

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAWLESS
BOOK TWO

SQUILLER
T. M. FRAZIER
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Ö ESS

ESS BÖLÜM 29

O K 4

T.M. FRAZIER

Telif Hakkı © T.M. ER

Dijital Baskı

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Çeviri Kitaplar

Telegram

ents

Nereden başlayabilirim ki? Elbette harika kocama ve güzel kızıma beni her zaman destekledikleri ve sevdikleri için teşekkür etmek istiyorum.

Yazar arkadaşlarıma tüm harika bilgelikleri ve tavsiyeleri için ve gerçekten ihtiyacım olduğunda ekstra itici güç sağladıkları için teşekkür etmek istiyorum. Crystal, Monica, Rochelle. Sizi seviyorum çocuklar.

Prema'daki Vanessa ve Manda'ya her zamanki gibi muhteşem oldukları için teşekkür etmek istiyorum.

Tüm dünyadaki en iyi okuyucu grubuna, Frazierland ekibime teşekkür etmek istiyorum. Beni her gün ayakta tutuyorsunuz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizi seviyorum çocuklar.

Menajerim Kimberly Brower'a bana ve program çılgınlığıma katlandığı için teşekkür ederim. Söz veriyorum, bir gün kendimi toparlayacağım... belki.

Julie sen benim ruh hayvanımsın. Sen olmasan bu kitabı bitirebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca Jennie, Kimmi, Julie, Clarissa ve Jessica'ya da bu kitabı yazarken benim çılgınlıklarına katlandıkları için teşekkürler!

Güzel kapak fotoğrafı için Lane Dorsey ve Josh Mario John'a özel teşekkürler.

Adanmışlık

Frazierland için, benim kabilem

İçindekiler Tablosu

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

Teşekkür İthaf

Epigraf

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş

Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi

Bölüm On Sekiz

On Dokuzuncu Bölüm
Yirmi Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm Yirmi
Dört Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Bir Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç Bölüm
Otuz Dört Bölüm Otuz
Beş Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Sonsöz
Bonus Sahne

T.M. Frazier Yazarının Diğer Çalışmaları

*Cennet ve cehennem arasında üzerinde oturulacak bir çit
olmadığını ne kadar iyi öğrendim.*

-Johnny Cash

R D G UE

Ayı

Dünyaya, yeterince güçlü olmadığı için viskiye, yeterince uzun sürmediği için uyuşturucuya, bir kova saksodan sonra sikimin işe yaramaz hale gelmesi benim suçumken beni boşaltmadıkları için yattığım orospulara kızgındım. O kadar ileri gittim ki, bir daha asla gülemeyecekmişim gibi hissettiğimde sokaktaki rastgele insanlara güldükleri ya da gülümsedikleri için kızdım.

Bu ne cüret?

Arkadaşım ölmemiş gibi hayatlarına devam etmeye nasıl *cüret* ederler?

Logan's Beach'ten çıkıp, beni kasabadan kasabaya, ucuz motelden ucuz motele, kızıdan kıza, kafadan kafaya takip eden duygulara karşı kendimi uyuşturabileceğim bir yer ya da yerler bulmak için yola koyulduğumda kalan azıcık akıl sağlığımı da kaybetmenin eşiğindeydim.

Sonra, geçmişten gelen bu pembe saçlı kız hayatıma girdi ve sanki ilk defa bir amaç bulmuştum. Gerçek, hakiki bir amaç; Chop'un emir olarak verdiği, benim ve Beach Bastards'ın diğer tüm üyelerinin İncil olarak kabul ettiği saçmalıklar değil, yeniden yaşamak için gerçek bir neden.

Tekrar yaşamayı
istemek. Uğruna
yaşanacak biri.

Ti benim için bir çeşit gerçek mutluluk şansıydı, oysa Tanrı biliyor ya ondan önce bunun gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdiye kadar yaşadığım tek gerçek mutluluk anları Preppy, King ve tabii ki Grace sayesinde gelmişti. King'in bize ilk kez dövme yapması ve bizim de eğri büğrü ve düpedüz berbat olmalarına rağmen on sevmemiz gibi. Grace'in bana ilk dövmemi yapması gibi.

ilk doğum günü pastası. King, Prep ve benim su kulesinin tepesinde oturup dünyanın bizim olduğunu düşündüğümüz zamanki gibi.

Çünkü o zamanlar öyleydi.

Sonra Ti geldi ve yeni mutluluğum onun gülümsemesini ilk gördüğüm an oldu. Onu ilk kez öptüğümde. Ateşin yanında amının tadına ilk kez baktığımda. İlk kez içine girmeme izin verdiğinde, onu benim yapmak için çılgınca bir ihtiyaçla utanmadan bekaretini zorladığında.

Çünkü o öyleydi.

O her zaman böyle olacaktı.

Ve onu benden almaya cüret eden her orospu çocuğunu öldüreceğim.

Benimkini.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ayı

On üç yaşında.

Geçen aydan beri sorup durduğu sevkiyatın nihayet kapıya dayandığını haber vermek için babamın ofisine ■ Kapıyı açtığım anda, kapıyı çalmayı unuttuğum için pişman oldum. Chop odanın köşesindeki soluk yeşil sandalyeye yaslanmış, kot pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, elinde bir bira vardı. Millie, Mallie ya da Jennie adında kızıl saçlı bir BBB bacaklarının arasında diz çökmüş, kafasını Chop'un aletinin üzerinde aşağı yukarı sallıyordu. "Kahretsin," diye mırıldandım, onu en son bir hatunla rahatsız ettiğimde bana ne kadar bok attığını hatırladım. Gözümdeki morluğun geçmesi iki ay sürmüştü ve ondan sonra da beni bir ay boyunca kapı nöbetine koymuştu.

Kapının kolunu tutarak, beni fark etmemiş olmasını umarak yavaşça geriye doğru çekildim.

O kadar şanslı değildim.

"Ben sana ne dedim oğlum?" diye bağırdı. Donup kaldım. "Aptal falan mısın sen? Bana en son saygısızlık yaptığında ne olduğunu hatırlıyor musun? Sana kapıyı çalmanı söyledim ve sen sanki buranın sahibiymişsin gibi içeri girdin?" Kız duyulabilir bir *patlamayla* ağzını adamın sikinden kaldırdı ve ben irkildim. "Sakın durma, sürtük. Sana durabileceğini söyledim mi?" Chop kızın başının arkasından tuttu ve onu tekrar sikinin üzerine iterek orada tuttu.

"Kusura bakma baba," dedim, dil sürçmesi ve onu kızdıracak başka bir şey.

"Baba? Baba!" Adam bu kez kızın başını kucağından çekip yana fırlattı, kız kalçasının üzerine düştü ve yüzünü buruşturdu. Adam ayağa kalktı,

Jodi yanımızdan geçip kapıdan çıkarken fermuarını çekip kot pantolonunun içine soktu. "Bana ne demen gerekiyor, *evlat*?" Chop yüzüme tükürdü. Nefesindeki biranın kokusunu alabiliyordum.

"Prez," diye yanıtladım, bana söylendiği gibi yere bakarak.

"Bu doğru. Prez. Baba ve Pop saçmalığı sen çocukken geçerliydi ve artık çocuk değilsin," dedi. "Neden bana Prez demeni istiyorum?" diye sordu göğsümü dürterek.

"Çünkü sen Prez'sin," dedim, resmi olarak prospect olduğumdan ve Pop'un bir şekilde saygısızlık terimi olduğuna karar verdiğinden beri bana söylediği kelimeleri tekrarlayarak.

"Bu doğru, prospect. *Benim*. Ben senin Prez'inim. Ben senin baban, baban ya da baban değilim." Chop beni boş kesmemden yakaladı ve koridordan aşağıya, sonra da merdivenlerden ortak salona doğru çekti. Kardeşlerden birkaçı barda taburelerde oturuyordu. Diğerlerinin çoğu bilardo oynuyordu, bahisleri masanın kenarına yüksek yığınlar halinde yığılmıştı, bu da oyunun yüksek bahisli olduğunu gösteriyordu.

Gerçi risklerin ne kadar yüksek olduğunun pek önemi yoktu çünkü Chop odaya girer girmez ipuçlarını bıraktılar ve dikkatlerini bize çevirdiler. Arkamda durdu ve beni ileri doğru itti. Düşmemek için kendimi masalardan birine dayadım ve bir yığın banknot yere saçıldı.

"Söyle onlara. Müstakbel kardeşlerine benim kim olduğumu söyle, çaylak," diye emretti Chop, sanki patlamamı bekliyormuş gibi benimle alay ederek. Kızmıştım ama aptal değildim. Tek yapmam gereken bir aday olarak zamanımı beklemektir çünkü yamalı bir üye olduğumda bana biraz saygı göstermesi gerekecekti.

Umuyordum.

"O..." Başladım ama kardeşlerin bakışları altında duraksadım.

"Ben neyim, *BOY*!?" Chop eğildi ve kulağıma bağırdı. "Ve lanet olası dik dur. Bütün gününü dizlerinin ve sırtlarının üzerinde geçiren ve senden daha dik duran fahişeler tanıyorum." Saçımdan bir tutam yakaladı ve beni dikleştirdi.

"Prez," dedim bu sefer biraz daha yüksek sesle, sanki lanet bir kuklaymışım da ipleri onun elindeymiş gibi saçımı çekmeye devam edince yüzüm buruştu.

"Kim?" diye bir talim çavuşu gibi bağırdı.

"Sen Prez'sin!" Çılgılık attım, bunun beni bırakması ve tüm bunların sona ermesi için yeterli olacağını umuyordum, Chop'un derin uçlara gittiğinde istediğim tek şey buydu, ki bu giderek daha sık oluyordu.

"Peki sen kimsin?"

"Ben hiç kimseyim. Ben bir adayım."

"Peki ya diğerleri?" Chop sordu ve ellerim titredi, korkum yavaş yavaş öfkeye dönüştü. Bastırmak için birkaç derin nefes aldım. Öfkelenmemin hiçbir yararı olmayacaktı.

Geçen seferkini hatırla. Sakin ol. Birkaç dakika daha. Kendime söyledim.

"Bana söylediklerimi onlara da söyle, seni küçük dantalak. Onlara zaten bilmen gereken ama bana saygısızlık yaptığında tekrar tekrar unuttuğun şeyi söyle."

Hepsi eğleniyor gibi görünen, bir tür komedi gösterisi izliyormuşçasına gülümseyen ve birbirlerine dirsek atan adamlara baktım, biri hariç. Grubun en arkasındaki gümüş saçlı adam, bir erkek kardeşin bir aday için sempati duyabileceğini düşünseydim kolayca sempati sanabileceğim bir duygu göstererek dik durdu.

Boğazımı temizledim. Dişlerimin arasından, "Florida eyaletinin en büyük MC'sinde bir adayım," dedim. "The Beach Bastards. Ben bir oğul değilim. Bir babam yok. Kanunsuzlar ordusunda bir askerim ve başka bir şey değilim."

Chop onaylayarak homurdandı, "Umarım bu sana öğrenmekte zorlandığın bir dersi öğretir. Bir oğula ihtiyacım ya da isteğim yok. İhtiyacım olan şey iyi bir asker." Kesiğimi serbest bıraktı ve beni dizlerimin üzerine itti. Botuyla kuyruk sokumuma tekme atınca yere yığıldım, elmacık kemiğim siyah-beyaz kareli muşambaya çarptı. "Seni de ananın amcığını gönderdiğim yere göndermeden önce adam ol ve bana biraz saygı göstermeye başla."

Chop hışımla odadan çıktı ve gümüş saçlı adamla kısa bir süre sinirli bir bakış alışverişinde bulunmak için durakladı. Kardeşlerin geri kalanı sanki biz hiç orada yokmuşuz gibi içmeye ve oyunlarına devam etti.

Gümüş saçlı adam diz çöktü ve elini uzattı, ben de ona "bu bir numara mı?" diye düşündüğümü belli eden bir bakış attım çünkü güldü, elimi tuttu ve beni yerden kaldırdı. Elimi yanağımın zonkladığı yüzüme götürdüm ve üzerine düştüğüm beyaz karenin üzerindeki yeni kırmızı lekeye bakılırsa, o da kanıyordu. "Daha iyi olacak." Dedi ve sırtıma sert bir tokat attı.

"Öyle mi?" Sordum ve gerçekten bilmek istiyordum. Bilmeye *ihtiyacım vardı*. Kardeşlerin neye sahip olduğunu gördüm ve istediğim de buydu. Partiler. Kızlar. Belalı motorlar.

Birazcık saygı.

Ama o anda Chop'un bana yaşattıklarının bir gün gerçekten buna değip değmeyeceğini bilmem gerekiyordu.

"Kesinlikle öyle, evlat. Ben Joker," dedi ve beni bara doğru götürdü. "Joker mi?" diye sordum. "Komedyen falan mısınız?"

"Hayır, Batman filmlerini çok severim ama Batman pek de zekice bir yol ismi gibi gelmedi, o yüzden bana Joker demeye başladılar." Güldü ve birasından bir yudum aldı. "Kötü adamları her zaman daha çok sevmişimdir zaten." Barın arkasındaki BBB'ye işaret etti ve o da ona iki şişe bira uzattı. Bir tanesini bana uzattı.

"Seni daha önce buralarda görmemiştin," dedim ve bir yudum aldım. Bu benim ilk biram değildi. "Buralarda takılan hemen herkesi tanımaya alışkınım."

Omuz silkti. "Madem kulüplerimiz bu aralar dost ve işlerimiz de iyi gidiyor, gelip bir bakayım dedim," dedi ve dönerek önlüğünde Beach Bastards yerine Wolf Warriors yazdığını görebilmemi sağladı.

"Kulübünüz müşteri adaylarınıza bok gibi mi davranıyor?" Koltuğu ayarlamak zorunda kalarak kendimi utandırmamak için zaten en yüksek ayarda olduğunu bildiğim tabureye oturarak sordum. Sarı saçlarım ve gülünç çillerimle babamın tıpatıp aynısı olabilirdim ama on üç yaşında onun boyunun yarısına bile ulaşamamıştım.

Birasından bir yudum alarak gülerek, "Tabii ki var," dedi. Yakınına eğildi ve sesini alçalttı. "Ama *oğullarımıza* bok gibi davranmayız. Aile her şeydir evlat. Bunu unutma. *Aile*

Bütün bu saçmalıkların amacı da bu zaten," dedi Joker ve elindeki bira şişesini etrafımızdaki her şeye doğru salladı.

Biramı bitirdikten sonra ayağa kalktım ve barın üzerine koydum. "Joker, Prez'i kendin de duydun. Ben onun oğlu değilim." Gitmek için döndüm, kapıdaki vardiyam başlamak üzereydi ki Joker'in söylediği bir şey duraksamama ve arkamı dönmeme neden oldu.

"Tokmak senin olduğunda, evlat, tüm bunları değiştireceksin. Bu senin kanında var. Her şeyi yeniden yoluna koyacaksın. Yapacağını biliyorum. Sana güveniyorum." Burnumu kırıştırdım. "Siz kimdiniz?" Sadece kim olduğumu değil, kaderimin ne olduğunu da biliyor gibi görünen yabancıya sordum. "Ben sadece etrafı kolaçan eden bir motorcuyum, evlat." Güven verici bir elini omzuma koydu ve beni sıktı. Düşünceli bir şekilde bana baktı ve kendi kendine bir şeyi onaylıyormuş gibi başını salladı kapıdan çıkmadan önce.

Onu bir daha hiç görmedim.

KÖLÜM

Ayı

Her 6 mes çığlıkları geceleri hücre bloğunda süzölüyordu. Bu adamların çoğu gündüzleri sıkı gangsterler, geceleri ise işe yaramaz sefalet birikintileriydi. Görünüşe göre ışıkların sönmesi, size dağıtılan boktan elin içinde yuvarlanmak için kabul edilebilir tek zamandı.

Ben değil.

Benim oyunumda hem oyuncu hem de dağıtıcıydım ve elimdeki kartları herkesten önce ben biliyordum.

Özellikle Ti.

Kendisi için olduğunu düşündüğü kelepçeleri bana vurduklarında yüzündeki ifadeyi hatırlamak bana acı veriyordu. Yüzü şaşkınlıkla buruşmuş, ardından gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Bana seslendiğinde, yaptığım şey için beni asla affetmeyeceğini düşünerek neredeyse dönüp bakmıyordum. Ama affetmek zorundaydım. Kim bilir ne kadar süre için son bir kez. Ve bunu yaptığında, kelepçeli kollarıma atlamasını ve o mükemmel pembe dudaklarını dudaklarıma bastırmasını beklemiyordum.

Şu lanet *dudaklar*.

Ti'den uzakta geçirdiğim zamanın bana unutturacağını düşünmüştüm. Onun hakkında değil, sadece küçük detaylar hakkında. Bir erkeği en çok istediği kişiyle birlikte olamadığında çıldırtabilecek şeyler. Belki zaman geçtikçe güzel yüzü bulanıklaşmaya başlar ve onu hayal etmem zorlaşır diye düşündüm. Belki de o inanılmaz kokusunu hatırlayamayacağımı.

Yumuşak inlemeleri.

Boşalmak üzereyken yanaklarının kızarması. Hayır, öyle bir şey olmadı.

Olan şey, her şeyi hatırladığımdı ve parlak canlı ayrıntılarla. Onun hakkında ne kadar çok düşünürsem o kadar çok hatırlıyordum.

Elimde bu kadar çok zaman varken, onu tam karşımda dururken hatırladığımdan daha ayrıntılı hatırlamam mümkündü. Rahatsız olduğunda ayaklarını nasıl kaydırıldığı gibi. Gergin olduğunda başparmağının kenarını ısırması gibi.

Hayatım boyunca bir orospuyu sahiplenme ihtiyacı duymamıştım. Ama sonra ateşin yanında onun tadına baktım ve geri dönüşü olmadığını anladım. Benim için yoktu. Asla. Kamyonda onunla ilk kez birlikte olduğumda, onun inanılmaz amına girip çıkarken kafamın içinde MİNE diye bağırdığıma yemin edebilirim.

Yeterince uzun ve sıkı düşünürsem hala üzerimde onun kokusunu alabilirdim.

Sık sık horozuma nerede olduğumuzu ve elimizdeki acil tehdidi hatırlatmak zorunda kaldım, çünkü anılarda kaybolmak kolaydı. Çıplak. Kıvranan. Nefes nefese.

Sikeyim.

* * *

Onun düşüncelerinde kaybolmak ne KADAR KOLAY olsa da, her dönemecin ötesinde belirebilecek yakın tehdidi unutmak KOLAY değildi. Hiçbir hücre güvenli değildi. Hiçbir koridor. Banyo da. Avlu bile.

Bethany bana Ti'yi tutuklamak için yeterli kanıtları olduğunu söylediğinde, onu almalarına izin vermeyecektim ve onun yerini almayı bir an bile düşünmedim. Bu da gardımı almam ve County'de üzerime gelebileceklerini düşünen her bir piçin sonunun ezilmek ya da ölmek olacağından emin olmam için bir sebep daha. Gerçekten fark etmezdi çünkü her iki durumda da Ti olmayacaktı.

Uyuyamadığım için hücre kapısında durdum ve parmaklıklara yaslandım. Hücre bloğunun karşısında, yüksek pencereden, TEK pencereden, ince bulutların örttüğü dolunay görünüyordu ve uzun bir süre boyunca sahip olacağım tek özgürlük anını sunuyordu.

Eğer olursa.

Savcı tutuklanmamdan kısa bir süre sonra idam cezası için bastırdıklarını açıkladı.

Bulutlar dağıldı ve ayın ışığı hücremi bir spot ışığı gibi aydınlattı. Garip bir şekilde tuvaletin üstündeki hücre bloğu duvarındaki grafitiyi aydınlatıyordu.

BEACH BASTARDS, LOGAN'S BEACH kalın bir kalemle etiketlenmişti. İç çektim. Lanet hücremde bile onların erişiminden kaçamıyordum, sadece mürekkep formunda olsa bile.

Şimdilik.

Sahil Piçleri eskiden bir motosiklet kulübünden, hatta evimden bile daha fazlasıydı. Onlar sadakatle bağlı bir kardeşlikti. O zamanlar hiçbir şey kendimden daha büyük ve daha önemli bir şeye ait olma hissiyle kıyaslanamazdı.

Sahip olduğum ve olduğum her şeyle inandığım bir şey.

MC'den ayrıldığımda bunu bir daha yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ama yanılmışım. Gerçi ambalaj biraz farklıydı. Deri ve dövme yerine akıllı bir ağız ve günün her saniyesinde yüzüme binmesini istediğim bir vücut vardı.

Bir Piçken, bir kurala göre yaşar ve nefes alırdım. MC'nin üzerine inşa edildiği temel.

Kurallara göre, Piçler misilleme olarak gözlerinizi yuvalarından çıkarsalar da, bu süreçte karınızı ve çocuklarınızı öldürmeyeceklerdi.

Masumlara dokunulmadı.

Ta ki Chop kızıma elini sürene kadar. Benim

Thia'm.

Piçler artık sadakatle değil, güce aç, ruhsuz bir zorbanın ağzından çıkan emirlerle bağlı bir terör örgütüne benziyorlardı. Kardeşlerim eskiden askerdi, ama bir süre sonra Chop'un çok kısa tasmalarıyla bağlanmış itaatkâr köpeklerden başka bir şeye dönüşmediler. Kirli işleri yapan, içerideyken hücreleri etiketleyen ve kulübün genel iyiliğine çok az katkıda bulunan türden haydutlar.

Artık "kulübün iyiliği" diye bir şey yoktu.

Kardeşlik kısmı çoktan gitmiş, yerine motor yağı, deri ve yalanlarla dolu bir diktatörlük gelmişti.

Kesiğimi çıkardığında artık kim olduğumu bilmiyordum. Yıllar boyunca babamın bir ölümlüden daha fazlası olduğunu, çünkü tokmağı tutan ve emirleri veren kişinin o olduğunu düşünürken içimdeki adam kaybolmuştu.

Ti'ye kadar.

Motorcu olmak için kulübe ihtiyacım olmadığını anlamamı sağladı. Yaşayabilirim ve sürebilirim.

Sevebilirim ve öldürebilirim.

Chop'un kafasına bir kurşun sıkacak ve bu boku bitirecek olan hem erkek hem de motorcuydu çünkü ben toprağa girene kadar asla durmayacağını biliyordum.

"Önce sen yaşlı adam," diye mırıldandım kendi kendime.

Kurallara göre bir kardeş başka bir kardeşi öldüremezdi.

Artık bir Piç olmamam iyi bir şeydi çünkü o hücre parmaklıklarından kurtulursam ve kurtulduğumda, babama vermeyi planladığım zarar, Eli ve onun amcık kılı adamlarının bana yaptıklarının yanında çok hafif kalacaktı.

Bir de annemin aniden ölümden dönmesi gibi küçük bir mesele vardı.

Sadie.

Annemin adı Sadie Treme'ydi. Nedense kendimi ziyaret odasında onun karşısında oturmuş, nasıl olup da hayatta olduğunu merak ederken bulana kadar bunu hatırlamamıştım.

O sürtük en azından ölü kalma nezaketini gösterebilirdi.

Ona güvenmedim.

Ona güvenmiyordum.

Beni doğuran kadının Azrail'den kaçıp sürünerek yaşayanlar diyarına geri dönmesini düşünmek zorunda kalmadan da başımda yeterince bela vardı.

Yıllar boyunca düşüncelerimin beni doğuran kadına kaymasına nadiren izin verdim. Chop onun bir hain olduğunu söyledi, ben de onun bir hain olduğuna inandım. Farelerin kulüpte ya da yaşayanlar arasında yeri yoktu. "Sıçanlara ikinci bir düşünce vermeyiz

uyutuldu. Sıçanlar zararlıdır ve tek iyi sıçan ölü bir sıçandır." Bunu, Sadie'yi Logan's Beach'ten kaçmaya çalışırken yakaladığı gece, yolcu koltuğunda ben varken söylemişti. Saatler sonra onu ormana sürükledi ve kuduz bir köpek gibi öldürdü.

Garip olan şu ki, o zaman ağladığımı hatırlamıyorum. Bir evlat annesi öldüğünde onun için ağlamalıdır, değil mi? Akan herhangi bir gözyaşını hatırlamak için beynimi zorladım ama anılar hiç gelmedi.

Geri gelen başka anılar da vardı, mesela o zamanlar uzun kahverengi saçları neredeyse beline değiyordu. Babam ona herhangi bir şekilde ilgi gösterdiğinde ela gözlerinin nasıl parladığı. Gözlerinin etrafına hiç makyaj yapmaması ama dudaklarının her zaman parlak kırmızıya boyanmış olması. Bana hiç ninni söylemediği halde gittiği her yerde Tanya Tucker ve Waylon Jennings'in şarkılarını mırıldanırdı.

Bu anılar, o ziyaret merkezinde önümde oturan Sadie'ye ait olamazdı. Hayır, parmaklarını büken ve kucağına bakmaya devam eden kadın, kulüp müzik kutusunda tekrar tekrar çalan Willie Nelson şarkısıyla dans ettiğini hatırladığım özgür ruhun sadece bir kabuğuydu.

Yaşıyordu ve nefes alıyordu ama onda bir şeyler vardı. Belki de çökmüş yanakları ya da solgun teniydi. Ya da belki de yaydığı yenilmişlik hissi, yaşlı adamın onu öldürmeyi başarıp başaramadığını merak etmeme neden oldu.

Sadie ve Chop, Sadie henüz on altı yaşındayken birlikte olmuşlardı. O bir kaçaktı ve kulüp fahişesine dönüşmüştü. Ben doğduktan beş yıl sonra ölmüş ve her şey bitmiş.

Sonra işte oradaydı. Neredeyse yirmi beş yıl sonra karşımda oturuyor, sanki masadaki hayalet benmişim gibi ağzı bir karış açık bana bakıyordu.

"Neden buradasın?" Konuşmaya nereden başlayacağımı bilemediğimden ya da konuşmak isteyip istemediğimden emin olamadığımdan sordum.

"Dürüst olmak gerekirse, bildiğimi sanıyordum ve şimdi burada olduğum için neden geldiğimden gerçekten emin değilim," dedi uysalca, dudağını ısırarak ve benden başka her yere bakarak.

"Öldüğünü sanıyordum," diye karşı çıktım, bariz olanı belirttim. Başını salladı. "Ben de öyle sanıyordum. Meğer yanlışmışım."

"Bu ne anlama geliyor?" Belirsiz cevaplardan çoktan bıkmıştım, özellikle de neden olduğu tek şey daha fazla lanet olası soru olduğunda.

"Yani baban tetiği çektiğinde öldüğümü sandım, ama uyandım ve şimdi senin gibi hayatta olduğuma şaşırdım, ama özgür değildim. Bir yerde kilitliydim." Burnunun kenarını sıktı, "ama ayrıntılar bulanık. Kaçtım ama açıkçası nasıl kaçtığımı bile hatırlamıyorum. Zihnim berraklaşmaya başlar başlamaz seni aradım."

"Chop'un bunca zamandır seni bir yerde tuttuğunu mu düşünüyorsun?" Sadie başını salladı. "Evet, ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Yirmi yıl boyunca nerede olduğunu nasıl bilmezsin? Sence de bu kulağa biraz çılgınca gelmiyor mu?"

Sadie bir kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine kaldırdı ve uzun kolunu yukarı itti. Kolunun ön tarafı pembeden beyaza kadar değişen yara izleriyle doluydu. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," dedi, gözleri sonunda benimkilerle buluştu, "ama gerçek bu."

"Diyelim ki doğru, hala bunu neden yaptığı gibi küçük bir mesele var," diye belirttim. "Chop'un her şey için bir nedeni vardır, boktan şeylerin bile boktan bir nedeni vardır. Bunun mu?" Elimle kolunu işaret ederek söyledim. Kolunu tekrar aşağı çekti. "Bunun için bir neden düşünemiyorum."

Sadie kolunu elinin üzerine çekiştirmeye devam etti. "Neden olduğu artık önemli değil, Abel. Artık önemli değil. Neden benim ilerlememe izin vermiyor."

"O zaman neden şimdiden ilerlemiyorsunuz? Neden geldin? Chop'un burada olduğunu bilmeyeceğini mi düşünüyorsun? Her yerde gözü var, yoksa yirmi beş yıl boyunca uyuşturulup kilit altında tutulmak sana tüm bunları unutturdu mu?" Alaycı bir tavırla, saçma hikâyesini yüzüne vurdum. Kaltak, ayıklığı yeni bulmuş bir keş olabilirdi ve sadece son otuz yıldır hayatımda olmayışına mazeret uydurmak istiyordu.

Ding-dong orospu çocuğu. Chop onu vurdu. Geri geldi. Herkese öldüğünü söyledi. Kaltak bana canlı göründü, yani hikayesi doğru olmasa bile senin ihtiyar her ne olursa taşaklarına kadar batmış. Hayalet Preppy devreye girdi. Ti'yle tanıştığımdan beri onu daha az duyuyordum ve küçük piçin hâlâ buralarda olmasına seviniyordum. Dirseklerimi

ve gülümsememi gizlemek için ellerimle ağzımı kapattım.

Preppy haklıydı ama doğruyu söyleyip söylemediğini bilmemin hiçbir yolu yoktu. Chop'a uzun süreli işkence yapıldığını düşünmezdim ama neden herkese yalan söylesin ki? Hikâyenin devamı vardı ve Sadie'nin yalan mı söylediğini yoksa gerçekten hatırlamadığını mı bilmiyordum.

Boğazını temizledi ve gözlerim elinde döndürdüğü uzun saçlarına takıldı. Hatırladığımdan çok daha uzundu, beline değiyordu ve neredeyse siyah olan saçları şimdi beyaza boyanmıştı. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha belirgindi, kendine özgü kırmızı ruju gitmiş, yüzünün geri kalanıyla birlikte dudakları da çıplak kalmıştı.

"Farklı bir isimle giriş yaptım. Ayrıca, bugün buradan ayrıldıktan sonra, ortadan kaybolacağım. Temelli olarak. Sadece... Sanırım gelmem gerekiyordu. Bu sefer gerçekten gitmeden önce seni görmem gerekiyordu." Tırnaklarını karıştırdı.

Artık gülümsememi saklamak zorunda değildim çünkü gülümsemem geldiği gibi hızla kaybolmuştu. "Benden ne bekliyorsun? Kocaman bir sarılma ve 'Seni özledim anne' mi?" Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Parmaklarını alnında saç çizgisine kadar uzanan uzun ve soluk bir yara izinin üzerinde gezdirdi. Başını iki yana salladı. "Hayır, buraya gelmekle aradığım şey bu değildi. Buraya gelmem bencillikti ama gelmek zorundaydım. Bana yaptıklarını sana anlatmak zorundaydım. Babanın nasıl bir adam olduğunu duymam gerekiyordu."

"Onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyorum." Öne doğru eğilerek söyledim.

Sadie koltuğunu karıştırdı. "Sanırım o yaptı. Beni hayatta tuttu çünkü kulübü ele verdiğimi düşündü ama vermedim. Belki de ölümün yeterince iyi bir ceza olmadığını düşündü. Hayatımı sona erdirmek yeterince iyi değildi, beni acılarımdan kurtarmak yerine onu almak ve daha fazla acı çekmemi sağlamak istedi." Sadie burnunu çekti ve o zaman cam gibi gözlerini fark ettim. "Biliyor musun? Umarım gerçekte ne olduğunu asla hatırlamam. Her zaman bir gizem olarak kalması için dua ediyorum." Sandalyesini masadan geriye doğru itti ve masaya sürttü.

ama oturmaya devam etti. "Çünkü içimden bir ses bana yaptığı hiçbir şeyi hatırlamak istemediğimi söylüyor." Elinin tersiyle yanağını sildi ve aniden az önceki boş bakış geri geldi. Burnunu çekmesi kesildi.

"Neden bu kıyafet?" Giydiği açık mavi önlüğü işaret ederek sordum.

Aşağı baktı ve üstünün eteklerini çimdikledi. "Eğer biri ziyaretçinizin kim olduğunu sorarsa ya da Chop'un kulağına giderse, umarım bir hemşire arıyorlardır."

"Neden riske girelim ki?"

Sadie sorumu duymazdan geldi. İçini çekti ve beni gözlemliyormuş gibi yüzüme baktı. "Gözlerini ondan almışsın," dedi gözlerimin içine bakarak. Sert plastik sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Ona o kadar benziyorsun ki, ilk ortaya çıktığında seni o sandım."

"Ben onun gibi değilim," diye
bağırdım. "Sen buradasın," diye
karşı çıktı.

"Buradayım çünkü burada olmayı ben seçtim. O uyuşturulmuş aklınla bunu çarpıtma. Beni tanımıyorsun. Yaptığım kötü şeyleri bilmiyorsun ve bunlar hayal edebileceğinden çok daha kötü. Yaptığım iyi şeyleri de bilmiyorsun ve bunlar senin bilebileceğinden çok daha iyi."

"Bu bir kız için," dedi. Bu bir soru değildi. Dudağının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Öyleyse ne olmuş?"

"Demek ki her şeye rağmen insan olabilirsin." O işaret etti. Yeni keşfinden memnun, rahatlamış görünüyordu. "Bunu benim ailemden aldığına şüphe yok."

"Aile mi?" Hakkında hiçbir şey bilmediği bir kelimeyi rahatça kullanmasıyla alay ederek sordum.

"Ben senin ailenim," diye karşı çıktı, "Ben sadece-"

"Benim bir ailem var," diye araya girdim. "Hiçbir şey olmak zorunda değilsin."

"Andria mı? Bahsettiğin kişi bu mu?" diye sordu, üvey kız kardeşimin adını söyleme şeklinden nefret ediyordum, sanki ondan iğreniyormuş gibi. Andria ailemdendi, onu yıllardır görmemiş olsam da. Chop'un Georgia'da bir garsonla yaşadığı kısa bir ilişkinin ürünüydü. Andria

Erkek olarak doğmadığı için şansına şükretmeliydi çünkü içimden bir ses, eğer o da bir penisle doğmuş olsaydı, tıpkı benim gibi kesilmiş olacağını söylüyordu. "Evet, ama bahsettiğim kişi o değildi."

Tekrar kucağına baktı. "Benim Abel'im. Oğlum. Bence sen ve ben-"

"McAdams!" diye bağırdı derin bir ses. "Zaman doldu. Ayağa kalk," diye emretti gardiyan. Sandalyemin arkasından çekerek beni itaat etmeye zorladı.

"Artık bir Piç olmadığımı bilmelisin," dedim annemin hayaletine. "Kesiğimi çıkardım ve o orospu çocuğunun ayaklarının dibine bıraktım. Bir canavar olmayabilirim ama ölü bir adamım, bu yüzden neden geldiğini bilmesen de beni görmeye gelmen iyi oldu." Ayağa kalktım, plastik sandalyeyi betona doğru kaydardım ve sanki neredeyse otuz yıl önce beni doğuran genç kızmış gibi hüznün ve saflıkla dolu iri ela gözleriyle bana bakan Sadie'yi ürküttüm. "Yapabiliyorken bana iyice bak *anne*," dedim, "Anne" diye vurgulayarak ve kollarımı bileklerime takılı kelepçelerin izin verdiği kadar açık tutarak. "Çünkü bu eline geçecek son şans olabilir." Polis memuru kelepçelerimi bağlayan zincirleri çekerek beni Sadie'den uzaklaştırdı.

Annemden. Onu annem olarak düşünmek bile doğru gelmiyordu.

Çünkü fark ettim ki. Benim zaten bir annem vardı, ona anne diye hitap etmesem bile o bu unvanı hak etmiş biriydi.

"Oh," dedim omzumun üzerinden Sadie'ye seslenerek, "Ve nereye gitmen gerekiyorsa oraya gidip kaybolabilirsin çünkü benim zaten bir annem var. Adı Grace."

"Grace?" Sadie sordu, sesi benim o geldiğinde olduğum kadar şaşkın geliyordu. Gardiyan beni zil çalarak odadan çıkardı ve hücreme geri götürdü. Ona karşı neden nefret dolu olma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum ama belki de gittiği yerden geri döndüğü ve ilk içgüdüünün kaçmak olduğu içindi. Belki de başına ne gelmiş olursa olsun Chop'un onu kırmasına izin verdiği içindi.

Kesin olan bir şey vardı ki, o orospu çocuğunun bana ne yaptığının hiçbir önemi yoktu.

Asla kırılmam.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ayı

BUNİ nUtEs R Sadie'yi ziyarete gittiğimde bahçedeydim. Aile hakkındaki konuşmamızı düşünürken aklıma geldi.

Ölülerin ailesi olmaz.

Birdenbire, Ti'yle hiç birlikte olamayacağım, onun çocuğumla birlikte büyüdüğünü göremeyeceğim düşüncesi göğsüme kurşun yemiş gibi çarptı.

Bir ya da iki kez aşına olduğum bir his.

İstenmeyen düşünceyle başım dönmüştü, hata yapmıştım ve olması gerektiği gibi avluyu potansiyel tehditlere karşı taramamıştım. Hapse girdiğimden beri gördüğüm tek piç Corp'tu ve onu bıraktığım durumu düşününce en azından yakın zamanda tekrar bir tehdit olmayacağını biliyordum.

Ya da pipet yardımı olmadan yemek.

Ama geliyorlardı. Bunu kendi adımı bildiğim kadar iyi biliyordum. Havada kokusunu bile alabiliyordum.

"Bunlardan birini kullanabilecek gibi görünüyorsun," dedi bir ses. Ti kaynaklı düşüncelerimden sıyrılıp karşımda benim boylarımda ama benim iki katım ağırlığında, tulumu yakasından ve kollarından yırtılmış, çıkıntılı kaslarına yer açmış siyah bir adam buldum.

"Teşekkürler," dedim çekingen bir tavırla ve açık paketten bana uzattığı sigaraya uzandım. Bu adam beni öldürmek için gönderildiyse, muhtemelen kafamı ön koluyla pazusu arasında bükerek bunu çoktan yapmıştır diye düşündüm. Yabancı bir kibrit çaktı ve elini alevin etrafına götürdü, önce benim sigaramı sonra da kendi sigarasını yaktı ve kibriti sallayıp çimlere attı. Paketi masanın üzerine koydu. "Sende kalsın," dedi.

"Teşekkürler," dedim ve beni öldürmek istemediğinden oldukça emin olmama rağmen, hapishanede size iyilik yapmaya istekli olan herkese karşı hâlâ şüpheciydim. İyilikler hiçbir zaman bedelsiz olmazdı.

"Ben Miller," dedi yabancı. "Ortak bir arkadaşımız size göz kulak olmamı istedi."

"Arkadaş mı? O zaman bu seçenekler azalıyor, çünkü bugünlerde onlardan pek yok gibi görünüyor," diye itiraf ettim.

Miller plastik masanın sırasına oturdu ve masa onun ağırlığı altında eğildi.

"Böyle bir yerde arkadaş sahibi olmak önemlidir. Söylentilere göre bir grup motorcu saçma sapan bir kabahat davası yakalamış ve içeri girmek üzerelermiş. Arkadaşımız bunun sebebinin sen olduğunu düşünüyor." Sesi o kadar derindi ki konuşurken neredeyse yankılanıyordu. Sigarasından uzun bir nefes çekti. "Georgia Eyaleti'ndeyken ortak arkadaşımız bana yardım etmişti ve ona borçluyum. Kahretsin, o orospu çocuğuna en az yirmi borcum var. Bir avuç beyaz Beach Bunnies'in, ya da kendinize ne diyorsanız, sizi parçalamasını engellemenin onun benim için yaptıklarının yanında bir bok olmadığını düşündüm."

"Artık bu arkadaşımızın kim olduğunu tahmin etmeme gerek yok sanırım," dedim sigaramdan son bir nefes çekip masanın üzerinde söndürerek. King Georgia State'te üç yılını tamamlamıştı. Ayağa kalktı ve bank Miller şeklindeki girintiyi korudu.

Sigarasını masanın üzerinde söndürdü. "Bana senin için bir mesaj verdi."

"Bu ne olabilir?"

Miller gözlerini güneşten korudu. "Kendini öldürtmemeni ve kızın güvende olduğunu söyledi."

Şükürler olsun. Bu, King'in onu koruda tuttuğu ve ayarladığım korumanın onunla birlikte olduğu anlamına geliyordu. Ti'nin King'de kalması bir seçenek değildi. Hapishanede daha kolay hedef olsam da Ti hâlâ risk altında olabilirdi ve onu koruyacak ben olmadan King'in ailesi her zamankinden daha fazla risk altındaydı. King'e onu eve geri götüreceğini söyledim çünkü savcının bizimle herhangi bir şekilde bağlantı kurması itirafım için iyi görünmüyordu. King farklı bir şey fark etseydi kalması için ısrar edeceğini biliyordum ve benim için bu kadar şey yaptıktan sonra bunu ona yapamazdım.

Miller çenesini avlunun diğer tarafındaki çitlere doğru eğerek, "Sanırım tam zamanında geldim," dedi. Kapının kayarak açıldığını ve üç adamın avluya girdiğini görmek için tam zamanında durdum ve arkamı döndüm.

Eski kardeşlerimden üçü.

BÖLÜM   UR

Thia On yaşında.

Bucky'yi rehinci dükkânına kadar olan on iki millik yolu benimle bisikletle gelmeye ikna etmek tam iki saatimi aldı. Beş dakika boyunca ayakkabısıyla taşları tekmeledikten sonra ona en iyi olta ve makaramı vereceğimi söyledim ve sonunda kabul etti.

"Bunun için bana ne kadar verirsin?" Kulakları yana doğru sarkmış, uzun boylu, cılız adama sordum. Parmak uçlarımla üzerinde durdum, böylece tezgâh olarak kullanılan çizik cam vitrinin karşısına geçebildim ve adama en iyi "ciddi iş demek istiyorum" yüz ifademi verdim. Tezgâhın üstündeki kafesin arkasındaki adam TROY yazan bir yaka kartı takıyordu. Troy sanki daha önce hiç on yaşında bir çocuğun rehinci dükkânına girip pazarlık yapmaya çalıştığını görmemiş gibi tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ne halt ediyorsun, Thia?" Bucky, tezgâhta bana katılmak için gözünü diktiği araba modellerini bırakarak sordu. Onu benimle Logan's Beach'e bisikletle gelmeye ikna ettiğimde, gitmeyi bu kadar çok istememin asıl nedenini söylemeyi unutmuştum. Bucky'nin gözleri dehşet içinde açılarak tezgâhın üzerine bıraktığım nesneye kaydı. "Bu senin Donnie Mcraw token,

Thia! Bunu satamazsın!"

"O benim, onunla ne istersem yapabilirim," diye karşı çıktım. Geçen yıl Bucky ve babasıyla LaBelle'deki rodeoya gittiğimde tokayı kazanmıştım. Aslında pek de kazanmış sayılmazdım, çünkü sekiz yaşında olup da koyunlara binmeyi deneyen tek çocuk bendim, ama yine de bana bir ödül vermişlerdi.

"Yani?" Tokayı elinde tutan Troy'a döndüm. Ters çevirdi ve tezgâha vurdu.

"İçi boş," diye işaret etti Troy. Küçük bir cam tüp kaparak bir gözünü kapattı ve tokayı kaldırarak tüpün içinden inceledi. "Paraya ihtiyacım yok. Sadece bir takas," dedim. "Bunun için." Bir cam tüpü işaret ettim.

Vitrindeki zincir. Troy işaret ettiğim yere bakmadı.

"Bu şey gümüş kaplı. Fazla bir değeri yok. Üzgünüm, senin için yapabileceğim bir şey yok," dedi Troy, kürdanı ağzından çıkarıp konuşurken bana doğrultarak.

"O zincire ne diye ihtiyacın var ki?" Bucky sordu.

İçimi çektim, sorularına sinirlenmeye başlamıştım. "Üzerine takmak istediğim bir şey var, hepsi bu." Tekrar düz ayaklarımın üzerine çöktüm ve Troy tokamı tekrar bana doğru kaydırarak cam kasanın üstüne bir çizik daha attı.

"Üzerine ne koymak istiyorsun?" Bucky sordu.

"Bir şey değil," dedim, omuzlarım yenilgiyle çökmüştü. Bucky'ye dönmeden önce son bir kez camdan gümüş zincire baktım.

"*Söyle bana!*" diye sordu Bucky.

Arka cebime uzandım ve kafatası yüzüğünü çıkardım ve görmesi için havaya kaldırdım, ama sadece kısa bir süreliğine, çünkü kaybetmek istemiyordum. Cebime geri koydum ve içinde olduğundan emin olmak için okşadım.

"Nereden buldun bunu?" Troy aniden, sırık gibi gövdesini kafesteki kapaktan olabildiğince içeri sokarak, belini tezgâhın üstüne dayayarak sordu.

"Bunu sana söyleyemem," dedim, dilimi ona doğru uzatmayı düşünerek. "Hadi, Bucky." Kolundan tuttum ve gitmek için döndük.

"Bekle!" Troy seslendi. "Aceleci davrandım. İyi çocuklara benziyorsunuz. Zincir için toka adil bir anlaşma."

"Hangisini gösterdiğimi bile görmedin," dedim kollarımı kavuşturarak.

Troy başını salladı. "Aslında fark etmez, toka sende kalsın. Zaten çok fazla zincirimiz var, şimdi bana hangisi olduğunu tekrar göster." Troy çantayı kaydırarak açtı ve işaret ettiğim zinciri kaptı. Sanki elini ısırp koparacakmışım gibi zinciri kafesin içinden fırlattı. Ayağımın dibinde yere düştü. Eğilip yerden aldım ve tozunu aldım. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedi Troy ve bizi uğurladı. "Şimdi git ve biri sana sorarsa Premier Pawn'daki Troy'un sana iyi davrandığını söyle, tamam mı? Bunu onlara söyleyeceksin, değil mi?"

"Evet," dedim, gerçi yakın zamanda kimsenin bana rehinci dükkanına yaptığım son geziyi değerlendirmemi isteyeceğini düşünmüyordum. Troy başını öyle sert salladı ki, kafasının düşebileceğini sandım. "Güzel. Şimdi gidin bakalım." Bizi el sallayarak uğurladı ve kafesin kapağından içeri girip kapıyı kapattı.

Oradan ayrıldık ve binanın etrafından dolanıp bisikletlerimizi ara sokağın duvarına yasladığımız yere geldiğimizde Bucky de peşimden geliyordu.

Cebimden kafatası yüzüğünü çıkardım ve yeni paslanmaz çelik zincirime geçirerek boynuma sabitledim. Yüzüğü Amerika'nın Gelecekteki Çiftçileri tişörtümün içine soktum.

"Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Bisikletlerimizi alırken Bucky sordu.

"Bu benim sırrım," dedim sinsî bir gülümsemeyle. Gerçek şu ki, Bear ve motorcu arkadaşları Stop-N-Shop'u ziyaret ettiğinden beri Bucky'ye söylemek için can atıyordum ama küçük kasabanın dedikoducularının kulaklarının menzilinden çıktığımızdan emin olana kadar beklemek istiyordum.

Jessep'te bu hemen hemen herkes için geçerliydi.

"Sır tutabilirim," dedi Bucky, bisikletlerimizle caddeye doğru yürürken yanımda bana ayak uydurarak.

Durdum ve Bucky'ye döndüm. Serçe parmağımı uzattım. "Önce serçe parmağınla yemin etmelisin, ancak ondan sonra sana söyleyeceğim, çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve kimseye söylemeyeceğini biliyorum."

"Ben senin *tek* arkadaşınım," diye hatırlattı Bucky gözlerini devirerek. "Beni karnına yumruk atmaya zorlama, BUCKY," dedim. Belki de

benden büyüktü, ama yaşına göre küçüktü. Çocuklar benim pembe saçlarımla dalga geçtikleri gibi onun boyuyla da dalga geçerlerdi. İkinci sınıfta yabancı olduğumuz için birbirimize bağlanmış ve hızlı arkadaş olmuştuk. Ve şimdi ona her şeyi değiştiren dövmeli mavi gözlü adam hakkında her şeyi anlatabilmek için dünyanın en kutsal ve ciddi sözü olan yemini ediyorduk.

Bucky serçe parmağımı kendi parmağıyla kavradı. "Sana

söylemek üzere olduğum şeyi kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin ve yaşlandığında

Bu sırrı mezarına götüreceksin ve o zaman bile diğer hayaletler gibi anlatmayacaksın," dedim.

Bucky başını salladı, serçe parmağımı salladı ve yere tükürerek yeminini mühürledi. "Söz veriyorum, şimdi tükür Pinky," diye şarkı söyleyerek kendi nefret ettiğim lakabımı yüzüme fırlattı. Bu sefer serçe parmaklarımızı bırakırken dilimi dışarı çıkardım.

Yola çıktığımızda bisikletlerimize binmedik. Bunun yerine gidonu ittik ve yan yana yürümeye devam ettik. Bucky'nin görebilmesi için yüzüğü gömleğimden çıkardım ve kafatasına iyice bakabilmesi için ters çevirdim.

"Bu gerçek bir elmas mı?"

"Sanırım," dedim, yüzüme yayılan kocaman gülümsemeye engel olamayarak.

"Peki nasıl aldın?" Bucky sordu.

"Bu mu?" Zinciri tutarak sordum, "Bu bir söz." "Serçe parmak yemini gibi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, bundan çok daha güçlü." "Nasıl aldın?"

Çaldın mı? Çok paraya mal olmuşa benziyor."

Dokunmak için uzandı ve o zaman gömleğimin içine geri soktum.

"Hayır, çalmadım," diye düzelttim. "Bana verildi."

Uzun ve dramatik bir duraksamadan sonra Bucky omuz silkti ve elini salladı. "Kim tarafından? Bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin, Thia?"

Bear'ın hayatıma girdiği günü hatırlarken gömleğimin altındaki yüzüğü okşadım. Heyecandan biraz abartmış olabilirim, o zaman gerçeğe ne kadar yakın olduğumu fark etmemiştim. "Bu yüzük bana dünyanın en büyük ve en güçlü adamı tarafından verildi. İsteddiği herkese verebilirdi ama o *beni* seçti. Bu, sonsuza dek birbirimize bağlı olduğumuz anlamına geliyor."

Bucky'nin sesi sanki taşaklarına yumruk atmışım gibi yükseldi. "Sonsuza kadar mı?"

Tam o sırada, uzun bir ön camı olan büyük gümüş bir motosiklete binen yaşlı bir adam yolda yanımızdan geçti. Gri saçlı, ufak tefek bir kadın sepette onun yanında alçakta oturuyordu. Yüzlerimizdeki tozu savurduk ve Bucky öksürmekle meşgulken ben motosikletin gidişini izledim, çıkardığı sestten tamamen büyülenmiş ve hayretler içinde kalmıştım.

Hızla gidiyordu ve yaşlı kadın küçük koltuğunda o kadar rahat görünüyordu ki, son sürat gitmek yerine örgü örüyor olabilirdi. Virajda gözden kaybolana kadar arkasından bakakaldım.

Bucky'ye döndüm ve en büyük gülümsememi takındım. "Evet. Sonsuza kadar."

BÖLÜM 7E

Thia

Dünyada beni korkutan hiçbir şey YOK. Hayat, bilinen yeterince korkutucuyken bilinmeyenden korkarak zaman kaybetmek için fazla korkutucu. Çocukken hiçbir zaman sümüklü canavardan ya da geceleri yatağımın altında veya dolabımda gizlenen herhangi bir şeyden korkmadım.

Korktuğum tek şey gerçekten olabilecek şeylerdi.

Hortumlar gibi.

Benim memleketim olan Jessep, Florida'da gerçek yıkıcı hasara yol açan türden hortumlar hiç görülmedi. Bizim gördüklerimiz küçük olanlarıydı. Arada bir kiremit değiştiren ya da ağaçları deviren.

Yine de her nasılsa, Bear gittiğinden beri tüm kabuslarım azalan kıyamet sarmalları etrafında dönüyor. Binalar, çiftlikler, kasabalar.

Yaşıyor.

Öğleden sonra fırtınaları son birkaç gündür şiddetle geliyordu. Daha karanlık. Daha tehditkâr. Sanki bana önümüzdeki karanlık günlerin mesajını göndermeye çalışıyorlardı.

Bulutlar gökyüzüyle savaş halindeydi, tıpkı kendimle savaş halindeymişim gibi hissettiğim gibi. Aşk ve acı içimde eşit ölçüde mevcuttu. Bu durum fiziksel bir hal aldı ve birkaç gün sonra tüm vücudumu saran yıkıcı bir ağrıya dönüştü.

Öğleden sonra yaklaşmakta olan fırtına kendini belli ederken, mavi gökyüzünü kaplayan kara bulutlar yaklaşıyordu. Yuvarlanarak ve dalgalanarak bana doğru geliyor, kâbusum canlanıyordu.

Her an -eminim ki- sarmal bulutların gökyüzünden tam başımın üzerine ineceği korkusuna kapılmıştım. I

kendimi kasırganın vuracağı ve çoğu insanın hayal edebileceğinden daha fazla zarar vereceği anı beklerken buldum.

Çoğu insanın kaldırabileceğinden daha fazla.

Rüzgârı, enkazı neredeyse hissedebiliyordum. Tekrar tekrar yukarı kaldırılıp aşağıya çarpma hissini.

Bana göre kasırğa her zaman en fazla zararı verebilecek doğa gücü olmuştur.

Ta ki bir kasırgayı sabah esintisi gibi gösterecek bir doğa gücüyle tanışana kadar. Beni kaldıran, etrafımda savururken uçabileceğimi hissettiren, beni sersemleten ve beni tekrar yere fırlatan, beni kırılmış ve hayatım için savaşıyor biri.

Ve

onun.

Ayı.

Ağabeyim ölmeden ve annem aklını kaçırmadan çok önce, babam gece geç saatlere kadar portakal bahçesinde kalırdı. Her zaman bozuk olan sulama sistemini ya da diğer köhne ve arızalı ekipmanları tamir ettiğini sanırdım.

Bir gece merak edip evden gizlice çıktım ama onu jeneratöre ya da kırık borulara bağlı bulmak yerine dizlerinin üzerinde toprağın içinde buldum. Dolunay yüzünde parlıyor, sanki dallardaki meyvelerden daha fazlasıymış gibi ağaçlara bakarken sulu gözlerini aydınlatıyordu.

Beni şaşırtan şey onun ağaçlarla konuşması bile değildi.

Onlara yalvarıyordu.

İyi bir hasat için yalvarıyorum. Sunnlandio Kooperatifi'nin mucizevi bir şekilde sözleşmeyi artırması, benzin fiyatlarının düşmesi, işçilerin daha fazla para için grev yapmayı bırakması, tahmin edilen rekor donun çiftliğimizin üzerinden atlaması için.

Ve sonunda, annemin onu tekrar sevmesi için. Kalbim onun için orada kırıldı.

O gece, babamın her akşam yemek masasında bana söylediği "Her şey yolunda tatlım" sözlerinin hep şüphelendiğim bir yalan olduğunu anladım.

Babamın geç saatlere kadar dışarıda olduğu bazı gecelerde, annem gelir ve beni yatağımdan alıp kendi yatağına sürüklerdi. Birbirimize sarılır ve sevimsiz romantik komediler izlerdik.

Aşkın ne olduğunu ilk kez o filmlerde anladım, annemle babamın soğuk ilişkisinde değil. Çift, birlikte olmalarını engelleyebilecek bir engelle karşılaştığında çok üzölürdüm. Sonundaki büyük romantik jest için yaşadım. Sonunda onları sonsuza dek bir araya getirecek olan jesti.

Her seferinde film bitip jenerik dönmeye başladığında annem i eker ve saçlarını alnımdan tarardı. "Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi? Filmler hayal ürünüdür. Böyle bir aşk yok."

O buna gerçekçi değil derdi.

Ama o anda bilmesine de bu da bir yalandı. Çünkü böyle bir aşk gerçekten vardı.

Bear'a karşı hissettiklerim on yaşımdan beri yüzeyin altında kaynıyordu ve boktan koşullar altında da olsa tekrar karşılaştığımızda, herhangi bir bayağı romantizmin tasvir edebileceğinden daha güçlü bir şeye dönüştü.

Büyük bir farkla.

Hikâyemiz mutlu sonla bitmedi.

At sırtında peşimden koşmak ya da gözleri yaşlı bir kalabalığın önünde birbirimize duygularımızı itiraf etmek yoktu.

Hayır, hikayemiz Bear'ın hapiste, annemin de sorumlu olduğu ailemin cinayetlerini üstlenmeye kararlı olmasıyla sona erdi.

Bear'ın avukatı Bethany Fletcher, Bear'ın beni eski kardeşlerinden gelen ve şu anda kendisinin de hapishane duvarları arasında karşı karşıya kaldığı tehditle yüzleşmekten kurtarmak için itirafta bulunduğunu açıkladığında, buna inanmak istemedim.

Benim için kendini ateşin üzerine attı.

King seni eve götürüyor.

Orada kal. Bekle.

Güven bana.

Bethany, tutuklandıktan dakikalar sonra Bear'ın el yazısıyla yazılmış bir notu bana uzatırken ben hâlâ her an geri dönecekmiş gibi yola bakıyordum. Titreyen ellerimle notu tuttum ve geri kalanının nerede olduğunu merak ederek tekrar tekrar çevirdim.

"Anlamıyorum," dedim yaşlı gözlerimin arasından Bethany'ye.

"O ne derse onu yap," demişti, "anlamana gerek yok. Sen sadece dinlemelisin.

"Bunu neden yaptı?" Ben sordum.

Bethany cevabı zaten bilmem gerekiyormuş gibi kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Her erkeğin aptalca ve saçma bir şey yapmasının nedeni. Aşk için tabii ki."

"Orası onun için güvenli değil. Onu oradan çıkarmalıyız!"

"Thia," dedi Ray, yanıma gelerek. "Görmüyor musun? Seni tutuklayacaklardı. Bear'ın en azından senin yapamayacağın bir mücadele şansı var. O kulüpte büyüdü. Kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Ne yaptığını biliyor. Bethany haklı. Ne kadar zor olsa da ona güvenmek zorundasın ve bu arada onu eve götürmek için elinden gelen her şeyi yapacak. Hepimiz yapacağız."

King Ray'in yanına geldi ve elini onun omzuna koydu.

Başımı salladım. "Ben olmalıydım. O hiçbir şey yapmadı. Ben yaptım!" Bethany'ye döndüm. "Annemi vuran bendim. Onu öldüren bendim. Ben olmalıydım! Lütfen, ona izin veremeyiz-"

Bethany dilini şaklattı ve işaret parmağını ileri geri salladı. "Öyle olmadı canım. Bear bisikletiyle onların korusuna çarptı. Kendi telefonu çekmediği için onların telefonunu kullanmak üzere eve gitti. Eve vardığında, annen dışarıda durmuş babanı öldürmekle ilgili atıp tutuyor ve elinde bir tabanca sallıyordu. Bear verandadan bir tabanca kapmış ve kaçmadan önce kendini savunmak için anneni vurmuş."

"Öyle bir şey olmadı," dedim açıkça.

King, "İtirafına göre tam olarak böyle oldu," dedi. "Ona güvenmeniz gerekiyor."

Güven mi?

Güven tuhaf bir şey. Özellikle de hem sabrım hem de akıl sağlığım çoktan sınırlarına ulaşmışken ve sevdiğim adam

Yaptığım bir şey yüzünden tutuklandım, beni boş bir kalp ve dünyada en nefret ettiğim yere geri dönmemi emreden sinir bozucu bir notla bıraktı. Ona güveniyordum ve kalben benim için en iyisini yaptığını biliyordum.

Güvenmediğim şey, bu süreçte kendini öldürtmeyeceğiydi.

"Biraz dinlen. Sabah seni geri götüreceğim," dedi King ve hepsi bu kadar.

Hemen uyumaya bile çalışmadım, muhtemelen hala çarşıflarda Bear'ın kokusunu alabilecekken bunun imkansız olacağını çok iyi biliyordum. Bunun yerine, Bear'ın bana olan hislerini itiraf ettiği küçük sandalda oturdum, ancak bu sefer akıntıyla mücadele edecek gücüm olmadığı için sandalı deniz duvarına bağlı bıraktım.

Garajdaki dairede bulduğum yarısı boş Jack şişesinden bir yudum aldım ve körfezin sularına baktım. Kehribar rengi sıvı ağzımı ve boğazımı yaktı, yeni kırılmış kalbimi geçip midemde bir ateş yaktı.

Her yudumda, şişenin üzerinde hâlâ Bear'ın dudaklarının tadını alabildiğime yemin edebilirdim.

Geç olmuştu. Hava durgundu. Nem o kadar yüksekti ki kollarımda küçük su damlaları birikiyor ve dirseklerimin kıvrımlarına damlıyordu.

Her şey çok hızlı oldu, ama sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Bear'ı benim için kendini feda etmeye karar vermeden önce ne kadar zamandır tanıyordum ki?

Günler mi? Haftalar mı? Aylar mı?

Zaman yavaşlayıp durana kadar birbirine karıştı ve Bear'ın sürüklenip götürülüşünü dehşet içinde izledim.

Bana neden söylemediğini anlasam da planının ne olduğunu söylememesi beni incitti.

Bunu yapmasına asla izin vermeyeceğimi biliyordu. Bilseydim, şerifin karakoluna gider ve itiraf etmesi için onu döverdim.

Onu ilk gördüğüm andan beri seviyor değilim. Hayır, sadece bir çocuktum, ama aşık olmuşum. O gün içimde bir şeyler değişti. Bu aşk olmayabilir, ama daha çok

Kendimin bir uzantısı o kapıdan içeri girdi. O günden sonra, Bear'ın kafatası yüzüğünü gömleğimin altına sıkıştırdığımda sanki nefes alabiliyordum.

Sanki tamamlanmış gibiydim.

Beşinci sınıfta Erin Flemming bana her zorbalık yaptığında Ayı'nın yüzüğüne uzanmıştım ve sonunda canıma tak edip karnına yumruğu indirdiğim gün ondan güç almıştım. Okuldan eve gönderildim ve annem bana bir ay ceza verdiğinde irkilmedim bile.

Buna tamamen değmişti.

Atış maçlarımdan önce şans getirsin diye ovardım. Üç ilçede en fazla mavi kurdele rekorunu hâlâ elimde tutuyorum. Gece geç saatlerde küçük ikiz yatağıma uzanıp onu dudaklarıma götürdüm ve bir şekilde annemle babamın kavgasını durdurmasını diledim.

Sekiz yıl boyunca boynumda taşıdığım sözün boş bir söz olduğunu öğrendikten sonra bile, Bear onu bana geri verdiğinde daha az sevinmedim.

Yüzüğü gömleğimden çıkardım ve tek gözlü kafatasına baktım. Ayın ışığı elmastan yansıyarak sanki bana göz kırpyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

Bear hapiste ne kadar uzun kalırsa bir daha çıkmama ihtimali de o kadar artıyordu ama kimse bana tam olarak neyi beklemem gerektiğini söylemiyordu.

Kalbim çarptı ve boğazımda safra yükseldi, viski tıpkı aşağı inerken yaktığı gibi yukarı çıkarken de yaktı.

Bu düşünceyle oyalanamazdım. Aklımın oraya gitmesine izin veremezdim. Ama *bekleyemezdim* de.

Ne olursa olsun benden vazgeçmeyeceğine söz ver.

Söz ver bana, Ti.

Beklemeyi siktir et.

Gırtlaktan gelen bir kükremeyle şişeyi havaya fırlattım. Bir sıçramayla körfeze inene kadar dönüp durdu ve suyun cam gibi yüzeyinde bir dalgalanmaya neden oldu. Dalgalanma tekneye ulaştığında, Bear'a güvenmeme rağmen, arkama yaslanıp kaderinin tekneye bağlı kalmasına izin vermeyeceğime karar verdim.

başkalarının elleriyle. İlk fırsatta bir şeyler yapacaktım.

Sadece o şeyin tam olarak ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

BÖLÜM 5

Thia

BRAR'ın dairesindeyim. Geç oldu. Komodinin üzerindeki kullan-at telefonun çalması için çok geç. Yuvarlanıyorum ve cevap veriyorum. "Alo," diyorum, sesim uykudan cızırtılı ve pürüzlü. Boğazımı temizliyorum ve diğer uçtaki ses kıkırdıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve yatakta doğruluyorum.

"Bebğim, benim. Sakın bir şey söyleme. Bırak konuşayım. İşte Sana söylemem gereken çok şey var ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sadece bununla başlayacağım. Seni düşünüyorum. Sadece saatler geçmesine rağmen seni hiçbir şeyi özlemediğim kadar çok özliyorum. Şu ana kadar bir şeyi özlemenin ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Bir daha ne zaman konuşabileceğimizi bilmiyorum, bu yüzden tüm bunları sana şimdi, hala yapabiliyorken anlatmak istedim. Hâlâ orada mısın, Ti?"

"Evet," diyorum nefes nefese. "Evet, buradayım."

"Seni boşalttığımda inlemeni seviyorum. Sadece sesimi duyduğunda bile ıslanmanı seviyorum. Ama ne söyleyeceğini bilemediğinde saçının uçlarını çiğnemeni de özleyeceğim. Beni anlamaya çalışır gibi bana bakmanı özleyeceğim, oysa ben basit bir adamım, genellikle sadece ne kadar muhteşem olduğunu ve seni nasıl çıplak bırakacağımı düşünürüm. Sorduğumda hiç aç olmadığını söylemeni ama sonra yediğim şeyin yarısını yemeni özleyeceğim. Sadece seni özleyeceğim. Ben seni özliyorum. Beni dünyanın içinde bir sorun gibi değil de dünyanın bir insanı gibi hissettirmeni özliyorum.

"Sana kadar kendimi bir hiç gibi hissediyordum. Ben bir hiçtim. Sen bana her şeyi verdin ve ben de aynısını senin için yapmayı planlıyorum. Sen benim için fazla iyisin, ama bunu senin için ne kadar iyi olacağımın telafi etmeyi planlıyorum. Seninle. Senin sayende.

Bana söylendiği gibi sessiz kalıyorum ama gözlerimde oluşan yaşları susturamıyorum.

"Dünya karanlıktı ve sen lanet olası ışık düğmesini açtın ve şimdi o kadar parlak ki, etrafta kör yürüyorum. Hapisteyim... ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ne kadar saçma değil mi? Korkak gibi konuşuyorum ama başıma bir şey gelirse diye bunları bilmen gerektiğini düşündüm. Tüm bunları bilmen gerek."

"I-" Bear sözümü kesti.

"Hayır, konuşmak yok. Hayatımda gördüğüm en iğrenç banyonun bir köşesine çömelmiş, gecenin bir yarısı, havalandırma deliğinden çıkardığım kullan-at bir telefonla konuşuyorum, lütfen Ti, sadece dinle."

Sanki duyabiliyormuş gibi başımı sallıyorum.

"Bir itirafım var. Ne zaman sevişsek, senin içine boşaldım. Aylardır buradayım, senden daha uzun süredir ve ben... şey, her ne olduysak. Eğer hamile değilsen gerçekten hayal kırıklığına uğrayacağım. Eğer buradan çıkarsam, bunu düzeltmeyi planlıyorum. Seni benden o kadar çok şeyle doldurmayı planlıyorum ki çocuğumu taşımaktan başka seçeneğin kalmayacak.

"Hiçbir zaman iyi bir adam olamayabilirim bebeğim, ama boktan babamın aksine, iyi bir baba olacağımı düşünüyorum. Bir kızım olsun istiyorum. Pembe saçlı, tıpkı senin gibi.

Bear'ın hıçkırıklarımı duymaması için ağzımı kapatıyorum ve burnumu çekebilmek için telefonu bir saniyeliğine uzak tutuyorum.

"Benim için endişelenme," diye devam ediyor, sesi hafifçe çatlıyor. "Ve Tanrı aşkına sana söyleneni yap. Bir planımız var. Bethany beni dışarı çıkarmak için çalışıyor. Ama bu zaman alacak. Bana güvenin. Bize güven. Bunu benim için yapabilir misin, bebeğim? Bana güvenebilir misin?"

Evet. Yapabilirim.

"Şimdi konuşabiliriz, bana senin hakkında bir şey söyle. Bilmediğim bir şey. Köprüden atlayacak kadar iç karartıcı olmayan bir şey çünkü burada gülümsemeye degecek pek bir şey yok."

Telefona gülümsüyorum ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Her zaman bir köpek istemişimdir. Büyük bir tane. Ben küçükken bir tane vardı.

daha genç, bir Danua. O öldükten sonra ailem bir tane daha almama izin vermedi ama ben hep bir tane istemiştim."

"Sana bir tane getireceğim bebeğim. Ellerindeki en büyüğünden. Çıktığım anda."

"Gerçekten eve döneceğini düşünüyor musun?" Soru iki yönlü. Gerçekten dışarı çıkacak mı? Ve bundan gerçekten kurtulabilecek mi?

"Bunu gerçekten bilmiyorum. Ama şunu biliyorum, hayatımda pek çok insan uğruna yaşayacak bir şeyim kalmadığında beni ortadan kaldırmaya çalıştı ve asla başarılı olamadılar ve ben bunu iyi bir şey olarak görüyorum."

"Anlamıyorum," diyorum.

"Artık uğruna yaşayacak bir şeyim olduğuna göre, beni ortadan kaldırmak için göğüslerine bağladıkları bir nükleer bombayla peşimden gelmeleri gerekecek, çünkü hiçbir yere gitmiyorum Ti. Seni bırakmayacağım. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Söz veriyorum."

"Sana inanıyorum," diyorum, çünkü inanıyorum.

"Şimdi bana nerede olduğunu söyle," diyor Bear, sesi bir oktav düşerek. "Yatağımızda mısınız?" diye soruyor ve sesindeki bir şey YATAĞIMIZ ile karışıyor ve beni şimdiden yatağa yatırıp elimi karnımın önünden aşağıya doğru kaydırıyor.

"Yatağımızdayım," diyorum, neredeyse mırıldanarak.

"Külot ve atlet mi?" diye soruyor, tercih ettiğim uyku kıyafetini göstererek.

"Evet," dedim.

"Güzel, şimdi beni dinle bebeğim. Seni kamyonu ilk bindirdiğim zamanı hatırlıyor musun? Sikimi içine nasıl soktuğumu hatırlıyor musun? O kadar dardın ki, o tatlı bakire amını bana verdiğinde sanırım senin canın yandığından daha çok benim canım yanmıştı."

Elimi aşağıya doğru kaydırıyorum. "Hatırlıyorum," diyorum ve parmaklarımı külotumun içine daldırırken neredeyse bir inilti olarak çıkıyor.

"Kendine mi dokunuyorsun?" Bear

sorar. "Evet, dokunuyorum."

"Aferin kızım," diyor sesi zorlanarak. "Külotunu indir ve bacaklarını benim için aç."

Külotumu yırtıyorum ve bacaklarımı iki yana açıyorum, sanki

aralarında onunkini görüyormuş gibi. "Tamam," diyorum.

"Seni ilk kez tattığım zamanı hatırlıyor musun? Dilimin klitorisine, amına ilk dokunduğu zamanı? Daha fazla dayanamayana kadar seni dilimle becerdiğimde nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapatarak iki parmağımla klitorisimin etrafında dönüyorum ve Bear'ın bahsettiği her şeyi canlı ayrıntılarıyla hatırlıyorum. Sıcak, ıslak dili, beni acımasızca sikerken karnımın alt kısmındaki sıkışma. Daha hızlı ve daha hızlı, zaten kenara yakın olana kadar daire çiziyorum. "Evet," diyorum.

Ayı kıkırdar. "Bacaklarını iyice aç. Yüzüm kalçalarının arasındayken saçlarımı tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırla." Gittikçe kenara doğru yaklaşıyorum, gittikçe daha hızlı klitorisimin etrafında dönüyorum. Sonra daha sert, en ufak bir esinti bile beni devirene kadar. "Ayı," diye inliyorum, "Ben çok. Ben çok..."

"Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Ama bir dahaki sefere dilime boşalmana izin vermeyeceğim," diyor Bear ve birden hayal kırıklığına uğruyorum.

"Sen değil misin?"

"Hayır, çünkü tam ağzıma boşalmak üzereyken doğrulup seni sikime çekeceğim ve içine gireceğim. Seni becereceğim. SERTÇE. İkimiz de çığlıklar atıp boşalana ve biraz daha boşalana kadar."

Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum ve tam kendi elimle yaşadığım en güzel orgazma doğru uçurumdan yuvarlanmak üzereyken arka planda bir kargaşa kopuyor. "Siktir. Gitmeliyim, Ti."

"Bekle," diye nefes alıyorum, gözlerim açılıyor. "Sen ne zaman...?" Tam olarak ne soracağımdan emin olmadan söylüyorum.

"Aşk-" "Sen" kesildi ve hat kesildi. Başımı dizlerimin arasına asıyorum. "O iyi olacak," diyorum yüksek sesle, kendimi rahatlatmaya çalışarak.

Kafam güzel. Üzgünüm. Mutluyum. Endişeliyim.

Bear'la yaptığım telefon görüşmesi beni, o gittiğinden beri olmadığım bir şey haline getirdi ve bu, o tekrar yanımda olana kadar tutunmak istediğim şey.

Umutluyum.

Telefonu kapatıyorum ve King'e geri veriyorum, o da ağzına atıp büyük bir yudumda yutuyor.

Tüm bu görüşmenin bir rüyadan başka bir şey olmadığını bu şekilde anladım. Gerçek şuydu ki Bear temassızlık kuralı koymuştu. Ben ona ulaşmayacaktım, o da bana ulaşmayacaktı. Aramak yok. Ziyaret yok. King, ailemi öldürmekle suçlanan bir adamı hapisanede ziyaret etmenin beni Bear'ın göstermeye çalıştığı gibi masum göstermeyeceğini açıkladı.

Gözlerimi açtığımda başımda duran gerçekten King'di, devasa vücudu karanlık gölgeler içindeydi, herhangi bir elektronik cihaz yuttuğuna dair bir kanıt yoktu. Neyse ki rüyamın aksine üzerimde bir tişört ve eşofman vardı ama hâlâ zor nefes alıyordum, neredeyse uykumda yaşadığım orgazmın etkisinden henüz tam olarak kurtulamamıştım. "Eve gitme zamanı."

Eve mi? Doğrudum ve gözlerimi ovuşturdum. King on dakika içinde onunla dışarıda buluşmamı söyledi ve odadan çıktı. Yorganı üzerimden attım ve duş almak için banyoya doğru ilerledim.

Soğuk bir duş.

Home.

Nerede lan bu?

YEDİNCİ BÖLÜM

Ayı

Amb D baş üstü, avlu zamanını sona erdirmek ve bir çok erken. Miller ve ben gözlerimizi yeni arkadaşımızdan ayırmadan en yakın çıkışa yöneldik. "Sen değil, McAdams," dedi kapıyı tutan muhafız, Miller çoktan içeri girdikten sonra beni tekrar avluya iterek.

"Ne oluyor lan?" Gardiyan kapıyı kapatırken Miller arkasına baktı ve beni avluda ilerlemekte olan üç eski kardeşimle baş başa bıraktı. Miller bana sempatik bir bakış fırlatırken başka bir gardiyan onu binanın içine geri itti.

"Sizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız olduğunu düşündüm. Bir çeşit yeniden bir araya gelme," dedi muhafız alaycı bir ifadeyle.

"Siktir git," diye tükürdüm, lanet olası gardiyan tam olarak ne yaptığını biliyordu ve bunu yapması için para aldığından hiç şüphem yoktu. "Neden buraya gelmiyorsun ve bunun ne kadar komik olduğunu düşündüğünü göreceğiz." Gardiyan bire karşı üçün komikliği karşısında kıkırdadı ve parmaklarının ucunda bir dizi anahtar döndürdü. Sahte bir selamla Miller'ı hücre bloğuna kadar takip etti ve giderken ıslık çaldı. Ağır kapı çarparak kapandığında avluda yankılanıyordu.

Boynumdaki kemikleri kırdım ve kendimi hayatımın dövüşüne hazırladım. Az önce boşalttığım piknik masasında korkaklarla karşılaştım ve Stone ile Munch yerlerini alırken Wolf'un masaya yaslanması beni şaşırttı. Onların çoktan işe koyulduklarını düşünmüştüm. Miller az önce bana bir paket sigara vermiş olmasına rağmen, Wolf'un tulumunun ön cebinde bir paket görünce uzandım ve bir kitap dolusu kibritle birlikte aldım. "Sigara için teşekkürler," dedim,

bir tane yakıyor ve kibrit kutusunu masaya fırlatıyor. "Siz kızlar bunu yapmaya hazır mısınız?"

En önemli kelime olmayı *deneyin*.

Bu orospu çocuklarından korkmuyordum. Tek korkum Ti'yi bir daha görememektir.

Her şeyden çok sinirlenmiştim.

Tedirgindim.

Onca yıl ve onca zaman kardeşlerimi daha iyi kanun kaçakları yapmak için harcadı ve bulabildikleri en iyi plan bu muydu? "Yemin ederim size bundan daha iyisini öğrettim," dedim başımı sallayarak. "Beni bir ton kameranın önünde açık bir avluya çıkarıyorsunuz. Chop yıllardır yeteneğini kaybediyor ama siz üçünüzden bu özensizlikten daha fazlasını beklerdim." Ayağa kalkmalarını, göğüslerini kabartmalarını ve bana karşı tehditler savurmalarını bekliyordum.

Bir şeyler.

Munch ve Stone yere bakarken Wolf kendi sigarasını yaktı. Alev kâğıtla buluşmadan önce gözüne bir yumruk attım ve hemen yere düştü.

Hücumda her zaman daha iyiydim.

"Bizi Chop gönderdi ama buraya seni öldürmeye gelmedik, pislik herif," dedi Wolf, elini gözüne götürerek yerde yuvarlanırken.

"O zaman seni buraya neden gönderdi? Lanet olası bir gıdıklama kavgası için mi?" Dumanı burnumdan çektim ve önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, tanıdık çatışmaların arasında rahatlamış hissettim.

Huzur

içinde.

Evinde.

Adrenalin her saniye artıyordu, ta ki elime fırsat geçse bir kamyonu devirebileceğimden emin olana kadar.

Ya da aynı anda üç adamla dövüşüp kazanabilirsin.

"Hayır, bizi buraya seni indirmemiz için gönderdi ama yapacağımız şey bu değil," dedi Munch, ayağa kalkıp Wolf'un yerden kalkmasına yardım ederek.

"Başkanınızın emirlerine karşı mı geleceksiniz?" Dilimi ağzımın çatısına vurarak gıdıkladım. "Şimdi gerçekten

hayal kırıklığına uğradım. Böyle bir karar verdiğinizde göre gerçekten berbat bir öğretmen olmalıyım."

"Prez'in emirlerine karşı gelmeyeceğiz," diye söze girdi Stone, kürsüden ayağa kalkarak, "Çünkü o artık bizim Prez'imiz değil."

"Yine mi geldin?" Az önce hangi garip alternatif evrene adım attığımdan emin olamayarak sordum.

Wolf çoktan şişmeye başlamış olan gözünü serbest bıraktı ve tulumunun fermuarını açtı. Aşağı doğru iterek, eskiden göğsünde Piçlerin logosunun yer aldığı bir dövmeyle kaplı olan çıplak göğsünü ortaya çıkardı. Şimdi ise sıızan bir yaraydı, doku ve hasarlı deri şeritleri göğsüne yayılmıştı, dövmenin sadece bir kısmı kalmıştı.

Fermuarını geri çekerken yüzünü buruşturdu.

"Ne oluyor lan? Chop mu yaptı bunu?" Sigaramla Wolf'u işaret ederek sordum.

Hem Munch hem de Stone yakın zamanda yakılmış dövmelerini gösterince başını salladı. "Hayır, o yapmadı. Biz yaptık. Hepimiz yaptık."

"Neden?" diye sordum. Piçlerin en sadık üç askerinin kulüplerine ihanet ettiğine inanamayarak sordum. "Chop ne halt etti de kendi kendinizi yakmak zorunda hissettiniz?"

"Stone, söyle ona..." Munch güven verici bir şekilde başını salladı. "Bunu düzeltmeyi planlıyorsak bunu bilmesi gerekiyor."

"Yapamam dostum," dedi Stone, açık avucunu yumruklayarak ve başını sallayarak. Gözleri cam gibi oldu ve dudaklarını emdi, bana anlatmak istemediği her neyse onun anılarını istemiş gibi yavaşça ileri geri sallanıyordu. Stone adını almıştı çünkü iş insanları öldürmeye geldiğinde taş gibi bir katildi. "Açım, kim sandviç ister?" dediğinde eldivenlerini daha yeni çıkarmış, vücudu hala sıcak olan bir adamdı. Onu neredeyse gözyaşlarına boğulmuş halde görmek, bana söylemesini istedikleri şeyin ne olduğunu çok merak etmeme neden oldu.

"Yapabilirsin dostum. Sadece söyle ona," dedi Wolf.

Stone bu gerçeği kendine hatırlatır gibi, "BBB'ler, onlar sadece lanet olası fahişeler," dedi.

"Gerçekten mi? Em senin için böyle miydi? Sadece lanet bir fahişe mi?" Wolf ayağını bankın üzerine atıp dirseğini dizine dayayarak tersledi.

"Siktir! Hayır," dedi Stone, alnını masaya koyup ellerini tıraşlı kafasında gezdirirken, şakağındaki siyah triton dövmesi boncuk boncuk teriyle parıldıyordu. "O... Kahretsin!" Stone o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki neredeyse masayı da beraberinde götürecekti. "Onların sadece fahişe olması gerekiyordu. Takılanlar. Bunu sen de biliyorsun. Bunu hepimiz biliyoruz." Stone konuşurken bir ileri bir geri volta atıyor, ellerini sıkıyor ve çimenlerle benim aramda mekik dokuyordu. "Sorgusuz sualsiz sakso çekmek ve sık sürmek için oradalar. Eğer sorgularlarsa, kovulurlar. Hayır diyemezler. Bir kardeşi reddedemezler. Bu kızlar parti için yaşıyorlar. Kulüp macerası için."

"Evet, yaşamayı tamamen bırakana kadar," diye araya girdi Munch, bir sigara yakarak.

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

Stone bana dümdüz baktı ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar acı, duygu vardı ve onu on yılı aşkın süredir tanıyordum. "Demek istediğim Em."

"Em?" Bu isimde bir BBB hatırlamadığım için sordum.

"Evet. Simsiyah saçları ve garip mor gri gözleri vardı. Sen gittikten kısa bir süre sonra kulübe geldi. Gidecek başka yeri yoktu, annesi bir çeşit kazada ölmüştü. Her neyse, partiden sonra herkes sızmışken konuştuk. O diğerleri gibi değildi. Dinliyordu. Aslında benden hoşlandı. Biraz yakınlaştık." İçini çekti. "Çok yakındık. O benim kızımdı. Geceleri odama gelmeden önce diğer kardeşlerle yaptıklarına rağmen hâlâ benim kızımdı."

"Peki ne oldu?" Bu duyduğum en garip şey değildi. Yıllar içinde birkaç BBB'nin yaşlı kadınlara dönüştüğünü görmüştüm. Sadie'nin de onlardan biri olduğu bir sır değildi.

"Chop bunu öğrendi, gerçi bunu bir sır olarak saklamıyorduk. Onu kulüpten ve hayattan çıkarıp bir yere yerleştirmeyi planladığımı öğrendi. Umursamaması gerekirdi. Bir sürü kardeş bunu daha önce yaptı. Kızın adını bile bilmiyordu. Ama tıpkı Chop'un diğer tüm kurallarında ve kulüp yasalarında olduğu gibi."

Kendi ruh haline göre bir şeyler ekliyor ya da çıkarıyordu, birdenbire yaşlı bir kadın olarak bir kulüp fahişesi yasaklanmıştı."

"Devam et," dedim, ancak hikâyenin nasıl biteceğini çok iyi bildiğimden emindim. Çünkü Chop ile tüm hikâyeler aynı şekilde bitiyordu ve hikâyelerdeki insanların çoğu artık nefes almıyordu.

Wolf bir sigara yaktı ve Stone'a uzattı, o da devam etti. "Chop beni ofisine çağırdı. Benden kapıyı kapatmamı istedi. Kapattım ve oturdum, işte o zaman masasının altından çıkan stilettoları fark ettim. Em olduğunu biliyordum. Ona o lanet ayakkabıları ben almıştım." Durakladı ve elini ağzına götürdü. "Kusacakmışım ya da onu öldürecekmişim ya da her ikisini de yapacakmışım gibi hissetmeme rağmen ona neye ihtiyacı olduğunu sordum. Şerefsiz herif hep gülümsedi. Beni bekletti. Bana işkence ettiğinin farkındaydı ve bundan zevk alıyordu."

Munch yumruğunu masaya vurarak, "Sik emici," dedi.

Stone, "Bu tür bir ceza istemek için ne yapmış olabileceğimi düşünmek için beynimi zorladım ama hiçbir şey bulamadım," dedi. Tekrar sıraya oturdu, başını masanın üzerine bıraktı ve yere doğru konuştu. "Ben iyi bir askerdim. En iyi askerdim. Hiç soru sormadım. Bana söyleneni yaptım."

"Ona gerisini anlat. Neredeyse bitti," dedi Wolf.

Stone sigarasından bir nefes çekti ve gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Adam öldürürken ıslık çalıyordu ve bir kulüp fahişesi için mi ağlıyordu? Bu hiç mantıklı değildi. "Sonra bana benden bir şey istemediğini ama benim için bir şeyi olduğunu söyledi. Ona ne olduğunu sordum. Bana bir ders olduğunu söyledi."

Stone dudağını ısırды ve üzüntüsü öfkeye dönüşürken yüzü daha da kızardı. Benim de kalbim çarpmaya başladı. "Yan kolumu odamda unuttuğum için panikledim ama Prez'le birlikte kendi hayatıma karşı ona ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim çünkü ben iyi bir askerdim," diye tekrarladı. "Gerçekten çok iyiydim."

"Öyle olduğunu biliyorum kardeşim," dedim.

"Saçlarından bir tutam yakaladı ve ağzını sikinden çekti. 'Kaba olma, Em. Misafirimize merhaba de.' Dönüp bana baktı ve dudakları hâlâ adamınkinden ıslanmıştı. Gözü şişmişti ve alt dudağı yarılmış, kan damlıyordu.

Çene. Gözlerindeki korkuyu görene kadar midemin bulanacağını düşünmüştüm. Sadece korku değildi. Sanki boş gibiydi. Sanki çoktan pes etmiş gibiydi. Ben oraya girmeden önce her ne olduysa, hiçbir çıkış yolu olmadığını düşünmesine neden olacak kadar kötü olmalıydı. Sanırım en acımasız şey bu olabilir. Çünkü haklıydı." Stone şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Munch kolunu onun omzuna doladı. "O orospu çocuğunu yakalayacağız, söz veriyorum."

Stone gözyaşları arasında devam etti. "Bana istediği şeyin askerlerinin asker olması ve buradaki her bir kardeşin üzerine yüzlerce kez sıçtığı 'döl çöplüklerine' aşık olmaması olduğunu söyledi. Ona bunu neden yaptığını sordum. Anlamamıştım. O benim Prez'imdi. Benim için bir kraldı. Piçler beni sokaktan aldı ve bana inanacak bir şey verdi. Ne olursa olsun ona asla karşı gelemezdim. Sen gittiğinde ve ben onun hatalı olduğunu düşündüğümde bile, onun yanında kaldım. Haklı olduğunu düşündüğüm için değil, bana Prez'imi sorgulamamayı öğrettiğin için sorgulamadım."

"Sonuna kadar atla," dedim. Zaten geleceğini bildiğim bir şeyi beklemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

"'Çünkü fahişeler senin ailen değil,' dedi Chop. 'Kardeşlerin senin tek ailen. Fahişeler tek kullanımlıktır.' Kızın kafasına dayayana kadar kucağında bir silah olduğunu fark etmemiştim bile 'Gördün mü? Az önce boğazına boşaldım' dedi, 've bu fahişe üzerime kan akıtarak bana teşekkür ediyor. Sonra da tetiği çekti.'"

"Siktir!" Dedim. Şimdi ayağa kalktım ve volta atmaya başladım.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Wolf. Stone ve Munch'u bankta bırakarak bana doğru yürüdü ve Stone'u daha fazla üzme istemiyormuş gibi sesini alçalttı.

"Nasıl hepsi bu değil? O pislik herif Stone'un yaşlı karısını onun gözleri önünde öldürerek ona aile konusundaki görüşleri hakkında iğrenç bir ders mi verdi?"

"Hepsine yakın bile değil."

"Söyle artık," dedim, Chop'un Ti'yi nasıl hırpaladığını düşününce kendi midem de çalkalanmaya başladı. O da olabilirdi. Onu öldürebilirdi.

"Sadece Em'i öldürmedi," dedi Wolf, dirseklerinin arasında yüzüstü yatan Stone'a bakarak.

"Bir tane daha mı öldürdü?" Chop'un neden iki BBB öldürdüğünü merak ederek sordum.

Kurt başını salladı. "Hayır, kardeşim... *hepsini* öldürdü."

"Vay anasını," dedim ve banka oturdum. Wolf yanıma oturdu.

"Kesiklerimizi çıkardık ve derimizi yaktık çünkü bir Prez, gerçek bir Prez, böyle bir şey yapmaz. Sevdiğiniz insanları öldürmez," dedi Wolf, doğruyu söylediğini anlayabilmem için gözlerimin içine bakarak. "Ve şimdi anlıyorum. Neden gittiğini. Çünkü senden kulüp ile ailen olarak gördüğün insanlar arasında bir seçim yapmanı istedi ve bu doğru değil." Başını salladı. "Bu hiç doğru değil."

"İdam edildiler," diye araya girdi Munch. "Avluda, teker teker. Onu durdurmaya çalıştık. Bir adayı bacağından vurdu ve o kendi işine bakarken bize de kendi işimize bakmamızı söyledi."

"Neden BBB'leri öldürsün ki?" Tek suçları, parçası olmak istememeleri gereken bir dünyanın parçası olmayı istemek olan o masum kızları düşünerek sordum.

"Elimizde hiçbir ipucu yok. Tek bildiğimiz hepsini avluya çağırdığı ve kafalarına silah dayadığı. Onlara bağırmaya devam etti, nerede olduğunu sordu ve kimden bahsettiğini sorduklarında ya da bilmediklerini söylediklerinde onları yere serdi ve kanlar içindeki bedenlerini havuza attı."

Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Hepsi gidene kadar durmadı," dedi Wolf, elindeki sigarayla bir sigara daha yakarak.

"Her şey çok çabuk oldu. Bir dakika önce iyiydi ve bir dakika sonra tüm kulüp fahişelerini öldürüyordu. İş bittiğinde mırıldanarak etrafta dolaştı ve sonra kendini ofisine kilitledi. Dışarı çıktığında hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Bekçilere ortalığı temizlemelerini söyledi ve bilardo oynadı. Tam bir pazar yeri," diyor Munch.

"Yaşlı karımı öldürdü," diye feryat etti Stone.

Sakalımı düzelttim ve Stone'a baktım. "Chop daha benim olmadan önce bile benim yaşlı karımın peşinden gitmeye çalışıyordu."

itiraf etti. "Nasıl hissettiğini bildiğimi söyleyemem kardeşim, ama günün her saniyesinde bunun olmasından korkmanın nasıl bir his olduğunu söyleyebilirim." Gus'ın King'in kapısının önüne bıraktığı Ti'nin kanlı halini hatırlayınca dişlerini çatlayana kadar sıktım.

Wolf bana eskiden ne kadar yakın olduğumuzu hatırlatan küçük bir gülümsemeyle, "Öncelikle, o kadar insan varken senin yaşlı bir kadının olması beni çok şaşırttı ama bu konuyu kapımıza dayanan daha az acil meselelerimiz olduğunda konuşuruz," dedi. Tartıştığımız konu ne kadar boktan olursa olsun, bir masada oturuyor olmamızın verdiği aşinalık hoş bir duyuydu.

"Biz dokuz kişiyiz. BBB olayından sonraki gece dövmelemlerimizi yakan dokuz kişi. Üçümüz, Gus, Chump ve diğerlerinden birkaçı. Chop buraya gelip seni öldürme emrini verdiğinde, bu mükemmel bir fırsattı," dedi Munch, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakınarak. Sadece bir nöbetçi vardı ve o da avlunun diğer tarafındaki kapının yanında, içeri girdikleri yerdeydi. Kimsenin duyamayacağı bir yerde.

"Ne için fırsat?" Artık Piç değillerse neden Chop'un Mıntika'ya gelme emirlerine uyduklarından hâlâ emin olamadığım için sordum.

"Chop seninle savaşmak istiyor," dedi Munch. Açık ellerini uzattı ve kollarını iki yana açtı. "Bir orduya ihtiyacın olacak."

Stone ilk kez başını kolundan kaldırıp baktı. "Biz senin ordunuzuz."

"Buna minnettarım, ama eğer o savaş gerçekleşirse burada olabilir, çünkü beni dışarı çıkaracak bir şey üzerinde çalışıyorum, ama eğer gerçekleşmezse, zor bir zamana bakıyorum," dedim alnımdan boncuk boncuk dökülen teri silerek.

"Kız yüzünden buradasın, değil mi?" Munch sordu. "Çünkü iki sivili öldürmek pek senin tarzın değil."

"Evet." Derin bir nefes aldım, nikotine her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. "Ben ondan daha iyiyim. Gözümü kırpmadan yine yaparım. Bir itirafname imzaladım, bu yüzden yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekmişim gibi görünmüyor."

"O işi bize bırak kardeşim," dedi Munch kurnaz bir gülümsemeyle. Bu çocuk her zaman bir yolunu bulurdu, bu yüzden beni bir şekilde dışarı çıkarmasını beklerdim. "Biz zaten bir şeyler planlıyoruz."

Wolf, "Munch'un demek istediği, eskiden yattığı bir hatunun kendisine ilçe için kanıt tasnif etme işi bulmuş olması," dedi.

"Bu doğru mu?"

"Evet, görünüşe göre cinayetlerde kullanılan silahlar da bir anda ortadan kaybolmuş," dedi Munch elleriyle bir puf yaparak. O silahların üzerinde benim parmak izlerim yoktu ama yine de savcılığın davasında büyük bir dalgalanma yaratmaya yetti.

"İmzalı itirafım hâlâ ellerinde."

Kurt güldü. "Artık yoklar. Bu da komik bir şey. Davaya atanan savcı davayla ilgili tüm izleri kaybetmiş görünüyor. Yargıç da yaşlı, bunak ve kızının nişanlısını şehirden kovduğumuz için bize borçlu olduğundan bahsetmiyorum bile, onu hiç görmediğine yemin ediyor." Göz kırptı.

Wolf başını salladı ve gülümsedi. "Ayrıca senin o çok bilmiş, şaibeli avukatının adli tıp raporunu değiştirerek cinayetle ilgili bir sürü çelişkili şey söylediğini düşünüyoruz. Davanın düşmesi için başvuruda bulundu, şimdi sadece bekleyeceğiz."

Munch parmak eklemlerini kırdı ve yanmayan sigarasını sağ kulağının arkasına kaydırды. "O kaltak çok şaibeli ve ona o dar eteklerin içinde nasıl görüldüğünü ne kadar takdir ettiğimi, puma kışını yanlamasına sikerek göstermek istiyorum. Kendimi mahkeme salonunun yanlışı tarafında bulduğum birkaç davanın savcılığını yaptım ve yemin ederim o güzel kışını masasının üzerine eğip kâğıtlarını karıştırmaya devam ettiği sürece ne kadar süre aldığımı umursamadım."

Üçümüz güldük ve Stone bile kısa bir süre gülümsedi. Her şey normaldi.

Bildiğim kadarıyla normaldi.

Nedense Bethany Fletcher ile son kez birlikte çalışmayacağımıza dair bir his vardı içimde.

Dışarı çıkıp Ti'yi görme ihtimali kalbimin daha güçlü, daha hızlı ve daha kuvvetli atmasına neden oldu.

Sonra birden aklıma geldi.

"Sanırım babama nasıl ulaşacağımı biliyorum," dedim, sigaramdan uzun ve yavaş bir nefes çekerken, düşüncelerim o sabahki sürpriz ziyaretçime odaklanmıştı.

"Nasıl?" Munch yaklaşarak sordu. "Nasıl değil. Kim," dedim.

"Peki kim?" Wolf da eğilerek sordu.

"Chop'un BBB'lere nerede olduğunu sorduğunu söylemiştin." Sigaramı söndürdüm ve sakalımı çektim. "Sanırım onun kim olduğunu biliyorum."

İlçe hapishanesinin bahçesinde, güneşin sanki yeryüzünün sakinlerini cezalandırmaya çalışıyormuş gibi acımasızca üzerimize vurduğu bir günde, kırılmış bir parçam yeniden bir araya getirildi.

"Ne diyorsun kardeşim? Yeni askerler istiyorsun, böylece hepimiz yeniden bir kesim giyebilir miyiz? Hepimiz yeniden bir boka inanabilelim diye mi?" Munch sigarasını söndürerek sordu. "Kendi kulübümüz olabiliriz, bu sefer bir boku doğru yapabiliriz."

Parmak eklemlerimi kırdım. "Bir daha kesik atmayacağım. O parçam öldü artık. Lideriniz olmayacağım. Başkanınız olmayacağım ama sizinle birlikte bir asker olacağım. Birlikte savaşa gideceğiz ve o orospu çocuğunu alaşağı edeceğiz."

Resmi bir MC olmayabilirdik. Ama resmi olarak savaştaydık.

Thia

King, Jessep ile Logan's Beach arasındaki otoyolda bir motele yanaştığında, "Beni koruya götüreceğini sanıyordum," dedim.

"Öyleyim ama Bear orada yalnız kalmanı istemedi. Sana göz kulak olması için birini çağırdı. Burada buluşacağız."

"Kim?" diye sordum. diye sordum ama King çoktan kamyonetten inmiş ve motel odasının kapılarından birini açmıştı.

Saatler gibi görünen ama gerçekte muhtemelen sadece dakikalar olan bir süre bekledikten sonra kapı çaldı. King işaret parmağını dudaklarının üzerine koydu. Yavaşça perdelere doğru ilerledi, kalın kumaşı sıyırdı ve çizgili pencereden dışarı baktı. Gördüklerinden tatmin olunca emniyet mandalını kaldırdı ve kapının kilidini açtı. Kapıyı sadece birkaç santim açtı ve her kimse odaya girmesine izin vermek için kenara çekildi.

Orada dikilirken gördüğüm şey beklediğim şey değildi. Beklediğim kişi değildi.

Beklediğim şey başka bir burley motorcuydu. Kötü görünen, kafatası ve çapraz kemik dövmeleriyle kaplı biri. Beklemediğim şey ise önümde duran sarışın minyon şeydi.

Kesinlikle bir *kız* beklemiyordum.

"Burası tam bir çöplük," dedi açık açık, King'i iterek. King kapıyı kapatıp kilitledikten sonra pencereden dışarı bir kez daha bakarken odanın içinde etrafına bakındı.

"Takip edilme ihtimaliniz var mı?" King sordu. Kadın onu duymazdan geldi ve açık bir pencere bulmaya çalışan bir sinek gibi odanın içinde uçuştı.

"Yılda kaç kişinin böyle yerlerden hastalık kapıldığını biliyor musun?" diye sordu, saf bir bakışla banyoya bakarak

tiksinti. "İstatistiksel olarak, motelin yaşı ve yaklaşık müşteri sayısı göz önüne alındığında, tabii ki mevcut park yerleri ve koridordaki hizmetçi arabalarının sayısına bağlı olarak, bu odanın veya bu binadaki diğer odalardan herhangi birinin, şu veya bu zamanda meni veya dışkı ile kirletilmemiş tek bir noktası bile yoktur." Sanki cümleler arasında nefes almamış gibi.

Odanın içinde dolaşarak lambaya giden akordan taban tahtalarına kadar her şeyi inceledi. Benden çok daha yaşlı değildi. "Tüm gıda zehirlenmesi vakalarının üçte ikisinin aslında gıda zehirlenmesi olmadığını, sadece ellerinizde bekleyen küçük, öldürücü, tek hücreli, saçma bir organizmanın yemeğinize, oradan da ağzınıza ve sindirim yolunuza atlayarak, şanslıysanız saatlerce süren hazımsızlık ve spastik kolon sorunlarına, şanslı değilseniz de ani ve zamansız ölümünüze neden olan bir yan etki olduğunu biliyor muydunuz?" Başını iki yana salladı. "İshalden ölüm."

Başım ağrımaya başlamıştı.

Country-slow, hayatın ana yolda ilerleyen bir traktörden daha yavaş ilerlediği Jessep'te icat edildiğine emin olduğum bir terimdi.

Bu kız odanın içinde o kadar yüksek bir hızda ilerliyordu ki, hızlı ileri sarmış gibi görünüyor ve ses çıkarıyordu. "Öfke!" King tersledi.

Kız banyonun kapı çerçevesini incelediği yerden döndü. "Sence sen takip ettiniz mi?" diye tekrarladı.

Kız sanki King'in önerdiği şey imkânsızmış gibi alay etti. "Eğer takip ediliyor olsaydım, onları atardım. Takip ediliyor olsaydım, şu anda bu iğrenç motel odasında durup hangi mikrobik varlığın beni öldüreceğini merak ediyor olmazdım." Ellerini omzuna astığı, üzerinde büyük beyaz blok harflerle LEE COUNTY HIGH SCHOOL yazan parlak mavi spor çantasının askısına dayadı. Eski patlamış mısırlı tavana baktı. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

"Adın Rage mi?" Şaşırmış gibi görünmemeye çalışarak sordum. Benim gibi kafası karışmıştı. Boyu 1.80'in biraz üzerindeydi. Üzerinde pembe giymekle ilgili bir şeyler yazan pembe bir tişört giymişti.

Çarşambalar, kısa beyaz şortlar ve beyaz Keds'ler. "Bear'ın arkadaşı mısın?" Neler olup bittiğini anlamaya çalışarak sordum. Kız odada olduğumu yeni fark etmiş gibi dikkatini King'den bana çevirdi. Bana baktı ve tatlı tatlı gülümsedi. Gündelik kıyafetinin ve neşeli kişiliğinin çağrıştırdığı gibi arkadaş canlısı ya da dışa dönük bir gülümseme değildi bu. Bu bir yarışmaydı. Gülümseme. Provası yapılmış bir gülümseme.

Kötü prova.

Acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Rage kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı. İlk başta gittiğini sandım ama kapının iç tarafında asılı duran plastik rahatsız etmeyin tabelasını söküp dışarıya taşıdı ve tekrar kapatıp bize doğru döndü. "Evet, benim adım Rage ve hayır Bear'ın arkadaşı değilim. Bana en çok parayı kim ödüyorsa onun arkadaşayım, ki şu anda bu King ve Bear." Başparmağıyla King'i işaret etti. "Ve bu arada, Rage Ragina'nın kısaltması."

King ona seslenerek, "Hayır, değil," dedi.

"Tamam, değil," dedi sahte gülümsemesini bırakarak. "Gerçek şu ki, adımın bir zamanlar yaşamış olabileceğim ya da olmayabileceğim ya da muhtemelen şu anda hala yaşadığım küçük ya da büyük bir aşırı öfke kontrolü sorunuyla bir ilgisi olabilir ya da olmayabilir."

Ona baktım ama bir şey söylemedim. Söyleyemedim. Sessizliğe gömülmüştüm.

"Burada kalmıyoruz, değil mi? Ben iğrenç bir motorcu değilim. Yaşayan ve nefes alan organizmaların ürettiğini ve başarısız döllenmelerin kabuk bağlamış artıklarıyla dolu olduğunu bildiğim bir yatakta öylece kıvrılıp uyuyamam." Ürperdi. "Havlulardan hiç bahsetmeyeyim bile.

"Şimdi uyuyor musun?" King sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Rage, hâlâ tavana bakarak. Burnunu kırıştırdı. "Belki de sana takip edildiğimi söylemeliyim, böylece buradaki Bates moteli durumundan kurtulabilirim." Gözleri kocaman oldu. "Aman Tanrım, küf görüyorum!" diye bağırdı ve kapının köşesindeki bir çatlağın etrafındaki birkaç siyah lekeyi işaret etti. Belinden eğildi ve aniden boğuluyormuş gibi ellerini boğazına götürdü. Her hava çekişi çok yüksek bir ses gibi geliyordu,

Nefes almak için çok balgamlı bir mücadele. "Nefes alamıyorum. Küf astımımı tetikledi. Kriz geçiriyorum! İnhalerime ihtiyacım var!"

"Ne yapabilirim?" Hayatını kurtarmak umuduyla ayağa fırlayıp ona doğru koşarak sordum.

"Ocala'daki depo patlaması. Sen misin?" King, Rage'in içinde bulunduğu durumdan etkilenmemiş bir halde sordu.

Rage dik durup gülümsedi ve ben de atkuyruğuna çarpmamak için sola doğru eğilmek zorunda kaldım. Astım krizi aniden unutuldu ve gözleri karardı, göz bebekleri büyüdü, sanki az önce bir şey çekmiş gibiydi. "Çok güzeldi, değil mi?" dedi heyecanla, zıplayarak ve ellerini çırparak. "Şimdiye kadarki en iyi çalışmam. Bir senfoni diyebiliriz. Büyüleyiciydi."

"Bir binayı havaya uçurdun, Rage. Sen Mozart falan değilsin," dedi King alaycı bir tavırla.

Hülyalı bir şekilde uzaklara baktı. "Mozart bir vizyonerdi. Onun beyni her şeyi, dünyayı farklı görüyordu." Kollarını kaldırıp indirdi, sanki orkestrasına talimat veren bir şefmiş gibi hayali bir baton tutuyordu: "Ben de öyle."

Gözlerini devirme sırası King'deydi.

Rage kollarını indirdi ve ayağını yere vurdu. Çantasını sıkıca göğsüne bastırdı. "Seni tanımıyorum ama ne yazık ki burada daha fazla kalırsak bu lanet olası moteli havaya uçuracağım ve bu gerçekleşirse sen de ikincil hasar olabilirsin ve saçlarını çok seviyorum, bu yüzden seni güvende tutmakla görevlendirildiğim için bu gerçekten utanç verici olur."

"O mu?" King'e sordum, beni duyup duymadığını umursamadan. King'in parmak eklemleri bembeyazdı ve ona hakaret ettikten sonra kıza haddini bildirmemek canını acıtmış gibiydi.

"Kahretsin," diye haykırdı Rage. "Sanırım köşedeki küfün bir kısmı hareket etti. Jem'e burada bakıcılık yapmanın gerçekten kötü bir fikir olduğuna karar vermeden önce motora binelim."

King kapıyı açtı ve biz de dışarı çıktık.

"Bu çok eğlenceli olacak!" diye alaycı bir ifadeyle kamyonete bindi ve çantasını King'e fırlattı, o da çantayı kamyonetin kasasına koydu. Ben onun yanına binerken o da ortaya geçti ve Jessep'e doğru yola çıktık.

Bear benim için, benim yüzümden hapisteydi. Eğer eve gitmemi ve Barbar Barbie'nin de bana eşlik etmesini isterse, bunu yapardım.

Rage sakızını kulağıma yapıştırdı, ben de dudağımı ısırarak neredeyse kan çekecektim. "Burası ter kokuyor," diye yakınlıkla tüm havalandırma menfezlerini kendine doğru çevirdi.

Güven, diye hatırlattım kendime.

Ne de olsa o kadar uzun sürmeyecekti.

Yani, o kadar uzun olamazdı çünkü Bear yakında çıkacaktı ve her şey yoluna girecekti.

Tekrar tekrar söylemeye başladım. Jessep'e girdiğimizde neredeyse kulağına inandırıcı geliyordu.

Neredeyse.

BÖLÜM NE

Thia

Bu R

TH Jessep'e en son gittiğimden beri. En azından Öyle görünüyordu, ancak gerçekte çok uzun zaman geçmemişti.

Yine de çürüyen portakalların kokusu hatırladığımdan daha keskindi, o kadar güçlüydü ki JESSEP'E HOŞ GELDİNİZ tabelasını geçerken Rage de ağzını kapattı. Eğer mümkünse, kratere benzeyen çukurlardan ve büyük kayalardan kaçmaya çalışırken kamyonun bir o yana bir bu yana zıplamasından da anlaşılacağı gibi, toprak yollarda ilerlemek daha da zorlaşmıştı.

Home.

Burası hala öyle bir yer mi?

Öyle hissettirmede.

Yolun kenarındaki, Kevin Little'ın John Deer'ını yuvarlayarak kendini bir su toplama hendeğinin sığ sularına hapsettiği yeri işaretleyen küçük haçı geçtik. Kevin'i hiç tanımadım ama ailesini tanıyordum. Haç, kendimi bildim bileli oradaydı. Solmuş kır çiçekleri etrafına yığılmıştı. Birbirine dolanmış sönük balonlar, ipler muhtemelen çarpık tahtayı dik tutan tek şeydi.

Bu haç eskiden eve geldiğimin ilk işaretiydi. Ana yoldan ayrılıp Jessep'e giden ilk toprak yola saptığımda bana o sıcak ve bulanık tanıdıklık hissini veren ilk şeydi.

Bu sefer şehre gelmek farklıydı.

Tanıdık geliyordu ama artık ev gibi hissettirmiyordu.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Ailem öldüğünde ve ben şehri terk ettiğimde mi? Ondan önceydi de ben mi fark etmemiştim?

Jessep'te çiftçilerin çocukları ya kendileri çiftçi olur ya da çiftçilerle evlenirdi. Andrews Grove'u devralma görevinin bana düşeceğini en başından beri biliyordum. Tek bildiğim buydu. Bu fikri sevdiğimden değil. Bu fikri sevip sevmediğimi hiç düşünmedim bile. Bu bir seçim değildi. Sadece olacak olan buydu. Üniversite eğitimim için hiçbir planım yoktu. Üniversiteye en yakın şey, birkaç ayda bir birleştirilmiş ilkokul/ortaokulun kafeteryasında düzenlenen birkaç gece işletme dersi ve sertifika kursuydu.

Ama sonra ailem ayrıldı ve ben daha kurslara kaydolamadan koruyu yönetmeye başladım. Koruda büyürken edindiğim bilgilerle koruyu kurtarmak için elimden geleni yaptım ama her şey o kadar hızlı boka sardı ki, sanki gözümü kırpmışım ve her şey bitmiş gibiydi.

Başarısız olmuşum.

* * *

"Ben Oraya gitmek İSTEMİYORUM," dedim ön verandaya bakarak.

"Elektriği tekrar açtırdım," dedi King, geçmişimin dehşet dolu küçük evine girmek istememe nedenimi yanlış anlamıştı. Öte yandan Rage basamakları atlayarak çıktı ve ön kapıyı tekmeleyerek açıp içeride kayboldu.

"Burası kokuyor," diye bağırdı, uzun ve yüksek bir öğürme sesi çıkardı.

"Gerçekten de bana göz kulak olmasını istediğiniz kişi o mu?" King'e sordum. "Yani, bir binayı havaya uçurduğunu söylediğini biliyorum ama oranın kokusunu gidermeye falan çalışmadığından emin misin? Kokularla ilgili bir şeyi var gibi görünüyor."

"Pembenin sizi kandırmasına izin vermeyin," dedi, sesi derin ve sertti. "Oradaki küçük psikopat mikrop hastası tanıdığım en ölümcül insan, belki de ikinci en ölümcül insan ve bunun nedeni taraf tutmaması. Hiç vicdanı yok. İyi ki Chop'tan önce ona ulaşmışız yoksa Rage'in bambaşka bir yüzüyle tanışacaktın. Nefes alamamanla sonuçlanan bir tarafla."

"Oh," diye mırıldandım, Bear'ın beni balo kraliçesi Rambo'nun bakımına bırakmayı seçmesine sevinmeli miyim yoksa üzölmeli miyim emin değildim. Kral

verandaya çıktı ve at kuyruğunun ucunu döndürerek tekrar kapıda beliren Rage'e bir şeyler bağırdı.

King yanımdan geçip kamyonete binerken, "Ray ya da ben seni kontrol etmek için ararım," dedi. Birkaç saniye içinde garaj yolundan geri geri çıkmış ve yolun aşağısında gözden kaybolmuştu bile. Kamyonu göremiyordum ama King Jessep'ten çıkarken kamyonun arkasında ve ağaçların üzerinde uçuşan tozu seçebiliyordum.

Dudaklarını birbirine bastıran ve kaşlarını çatan Rage'e baktım. Elimde olmadan hâlâ o kamyonu onunla birlikte olmayı diledim.

Sürüne sürüne eve doğru ilerledim ama yıkık dökük basamakların hemen önünde durdum.

"Atış yaptın mı?" Rage birincilik mavi kurdelelerimden birini tutarak sordu.

"Evet. Birazcık."

"Küçük bir rekabet ister misin?" diye sordu muzip bir gülümsemeyle, spor çantasından iki silah çıkardı.

Rage binaları havaya uçurabilir ve King'in söyledikleri doğruysa bundan çok daha fazlasını yapabiliirdi. Ama bir atış yarışmasında beni yenebileceğine dair güçlü şüphelerim vardı ve belki de ihtiyacım olan şey gerçeklikten biraz uzaklaşmaktı. Ne de olsa elimizde ne kadar zaman olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Tamam," dedim, arkasını işaret ederek. "Arazinin arka tarafında bir çit var. Orada hâlâ eski hedeflerimden bazıları olabilir."

"Hayır. Aklımdaki tam olarak bu değildi," diye araya girdi Rage, silahlarından birinin kromundaki yansımasını kontrol ederken. Diğerini bana fırlattı, ben de neyse ki yakaladım. "Hadi," dedi ve tekrar eve doğru yöneldi.

"Yapamam," dedim Bear'ın yüzüğünü elimde çevirirken.

Rage gözlerini bana dikti, "İlk geldiğimizde yüzündeki ifadeyi gördüğümde bunu anlamıştım ama bir fikrim var. En azından merdivenlerden yukarı gel."

İsteksizce basamakları teker teker, yavaşça çıktım, her tanıdık gıcırtıda ürperdim. Durdum "Bu yerle ilgili seni en çok rahatsız eden şey nedir?" Rage ekranın diğer tarafından sordu.

"Her şey," diye itiraf ettim.

"Daha açık konuş," dedi Rage bıkkın bir iç çekişle. "Bazı kötü anılar barındırdığını zaten biliyorum, falan filan, aileni burada öldürdün, falan filan."

"İçimden bir ses sonuncusunun tam olarak bir tahmin olmadığını söylüyor."

Rage mahcup bir şekilde gülümsedi. "Her şey hakkında her şeyi biliyorum." "Bildiğim iyi oldu."

"O zaman bana bu konuda neyden nefret ettiğini söyle. Bok çukuru olmak gibi bariz bir nedenin dışında."

"Şey," diye başladım. "Kardeşimin öldüğü yerin burası olmasından nefret ediyorum, ama ben küçüktüm, bu yüzden asıl nefret ettiğim şey annemin onun odasını hiç değiştirmemesi ya da eşyalarından hiçbirini atmaması. Sanki bizimle bir hayalet yaşıyordu, benden ya da babamdan daha çok sevdiği bir hayalet."

"Devam et," dedi Rage. "Gözlerini kapat." Dediğini yaptım ve o yerde yanlışı olan her şeyin görüntüleri zihnime doldu. Paravan kapısının gıcirtısını duydum ve gözlerimi tekrar açmaya başladım. "Onları kapalı tut," diye emretti.

Derin bir nefes aldım. "Oturma odasındaki aile portresinden nefret ediyorum çünkü annem ağabeyim öldükten yıllar sonra bir arkadaşına yaptırdı ve üçümüzün yerine ağabeyimin resmini koydu. Kardeşimi çok severdim, evin her yerinde onun bir sürü resmi vardı ve hepsini çok severdim ama bu bana ve babama atılmış bir tokat gibiydi. Biz hayattaydık ama o bize sanki ölmüşüz gibi davranıyordu."

"Güzel," dedi Rage, kolumu çekiştirerek bir adım öne çıkmamı sağladı. "Daha fazla."

"Babamı öldürdüğünü anladığımda kardeşimin odasında oturduğu sallanan sandalyeden nefret ediyorum. Annemle babamın odasında babamın öldüğü yeri tam olarak bilmemden nefret ediyorum. Pazar akşamları yemek yediğimiz, hepimizin gülümsediği ve hiçbir sorun yokmuş gibi günlerimizden bahsettiğimiz mutfaktaki masadan nefret ediyorum. Onlar yemek değildi. Onlar yalandı."

Bir çekiştirme daha hissettim ve bir adım daha attım. "Tamam, güzel. Şimdi gözlerini aç." Açtım.

"Vay canına," dedim. Oturma odasının ortasında duruyordum. "Bunu nasıl yaptın?" Panik hissinin kaybolduğunu fark ederek sordum.

Rage, "Çünkü geçenlerde biri bana bir korkunun üstesinden nasıl gelebileceğimi öğretti ve ben de bunu sana aktarabileceğimi düşündüm" diye cevap verdi.

"Evet, ama nasıl?"

"Çok kolay," dedi Rage. Aniden dönerek silahını oturma odasındaki küçük şöminenin üzerinde asılı duran aile portresine doğrulttu ve ateş ederek camı kırıp yere düşürdü, asılı olduğu duvarda tozlu dikdörtgen bir iz bıraktı. Arkasını döndü. "Gücü geri al."

Sanki aniden içimde bir şeyler koptu ve hiç düşünmeden Rage'in yanından bir adım atarak salondaki kırık portrenin etrafında tam bir huşu içinde yürüdüm. "Evet," dedim Rage'e dönüp bakarak. "Hadi yapalım şu işi."

Rage ve ben öğleden sonranın geri kalanını vazoları, fotoğrafları, doldurulmuş hayvanları, tabakları ve nefret ettiğim diğer nesneleri yerleştirme ve sırayla her birini yok etme yarışı yaparak geçirdik.

İkimiz de tek bir atış bile kaçırmadık.

"Hiç ıskaladın mı?" Rage tezgâhın üzerindeki tüneğinden, camları çöp kovaasına süpürmemi izlerken sordu.

"Evet," diye itiraf ettim, parkı ve Mono'nun göğsü yerine omzuna vurduğum için Bear'la beni neredeyse nasıl öldürttüğünü hatırlayarak. "Bir kez, belki iki kez."

Sadece insanlara ateş ederken.

"Sen mi?"

Rage bacaklarını ileri geri salladı ve küçük burnunu buruşturdu. "Sadece bir kez, gerçi bunu bilerek yaptığımı düşünmeye başlıyorum."

Ben ortalığı temizlerken ve Rage silahlarını temizlerken ikimiz de sessizdik. O haklıydı. Korkumun üstesinden gelmek için gücü geri almam gerekiyordu, bu da Bear'ı kaybetme korkum söz konusu olduğunda hiçbir şey yapmadan öylece oturamayacağım anlamına geliyordu.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ne yazık ki bir şey yapmak için Barbar Barbie'nin arkasını dönmesini beklemek zorunda kaldım.

En azından silahlarından birini ödünç alabileceğim kadar.

Yanımdan ayrılmadığında bunun zor olacağını çok çabuk anladım. Ben duş alırken, o tuvalete oturdu.

kapağını indirip tırnaklarını törpüledi. Dondurucuyu temizlediğimde mutfağın ortasında tuhaf bir dizi esneme hareketi yaptı. Çöpü atmak için dışarı çıktığımda yanımda tempo tuttu ve sıcaktan şikayet etti.

O ilk gece eski odamdaki küçük ikiz yatağında uyumaya gittiğimde, Rage hemen yanıma girerek beni şaşırttı. "Bu eve ne olacak?" diye sordu sesinde en ufak bir yorgunluk belirtisi olmadan.

"Banka muhtemelen yakında geri alacaktır." Esnerken söyledim.

"Güzel. Demek ki giderken patlatabiliriz," dedi ve oturup poposunun üzerinde hoplayıp zıplayarak balo kraliçesi olmuş gibi alkışladı, ki sarı saçları ve bronz teniyle kesinlikle öyle olabilirdi. Ancak, içimde Rage'in geçmişinin mezuniyet balosu ve moral mitinglerinden daha renkli olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı.

"Anlaştık," diye kabul ettim, evin bir alev patlamasıyla havaya uçmasını izleme fikri hoşuma gitmişti. "Ama gerçekten burada uyumak zorunda mısın? Kardeşimin eski odasında uyuyabilirsin. Ya da kanepede. Açılabilir. Fazladan çarşaflar koridordaki dolapta olmalı." Annemle babamın odasından hiç bahsetmedim, onun yerine babamın kanlı cesedini bulduğum oda yokmuş gibi davranmayı tercih ettim.

Rage beni görmezden geldi, sessizliği bana uyuyacak başka bir yer bulma planları hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

"King'in söyledikleri doğru mu?" diye sordum. "Uyumuyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Pek sayılmaz. En azından uzun zamandır," dedi gözlerini tavana dikerek.

"Nasıl hayatta kalıyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye cevap verdi sesli bir iç çekişle, ancak uykusuzluğundan daha fazlasından bahsediyor gibiydi.

"Bear'a yardım etmeliyim," diye itiraf ettim. Beni engellemek yerine bana yardım etmesini sağlayabileceğim bir yol olup olmadığını görmek için suları test ediyordum.

"Ona yardım edemezsin," dedi Rage, beni şaşırtarak.

"Neden olmasın?" Yüzümü ona dönmek için yan dönerek sordum. Rage de aynısını yaptı. Mavi gözleri parlıyordu ama bir şeyler eksikti

Çok geçmeden King'in bizi bıraktığında bahsettiği şeyin bu olduğunu anladım.

"Çünkü evden çıkamazsın. Bunlar benim emirlerim."

"Ama neden?"

"Tek bildiğim, aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için burada olduğum."

"Beni nasıl durduracaksın?" Cesaretimi toplayarak sordum.

Rage sırrı olan bir kız öğrenci gibi kıkırdadı, sırt üstü yuvarlandı ve dikkatini tekrar tavana çevirdi. "Bu, Thia, tamamen sana bağlı."

ONUNCU BÖLÜM

Thia

Ben ■ BİR

köpek.

Sayılr.

Bir çeşit köpeğim vardı.

Onu ilk kez bir gece verandada büyükanneimin eski sallanan sandalyesinde otururken fark ettim. Katil, bombacı, bir çeşit bebek bakıcısı olduğuna inanmam gereken Rage, öğleden sonrasını kek pişirerek geçirmişti. Yediğim bir ısırıktan anladığım kadarıyla gerçekten güzel keklerdi. Ama eski ahşap alet kutusunun üstüne koyduğum tabağı tekrar kapamadan önce, dişleri ve kahverengi tüyleri parlayarak kaçtı. Ayağa kalktım ve parmaklıkların üzerinden, henüz yavru aşamasından yeni çıkmış, mutlu bir şekilde çöreğimi kemiren minik şeye baktım. Derisi, kaburgaları ve kemiklerinden ibaretti. Son yudumunu alır almaz ağaçların arasından koruya doğru hızla uzaklaştı.

Ertesi gece yine yiyecek bıraktım, bu sefer bilerek ve bu sefer birkaç parça kahvaltı sosisi idi. Aynı yerde oturup izledim ve bekledim. Ağaçların arasında saklandığı yerden sürünerek çıktı ve yiyeceklerimi tekrar çaldı.

Her gece aynı şekilde devam ediyordu, tek fark Rage'in yem dükkanından getirdiği gerçek köpek mamasını vermeye başlamıştım. İhtiyacımız olan diğer her şey sihirli bir şekilde buzdolabında ve kilerde, hatta garajdaki derin dondurucuda stoklanmıştı. Sadece saklanmıyorduk. Zombi kıyameti için her şeyimiz hazırды.

"O şeye bir isim vermelisin," dedi Rage, en üst basamağa oturarak. Onunla yeterince zaman geçiriyorsun.

Yapacak başka bir şey yok gibi.

"İlk seferinde benden aldığı isim bu olduğu için ona Muffin adını vermeliyim," dedim.

Rage burnunu kaldırdı. "Hayır, eğer ona bir kahvaltı yiyeceği adı verecekseniz, en azından Pancakes ya da Waffles gibi iyi bir şey söyleyin."

Krep.

Pancakes'i haftalarca besledim. Her sabah ve her gece, bir kap köpek maması ve bir kap su koydum ve arkama yaslanıp hepsini emmesini izledim, tüm bu süre boyunca güvensiz gözlerini benden ayırmadı. Ve hiç şaşmadan, her gece işini bitirdikten sonra tekrar kaçıyordu. Sonunda o yemek yerken biraz daha yakın durmaya başladım ve sonunda kaçmak yerine, yemeğinden sonra birkaç dakika oyalanmaya başladı.

Bir gece onu beklemedim. Yemeğini hazırladım ve içeri girdim.

Kötü bir ruh hali içindeydim, Bear'ın eve hiç gelmeyeceği düşüncesinden kurtulamıyordum ve ona yardım etmek için bir şey yapma umudum, orada tamamen işe yaramaz bir halde otururken her geçen dakika azalıyordu.

Rage'in nerede olduğunu merak etmedim. O her zaman yakınımdaydı. Kendi kendime yüksek sesle konuşmayı bıraktım çünkü onu her zaman görmesem de, genellikle bana cevap verecek kadar yakındı. İlk birkaç seferinde çok korkmuştum, bir keresinde verandadan düşmüştüm.

Keşke o sürtük uyusa.

Odama vardığımda Pancakes'in çoktan gitmiş olacağını düşündüm.

Yanılmışım.

Pancakes sadece vahşi doğaya geri dönmekle kalmadı, aynı zamanda beni eve kadar takip etti ve yüzüstü yatağıma düştüğümde, şilte hafifçe eğildi ve ıslak bir burun dizimin arkasında durdu. Başımı kaldırdım ve işte oradaydı, büyük, sarımsı renkli gözleriyle sanki davranışı tamamen normalmiş gibi bana bakıyordu. Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra, sanki benden hiç korkmamış gibi uykuya daldı.

"Sanırım artık bir köpeğim var," diye mırıldandım yastığa, Pancakes'in sıcak köpek nefesi sırtımı gıdıklarken kendi uykuma daldım

Bacaklarımdan.

Ayı'nın yerini tutamazdı. Çok kıllı.

Çok zayıf.

Dövme

yok.

Ama yapmak zorundaydı.

BÖLÜM BATTI

Thia

SİM O_{NTHS}.

Görünürde sonu olmayan altı lanet ay. Bear'dan tek kelime yok. Daha da kötüsü, Rage'in telefonu her çaldığında midem bulanıyor ve kalbim sıkışıyor. O bana "O arama değil" bakışını atana kadar etrafımdaki dünya dönmeyi bıraktı ve tekrar nefes alabildim.

En azından bir sonraki aramaya kadar.

Günde en az üç yüz kez midem bulanıyordu.

Gerginleştım. Paranoyaklaştım. Rage ne zaman Bear'ın adını ansa ellerim titriyordu.

Yemek yiyemiyordum ve tıpkı Rage gibi ben de uyuyamıyordum. Hayatımda bana gerçek mutluluğu getiren tek şeyi her an kaybedeceğim korkusuyla, gerçekten nefret etmeye başladığım biri haline geldim.

Bear benden başka bir şey isteyebilirdi. Herhangi bir şey, ve ben onu yapardım. Banka soymak, uçan trapezci olmak, Japonca öğrenmek. O noktada MC'ye gidip Chop'a kendim bir kurşun sıkabilirdim, eğer bu saçlarımı tel tel yolmak ve HİÇBİR ŞEY YAPMAMAK istemeden tekrar nefes alabileceğim anlamına gelseydi.

Ama hayır. Bana sorabileceği en kötü şeyi sordu.

BEKLEMEMİ istedi.

Biri tırnaklarımı cımbızla tek tek sökerken oturmamı da isteyebilirdi çünkü beklemek başlı başına bir işkenceydi.

"Oraya kaç kişi girdi?" Rage'in fısıltıyla sorduğunu duydum. Koridorda durdum ve kulağımı odamın kapısına dayadım. "Dört mü? Kahretsin, içeride bunu yapabilecek birini tanıyor musun?"

Onu korumak mı? O adamı tanıyorum ama başkası var mı? Evet, bu beni ilgilendirir, çünkü ben burada onun yaşlı karısına küçük bir evde bakıcılık yapıyorum, eğer onu korumamı istiyorsan bana neler olduğunu anlatacaksın." Bir duraklama oldu. "Gerçekten mi? Bu bilmediğim bir şeydi. Hayır, tabii ki ona söylemeyeceğim. Yine de çok kızacak. Evet. Tamam, anladım." Telefonu kapattı ve ben de mutfığa atladım. Kalbim boğazımda, buzdolabının üstündeki küçük dolabı açtım ve aradığım ilacı bulana kadar annemin reçete şişelerini aradım. İki bardak soda doldurdum ve Rage dışarı çıktığında tezgahın üzerine eğilmiş, yeni açtığım yemek kitabıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordum. Bardaklardan birini ona uzattım.

"Teşekkürler," dedi. "Şerefe." Rage kadehini bana doğru kaldırdı ve bir yudum aldı.

Her ne kadar ilk tanıştığımızda kıza katlanamasam da, Rage'den gerçekten hoşlanmaya başlamıştım. Konuşuyorduk. Yani ben konuşuyordum ve o da çoğunlukla belli belirsiz cevaplar veriyordu ama yine de bir arkadaşlıktı ve Tanrı biliyor ya, o evde tek başıma olmak beni çılgın şehirdeki en büyük uçurumdan aşağıya sürüklerdi.

Bu yüzden Dr. Pepper'ına üç tane Ambien attığımda neredeyse kendimi kötü hissediyordum.

Neredeyse.

On dakika sonra gözleri kapandı ve başı yastığa yaslandı. Hafifçe horlamaya başladığında "İyi uykular," diye şarkı söyledim. Hemen en güzel güneş elbisemi giydim. Kısa, açık mavi, spagetti askılı, üzerinde minik beyaz çiçekler olan bu elbise bacaklarımı olduğundan çok daha uzun, göğsümü de olduğundan çok daha büyük gösteriyordu.

Yapılması gereken işin ciddiyeti ciddi bir kıyafet gerektiriyordu.

Kulübeden muhtemelen yetmişli yıllardan beri binilmemiş bir bisiklet aldım, dişleri ciddi şekilde eksik olan lastiklere biraz hava bastım ve sürekli yol arkadaşım Pancakes ile kasabaya doğru pedal çevirdim, ilk mil boyunca arka tekerleğimin arkasında yakın koştu, sonra sıkıldı ve daha iyi bir eğlence aramak için bazı ağaçların arkasına kaçtı.

Güven bana, demişti notunda. Ve ben de ona güvendim. Benim için öleceğini bilecek kadar güvenmişim ve altı ay, ödünç alınmış zamanın sınırlarını zorluyordu. Rage'i telefonda dinledikten sonra, yedinci ay için pek umut yok gibiydi.

Beklemekten bıkmıştım.

Görüşeceğim bir şerif yardımcısı vardı ve onu son görüşüm beni hücreye kapatması ve Bear'ın onu neredeyse öldürmesiyle sonuçlanmış olsa da en azından denemek zorundaydım.

İyi kalpli yardımcının planladığım şeyi kabul edeceğini umuyordum, çünkü istediğimi elde edene kadar buradan ayrılmayacaktım.

Göğsüme astığım ve içinde Rage'den aldığım silahın bulunduğu postacı çantasını okşadım.

Ne olursa olsun.

BÖLÜM 17

Thia

Bisikletimi nalburun önüne bıraktım ve Buck'ın polis arabasını bulmak için etrafa bakındım. Onu göremeyince içeri girdim ve Ted'i tezgâhın arkasında her zamanki kıyafeti olan tulumuyla ve kocaman göbeğini örten pek bir şey olmadan dururken buldum. Kirli bir bezle bir şeyleri parlatıyordu. Kapının çaldığını duyunca elindeki şeyi bıraktı ve tezgâhın yanına geldi. "Thia," dedi sempatik bir gülümsemeyle. "Ailenin başına gelenleri duyunca çok üzüldüm. Nasılsın?"

"Ben iyiyim Ted," dedim, ilgisini takdir ederek. Jessep'teki insanların çoğu öfkeli dedikoduculardı. Küçük kasabalarda böyledir. Ted her zaman dedikodu değirmenine katılmadan *benim hakkımda* soru soran ilk kişi olmuştur. "Buck'ı gördün mü?" Arkadaşımı bir an önce görmek istediğim için sordum.

Ya da *eski* arkadaşım.

Ya da her neyse.

Ted başını salladı. "Bugün henüz değil, ama bazen bu saatlerde onu lokantanın arkasına park etmiş görüyorum. Orayı kontrol edebilirsin."

"Teşekkürler, Ted." Kapıdan hızla çıkmak için döndüm ama Ted beni durdurdu.

"Biliyor musun, geçen sefer buraya geldiğinde senin Ayı'yla tanışmıştım," dedi Ted. "O iyi biri. Bunu söyleyebilirim. Bisiklet parçaları ve dışlanmış motorcular olma konusunda birbirimize bağlandık." Ted gülümsedi ve kendisinden biriyle tanışmanın onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim. Bear bana konuşmalarından bahsetmişti ve ben de şaşırmıştım. Ted'i hayatım boyunca tanımıştım ve küçük kasabamızda hiç kimsenin onun Wolf Warriors MC'nin eski bir üyesi olduğuna dair tek bir kelime ettiğini duymamıştım.

"Bana söyledi," dedim ve ona dudak bükerek gülümsedim.

"Güzel," dedi kapının yanındaki *Auto Trader* dergilerini düzeltirken. "O iyi bir çocuk ve ailenin ölümüyle bir ilgisi olmadığını biliyorum, ama gözlerindeki ifadeden bunu zaten bildiğini görebiliyorum." Birinin Bear'a çocuk demesi kulağa çok tuhaf geliyordu, çünkü bana göre o çocuktan çok uzaktı.

Bir elim hâlâ kapının kolundayken, "Bunu biliyorum," diye itiraf ettim.

"Buraya geldiğinde ona söylediğimin aynısını size de söyleyeceğim. Yaşlı ve emekli bir adam olabilirim ama kulübüm hala burada olduğumu biliyor, sadece faal değilim ve hala hayatta olan arkadaşlarım var. Eğer Buck aradığınızı düşündüğüm türden bir yardımı size veremiyorsa, o zaman gelip beni görün." Ted kasaya doğru yürüdü ve tezgâhın arkasına uzandı. Bir av tüfeği çıkardı ve savaşa giden bir asker gibi omzuna dayadı. "Gerektiğinde hâlâ oldukça ikna edici olabilirim," dedi. Gözlerindeki şeytani parıltı ona anında inanmamı sağladı. Sanki Ted'i ilk kez görüyordum ve dürüst olmak gerekirse bir şeyi fark etmemi sağladı.

Bu Ted'i sevdim.

"Teşekkürler Ted," dedim. Bununla birlikte şapkasını eğdi ve tüfeği yerine koydu. Sanki Motorcu Ted hiç orada olmamış gibi cilalama işine geri döndü ve Hırdavatçı Ted rolüne kolayca geri döndü.

Sanki bir litre yağ almaya gelmişim gibi, "Ona selamımı söyle," diye ekledi.

Ted'in teklifi beni çok etkilemişti ama o anda gerçekten ihtiyacım olan şey, bağlantı kurabileceğim biriydi.

Bir *giriş* yolu.

Bana yardım edebilecek tanıdığım tek bir kişi vardı. Ted'e son bir el sallayarak Jessep'te böyle bir bağlantısı olan tek kişiyi aramak için kapıdan dışarı fırladım.

Ve benden nefret eden ya da etmeyen.

* * *

I BUCK, lokantanın arkasında, Ted'in tam olarak Olacağını söylemişti. Aynalı havacı güneş gözlükleri takıyordu.

Gözlerini göremiyordum ama kapalı olduklarını biliyordum. Başını yasladığı koltuğa yaslamıştı ve horlarken ağzı sonuna kadar açıktı. Nefes alıp verirken güneş rozetinden yansıyor, sanki bir ampul açılıp kapanıyormuş gibi görünüyordu.

"Bucky!" Bağırđım, açık avucumu kruvazörün tavanına vurarak onu irkilttim ve kendine gelmesini sağladım. Şaşkınlıkla ayağa fırladığında kafası tavan döşemesine ç a r p t ı .

"Ben Şerif Yardımcısı Douglas," diye mırıldanarak tanıdık bir düzeltme yaptı ve sersemlemiş halinden sıyrılıp yüzüne düşen güneş gözlüklerini yakalayarak başının üstünü ovuşturdu. "Thia?" diye sordu gözlerini güneşe karşı kısarak.

"Tek ve biricik," dedim kruvazöre yaslanarak. Buck kola uzandı, ben de onu indirmek için geri çekildim, ama bunu yapmadan önce çocukken izlediğimiz çizgi filmdeki Şerif Yardımcısı Dog'a benzeyen geniş kenarlı, gülünç şerif şapkasını taktı.

Buck en yavaş ve en kalın güneyli ses tonuyla, "Demek mirasyedi kız geri döndü," dedi. Güneş gözlüklerini gömleğinin yakasına astı ve başparmaklarını silah kemerine sokarak çok geniş bir "Ben bir polis memuruyum" duruşu takındı. "Biliyor musun, en son gittiğinde seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm, özellikle de *erkek arkadaşın* beni öldürmeye karar verdikten sonra." Erkek arkadaş kelimesini sanki onu düzeltmemi bekliyormuş gibi söyledi ve bu kelimenin ne olduğumuzu tanımlamak için yeterince doğru olduğunu düşünmesem de, ilişkimizin ayrıntılarını gözden geçirecek zamanım yoktu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse Buck, beni o hücreye kilitleyerek aptallık ettin ama boş ver. Bunun için zamanımız yok. Yardımına ihtiyacım var. Bu yüzden buradayım."

"*Şimdi* de benim yardımına mı ihtiyacın var? Eskiden arkadaştık ama altı ay önce ailenin öldüğüne ve senin de kaçtığına dair bir telefon aldım ama bunu senden duymadım. Şerifin kendisinden duymak zorunda kaldım. Sonra geçen sefer birlikte kaçtığın adamın cinayetten hapiste olduğunu öğrendim ve sen *yine* de bana gelmedin. Söyle bana Thia, en eski dostum bile bana gelme zahmetine katlanamazken ben sana neden şimdi yardım edeyim?" Bu kez kızgın görünmüyordu. Çatıya ilk vurduğumda takındığı alaycı tavır

solup gitmişti. Omuzları düşmüştü. Yerine oturtmak için çok uğraştığı cephesi paramparça oluyordu.

Buck kızgın değildi.

O incinmişti.

Birden kendimi kötü hissettim, söyledikleri tamamen doğru olmasa da. "Birbirimizden uzaklaşmıştık, Buck. Sen de benim için çok iyi bir arkadaş değildin. Ailem dağılmaya başladığında ve tüm kasaba bana Deli Thia Andrews demeye başladığında, artık senin için yokmuşum gibiydi."

"Ben kanun olabilirim ama siz bana gelebilirdiniz." Buck resmi duruşunu bozarak beni yansıttı ve kruvazöre yaslandı. "Bana gelebileceğini biliyor olmalıydın, Thia." Buck'la her şeyi paylaşırdık ve annemle babam öldüğünde ona gitmememin çok basit bir nedeni vardı. Bunu hiç düşünmemiştim. Bear'ı, ona ulaşmayı düşündüm, başka bir şey düşünmedim.

"Artık buradayım," dedim. "Ve söz veriyorum, bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım."

Buck başını kaşıyıp ayaklarına bakarak, "Bunun için artık çok geç olabilir," dedi.

"Sadece dinle ve eğer benimle bir daha hiçbir şey yapmak istemezsen, ortadan kaybolurum ve beni bir daha asla görmezsin." Elimi omzuna koydum, güven verici olacağını umduğum bir jestti bu. Başını kaldırıp bana baktı, koyu kahverengi gözleri benimkileri aradı. "Bu sefer temelli ortadan kaybolacağım."

"Bin," dedi Buck, sürücü tarafındaki kapıyı açarak. Heyecanımı zorlukla bastırarak arabanın etrafından dolaştım. O şapkasını çıkarıp sürücü koltuğuna yerleşirken ben yolcu koltuğuna geçtim. İyiliğime karşılık vereceğini umarak ona gerçeği söylemek için ağzımı açtığımda beni durdurmak için elini kaldırdı. "Önce yoldan çekilmemiz gereken bir şey var," dedi düz bir yüz ifadesiyle. Midem bulandı. Geçen her saniye bir saniye daha fazlaydı.

"Ne?" Toparlayabildiğim kadar sakinlikle sordum.

Buck serçe parmağını uzatarak, "Önce serçe parmak yemini etmelisin," dedi. Serçe parmağını kendi parmağımın içine aldım ve daha önce binlerce kez yaptığımız gibi ikimiz de ellerimizin arkasını öptük.

"Açık fikirli olacağına söz verirsen sana gerçeği söyleyeceğime söz veriyorum," dedim.

"Anlaştık," diye kabul etti Buck, yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. Serçe parmaklarımızı bıraktık ve ona ailemin ölümünden - gerçek hikâyeden- Bear'a ve kulübe kadar her şeyi anlatmaya başladım. Tüm bu süre boyunca, artık gömleğimin altında saklamadığım yüzüğümü destek için sıkıca kavradım. Kelimeleri ağzımdan zorla çıkarmak zorunda kaldım ama Buck her kelimeyi dinlerken ben de kendi payıma düşeni yaptım. Birkaç dakika sonra daha az zorlanmaya başladım ve sözcükler daha yumuşak akmaya başladı. Etrafımızdaki hava hafifledi ve bana bir zamanlar sahip olduğumuz rahat arkadaşlığı hatırlattı.

Konuşmam bittiğinde ve gerçek ortaya çıktığında koltuğa yaslandım ve Buck'ın bir şey söylemesini bekledim. "Onu seviyor musun?" diye sordu, beni şaşırtarak. Az önce söylediklerimle ilgili sorabileceği onca soru varken, aklına gelen ilk soru bu muydu?

"Evet, seviyorum," diye itiraf ettim. "Hem de çok."

Buck içini çekti ve çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. "O zaman buradan nereye gidiyoruz?" diye sordu, geldiğimden beri ilk kez bakışlarımla buluştu.

"Bana yardım edecek misin?" İçimde patlamak üzere olan umutla mücadele etmeye çalışarak sordum.

"Serçe parmağımla yemin ettim, değil mi?" Buck serçe parmağını sallayarak sordu

Hava.

"Teşekkür ederim!" Ciyak ciyak bağırdım, kendimi ona doğru fırlattım ve sarıldım.

ona yakın.

"Beni boğuyorsun," dedi Buck boğuk bir sesle. Onu sumo tutuşumdan kurtardım.

"Özür dilerim," dedim ve koltuğa geri yerleştim.

"Sorun değil," dedi Buck, oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Buraya bir plan yapmadan gelmeyeceğini biliyorum. Öyleyse dökül bakalım. O güzel pembe kafanın içinde neler dönüyor?" Yüzünde çocukken, ikimizin de bize bahsedilen ceza süresi bitene kadar birbirimizi bir daha görmemize izin verilmemesiyle sonuçlanan bir şey yapmadan hemen önce sahip olduğu aynı yaramaz bakış vardı.

"Şey," diye başladım, önermek üzere olduğum şeye tepkisinin ne olacağını bilmiyordum. "Dr. Hurley ile hâlâ arkadaş mısınız?"

"Dr. Hurley... adli tabip mi?" Buck yüzünü buruşturarak sordu. Başımı salladım. "Elbette, hâlâ her salı onunla poker oynuyorum ama... bununla tam olarak nereye varmaya çalışıyorsun Thia?"

"Bear'ın o hücreden bir an önce çıkmasını sağlayabilecek her yere ve her yere gidiyorum. Kanıt çalmak. Adli tabibin raporlarını berbat etmek. Belki Dr. Hurley'e Bear itiraf etmiş olsa bile bunu yapmış olmasının mümkün olmadığını söyletebiliriz. Bilemiyorum. Ayrıntıları düşünmemiştim ama bir şeyler yapmam gerekiyor. HERHANGİ BİR ŞEY." Ellerimi kucağımnda birleştirdim. "Çok geç olmadan."

Buck kaşlarını kaldırmış, çenesini düşünceli bir şekilde elinin üzerine koymuş bir halde bana baktı. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama..." Durdu ve sanki çöp konteyneri ve lokantanın arka duvarından başka görececek bir şey varmış gibi ön camdan dışarı baktı. "Neden o? Neden bu adamın senin kahramanın falan olduğunu düşünüyorsun? Bunu söylemekten nefret ediyorum Thia, ama bir bakıma bu adamla birlikte olarak ailene ihanet ediyormuşsun gibi hissetmiyor musun? Belki de sadece öldükleri için kızgın olduğun için onunla birliktesin ve bu da onlardan intikam almanın bir yolu."

"Buck," diye başladım, elimden geldiğince sakın bir şekilde, az önce Bear'ın bir tür ölüm sonrası isyanı olduğuna dair söylediklerini görmezden gelmeye çalışarak. "Bütün bunları bana sorabilirsin ve ben de sana cevap verebilirim ama bunu Dr. Hurley'nin ofisine giderken yapabilir miyiz? Lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Sana yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim de ama önce bana cevap ver," dedi Buck. "Ailen seni şimdi görse *onunla* yaptığın şeye kızmazlar mıydı sence?" Burnunu kaşıdı ve sanki kokarca spreyi koklamış gibi konuştu.

Sakinliğim üzerindeki tüm kontrolümü kaybetmiştim.

"Ne söylememi istiyorsun, *Bucky*?" Ellerimi havaya kaldırarak sordum. "Keşke ailemle birlikte ölseydim dememi mi istiyorsun? Çünkü söylemeyeceğim. Babam eskiden harika bir adamdı, ama son birkaç yıldır harika olmaktan *başka* her şey oldu. Annem dağıldığı için o da dağıldı. Annem zayıf olduğu için o da zayıftı. Ve

Onlar yok olup gittiğinde ve ben üç işte çalışıp her şeyi bir arada tutmaya çalıştığımda KİMSEM yoktu. Söyle bana Buck, o zaman neredeydin? Çünkü beni kurtarmaya geldiğini hatırlamıyorum." Buck ağzını açtı ama ben daha bitirmemiştim. "Ben onlar gibi değilim. Yıkılmayacağım. Bahaneler uydurmayacağım. Onlar kendi saçmalıklarının ağırlığı altında ezilmeden kendi hayatlarını nasıl yaşayacaklarını bilmedikleri için kendi hayatımdan vazgeçmeyi reddediyorum. Ve size bir şey daha söyleyeyim, hayatımın en korkunç gecesini yaşadım, çünkü *güçlüydüm* ve şimdi de hayatta kalacağım çünkü *güçlüyüm*."

"Thia-" diye başladı Bucky, pişmanlığı yüzünden okunuyordu.

"Bir konuda daha yanılıyorsun," dedim kapının koluna uzanarak. "Bear'ın benim kahramanım olduğunu sanmıyorum. Kahramanım olması için ona ihtiyacım yok. Aşk bir kahraman istemek değil, diğer kişi için kahraman olmayı istemektir."

Arabadan inmek için bir hamle yaptım ama Buck uzanıp kolumu tuttu. "Senin olmak istiyorum," dedi, beni tamamen şaşırtarak. "Tek istediğim buydu."

"Ne?"

"Çocukluğumuzdan beri sonunda sen ve ben olacağımızı düşünmüştüm. Sonra aniden o *yüzüğü* aldın."-daha fazla kokarca kokusu

-"ve ilk başta, Al Pacino'ya garip bir şekilde aşık olduğun ve odanı *Scarface* ve *The Godfather* posterleriyle kapladığın zamanki gibi aptalca bir çocuk olayı olduğunu düşündüm. Ama sonra buraya geldi ve o olduğunu hemen anladım. İşte o zaman seni kaybettiğimi anladım."

"Bucky," dedim, elimi hâlâ kolumda olan elinin üzerine şefkatle koyarak. "Yeniden başlayabiliriz. Yeniden arkadaş olabiliriz," diye teklif ettim, bunun yeterli olacağını umarak.

Buck başını salladı ve elimi onunkinden çekmeme rağmen kolumu bırakmadı. "Thia, bahsettiğim şey bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

İçimi çektim. "Bu yüzden gelmeyi bıraktın," dedim, arkadaşlığımızdaki kademeli çatlağın nedeninin ailemin dramını ya da zorluklarını kaldıramaması değil, sadece arkadaşım olmaktan daha fazlası olmak istemesi olduğunu fark ettim. Bu da beni kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. "Bekle, şunu doğru anlamama izin ver. Sen benimle

Arkadaşımdan daha fazlası olmak istemediğimi biliyordun ve bu yüzden arkadaşlığımızın buna değmeyeceğine mi karar verdin?"

Buck başını salladı. "Evet, özür dilerim, aptalca davrandım ama üstesinden gelemedim. Ne yapacağımı bilemedim."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Oh, ne yapacağını çok iyi biliyordun. Hayatımın en zor döneminde beni terk ettin çünkü aşık olmuştun. Ne kadar asilsin." Gözlerimi devirdim ve çıkmak için bir hamle daha yaptım ama Buck'ın eli kolumu sıkıca kavradı. "Eğer onu çıkarmama yardım etmeyeceksen, o zaman kendim çıkarırım. Başı belada Buck, gitmem gerek, o yüzden dur-"

Bucky elini kaldırarak, "Thia," diye araya girdi.

"Ne?" diye sordum. Sözümü kesmesi üzerine sinirli bir nefes vererek sordum.

Bana kaşlarını çattı ve yüzümü inceledi. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Buck sordu.

"Neyi biliyorsun?"

"Bunca zamandır bana yalan söylediğini düşünüyordum. Senin için bir şey yapmamı sağlamaya çalışıyordun ama ne olduğunu anlayamıyordum. Yine de bilmediğini düşünmedim."

"Neyi biliyorsun Buck?" Tekrar ettim.

"Ayı, ya da ona ne diyorsanız. O hapiste değil. Dışarıda. Dışarıda. dışarıdaydı."

"Ne?" Omuzlarımdan bir ağırlık kalkmaya başladı... ta ki her zamankinden daha büyük bir güçle tekrar üzerime çökene kadar. "Hayır, bu doğru olamaz. O..."

"Bu doğru. Ve o yapmadı," diye takıldı Buck, sözümü keserek. Arkasına yaslandı, deri koltuk altında gıcırdıyordu.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamaktan başka bir şey istemiyordum.

"Ne kadar sürecek?" Hayal kırıklığım hızla öfkeye dönüşürken sordum. Kapı kolunu bir kez daha sıkıca kavradım. Biraz daha sıkarsam koparacaktım.

Buck omuz silkti. "İki hafta kadar oldu. Dava düşmüştü. Savcı evrak işlerini berbat etti. İmzalı itirafname, olay yerinde toplanan hemen hemen tüm kanıtlarla birlikte kayboldu. Parmak izleri, hatta iki silah. İçimden bir ses o avukat kadının bu işle bir ilgisi olduğunu söylüyor. Onun hakkında biraz araştırma yaptım. Bu

Kanıtların sihirli bir şekilde ortadan kaybolduğu ilk davaya karıştı ve bu..."

Buck'ın sesi uzaklarda kayboldu. Kaydedebildiğim tek kelime kafamın içinde tekrar tekrar çalıyordu. İki haftanın yankısı. Hasta olacaktım.

Ayı dışarıdaydı.

Bedava.

O iyiydi.

Derin bir nefes aldım.

Benim için gelmemişti.

Göğsüm sıkıştı.

Sonrasında farkına vardığım şey baş döndürücüydü. Ayı benim için gelmiyordu.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki Buck'ın elimi tuttuğunu ya da bana ne kadar yaklaştığını, hatta kolunu omzuma attığını bile fark etmedim. Nasıl hissettiğimi anlamaya çalışırken, öne doğru atılıp çatlak ince dudaklarını dudaklarıma bastırduğında hiçbir şey fark etmemiştim. Soğuk dili yılan gibi ağzıma girmeye çalıştı.

Dondum kaldım. Gözlerim açık, Buck'ın beni öpüşündeki dehşete tanık oluyordum. Uzunlarımı ve onları ne için kullanabileceğimi hatırlamam sadece birkaç saniye sürdü. Göğsünü ittim ama hareket etmedi. Ağzına doğru bağırdım ama yine de kıpırdamadı. Dizlerimi aramıza çektim ve göğsüne tekme attım. Bu işe yaramış gibi görünüyordu çünkü aniden kapı açıldı ve Buck gitmişti.

Güçlüydüm ama o kadar güçlü olmama imkân yoktu.

Sürücü koltuğuna doğru kaydım ve çok korkmuş görünen Buck'ın kıcını çamura gömdüğünü gördüm. Çok iri *yarı*, çok mavi gözlü, çok gömleksiz, çok kaslı, çok dövme ve çok öfkeli bir adam o silaha sarılmıştı.

Ayı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thia

Kulaklarım aynı anda hem ~~du~~ hem de battı.

Odak noktam Bear'ın burun delikleri değildi, sanki ateş püskürmek üzereymiş gibi hırıltılı nefes alıp veriyordu. Ya da gerginlikten bembeyaz olmuş eklemlerine ya da bir kurdunki gibi sivrilmiş dişlerine. Öfkesinin ve silahının diğer ucundaki korkmuş şerif yardımcısında bile yoktu.

Güzel gözlerinin altındaki bronz teni kaplayan çillerdeydi. Göğsünün inip kalkması, bana sadece hayatta olduğunu ve nefes aldığını değil, aynı zamanda tam karşımda olduğunu da hatırlatıyordu.

Özgürdü.

Ve çok kızgındı.

Bileğini kırmamı ya da hayatına son vermemi bekliyor.

Buck'la yollarımız en son kesiştiğinde Bear bana şöyle demişti.

Kahretsin.

Buck'ın hayatı tehlikedeydi. Bear her an göğsüne ya da kafasına bir kurşun sıkabilirdi ama eski dostumun hayatından endişe etmek yerine, Bear'ın pazılarının gerilen kaslarına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım ve dikkatim yine öfkesinden nefes alıp verirken göğsünün inip kalkışında oldu. Belki benim hatamdı, belki de altı aydır onu görmediğim ya da konuşmadığım içindi ama Bear'ın benim için öldürmek isteyecek kadar öfkeli olması kalbimin çarpmasına ve bacaklarımın arasındaki yerin zonklamasına neden oldu. Ve en son baş başa kaldığımız an aklıma geldi. Çırılçıplak. Koltuğun üzerinde kıvranmamak için alt dudakımı ısırarak zorunda kaldım.

Ayım.

Tüm vücudum onu tanıdı ve hissettiklerimden, vücudumun da en az geri kalanım kadar onu özlediğini anladım.

Bear çömeldi ve gözlerinde saf bir nefretle Buck'a baktı. "Sana kızıma bir daha el sürmemeni, yoksa işini bitireceğimi söylemişim," diye kükredi Bear, gözlerinde ateş dans ediyordu. Silahını doğrulttu ve gözle görülür bir şekilde titreyen, ağzı bir karış açık, toprak yolda geri geri giden Buck'ın göğsüne doğrulttu. Pantolonunun önünde ıslak bir leke oluşmuştu.

Buck kekeleyerek, "Ben la-la-law'ım," dedi ve silahına uzandı. Bear ayağa kalktı, ayağını kaldırdı ve çizmesini Bucky'nin kılıfının üzerine vurdu.

"Yapmayacağım," diye karşı çıktı Bear. Eğer bir şey yapmazsam, Bear'ın tehdidini gerçekleştirmesine saniyeler kaldığını biliyordum.

Kruvazörden dışarı kaydım. "Buraya onun yardımı için geldim," dedim.

"Sana vermesi için onu ikna etmekte gerçekten iyi bir iş çıkarıyormuşsun gibi görünüyordu," diye tükürdü Bear. "Bu elbise de mi onun için?"

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum, bizim için öngördüğüm yeniden bir araya gelme gerçekleşmekte olan şeye hiç benzemiyordu.

"Bin şu siktiğimin kamyonetine," diye tersledi Bear, çenesini King'in kamyonetine doğru sallayarak.

"Hayır," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Ve ne var biliyor musun? Kendimi sana ya da bir başkasına karşı savunmak zorunda değilim. Ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece suçlu insanların kendilerini savunması gerekir ve ben sana yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadım."

Ayı'nın botunu ayağımla iterek uzaklaştırdım, o da derin bir hırıltıyla Buck'ın kılıfından isteksizce çıkardı. Silahı çıkardım ve Bear'a uzattım. Buck'ın kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım ama bana el salladı.

"Sana gerçekten yardım edeceğime inanamıyorum," diye mırıldandı Buck, ayağa kalkıp pantolonundaki ve avuçlarındaki kiri fırçalayarak.

Bear öne doğru yarım adım atarak Buck'ın geri sıçramasına neden oldu. "Şu anda inanmaman gereken tek şey hâlâ nefes alıyor olman. Bu konuda ben de oldukça zorlanıyorum. O yüzden fikrimi değiştirmeden önce git," dedi Bear, çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu.

Kontrolü sağlamaya çalışırken boynundaki akorlar geriliyordu.

Buck ayaklarını sürüyerek arabaya doğru gitti ama benim işim henüz bitmemişti. "Bana yardım etmenin koşulu az önce yapmaya çalıştığın şeyse, o zaman bana asla yardım etmeyecektin," diye belirttim, istediği şeyin aramızda asla gerçekleşmeyeceğini bilmesini istiyordum.

"Siktirin gidin buradan, hemen!" Bear bağırdı. Bir daha tekrarlamayacağını bildiğim bir uyarıydı bu. Silahının namlusuyla kruvazörü işaret etti.

Bucky hiç vakit kaybetmeden arabaya atladı ve anahtarı çevirdi. "Bütün bunlardan pişman olacaksın Thia," dedi Buck, sesi titreyerek. "Belki şimdi değil. Ama bir gün, onun sana gerçekten istediğin hayatı veremeyeceğini anladığında. Normal bir hayat. O zaman pişman olacaksın." Arabayı vitese taktı. "Ve her şey yüzüne patladığında ben burada olmayacağım."

Tekrar Bear'a baktım ve gözleri öfke, cinayet ve bir insanın sahip olabileceği diğer tüm korkutucu duyguları haykırsa da, başka bir şey gördüm. Başka bir şey. Buck'ın söylediklerinin tamamen saçmalık olduğunu söyleyen bir şey.

Çünkü Buck'ın gördüğü yerde muhtemelen öfke sorunları ve şiddet eğilimleri olan bir suçlu vardı.

Şiddetli bir sadakat
gördüm. Sevgi
gördüm.

"Sanırım tüm bu olanlarla ilgili gerçekten anlamadığın bir şey var," dedim Buck'a, arabanın camından içeri doğru eğilerek. Bear'ın onaylamadığını sırtımda hissedebiliyordum.

"Peki bu ne olabilir?" Buck sordu, artık arabanın kapısının metalinin arkasında güvende olduğu için tavrı değişmemişti. Ama beni kandıramazdı. Pantolonunun önündeki idrar kokusunu hâlâ alabiliyordum. "Az önce yardıma ihtiyacım vardı, beni senden koruyacak birine ve o buradaydı," dedim, kızgın bir taş heykel gibi duran Bear'a el sallayarak. "Yardıma ihtiyacım olduğunda neredeydin Buck? Bugün değil ama kuru ve ailem parçalanırken ve bir dosta her şeyden çok ihtiyacım varken? *Sana* ihtiyacım olduğunda neredeydin?" Tekrar Ayı'ya baktım. "Çünkü ona ihtiyacım olduğunda nerede olacağını biliyorum, ki bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazla." Ayı'yı ittim. ve bir adım geri çekildi.

Buck ağzını açtı ama duymak istediğim hiçbir şey söyleyemedi.

"Hoşça kal Bucky," dedim ve onun sözünü kestim.

"Neredeyse unuttuyordum," dedi Bear, önüme geçerek. Aracın kabinine uzandı, Buck'ın bileğini direksiyon simidinden yakaladı ve kolunu camdan dışarı çekti. Hızlı bir hareketle Bear dirseğini Buck'ın önkolunun ortasına indirdi. *ÇAT!* Buck'ın boğazından bir çığlık koptu, kolu doğal olmayan bir açıyla sallanıyordu.

Arabayı sürerken kırık kolu camdan dışarı sarkıyordu. Hızla uzaklaşırken çığlıkları küçük binaların üzerinde yankılandı, toprakta balıklama atladı ve bir toz bulutu içinde kayboldu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim ve Bear'ın bakışlarıyla karşılaşmak için arkamı döndüm. Ve terli göğsüyle. Ve karanlık ve kızgın olmasına rağmen sanki içimi görebilen gözleriyle.

Birden ne giydiğimin farkına vardım, sanki Bear bana çıplak bakıyormuş gibi elbisemin kısa eteğini aşağı doğru çektim.

"Sana elini sürerse ya bileğini kıracağımı ya da hayatına son vereceğimi söylemiştim. Nazik davranıyordum. Şimdi bana neden hapisten çıkıp sevgilimi görmeye gittiğimde, ona söylendiği gibi beni beklemek yerine onu bir polis arabasında, lanet olası kanunun lanet olası dili boğazında bulduğumu söylemiyorsun?" Öfkeli bir soru olarak başladı ve öfkeli bir kükreme olarak sona erdi. Sertçe yutkundum. Bear bir adım öne çıktı.

Korkmuştum.

Tahrik olmuşum.

Çok kızmışım.

Kendimi onun kollarına atma isteğime karşı savaştım.

"Sana söyleneni yapmalıydın. Seni izliyor olması gereken o küçük kızın boynunu kıracağım," diye öfkeleni Bear, bir elini saçlarında gezdirerek.

"Ben lanet olası bir kucak köpeği değilim," diye tersledim. "Ve Rage... uyuyor." *Tam olarak* yalan sayılmazdı.

"Öfke uyumaz," diye karşı çıktı.

Ellerimi arkamda birleştirdim ve ayaklarımın üzerinde sallandım.

"Dr. Pepper ~~A~~ Ambien kokteylinden sonra öyle oluyor."

"Ona *ilaç* mı verdin?" Bear inanamayarak sordu.

"Biraz mı?" Soru gibi gelse de itiraf ettim. "Neden umursuyorsun ki? Sen iki haftadır hapisten çıktın, ben ise aşk acısı çeken bir salak gibi oturmuş bekliyor ve endişeleniyorum. Bana yapabileceğin pek çok şey var Bear ama beni aptal yerine koymana izin vermeyeceğim. Yaptırmayacağım." Ne kadar güçlü olmaya çalışsam da sesim çatallaştı.

"Eve döndüğümüzde seninle ilgileneceğim," diye tersledi Bear, sözleri o kadar farklı anlamlar yüklüydü ki hem korku hem de beklentiyle titredim.

"Benimle *anlaşacak* mısın?" diye sordum. "Benimle nasıl başa çıkacaksın?" Tavrım ve kendime olan güvenim her kelimedede biraz daha azaldı, ta ki sonuncusu sadece bir fısıltı olana kadar.

"Evet, seninle DEAL," diye uyardı Bear, birden durup görünüşümü inceledi. Yavaşça, tepeden tırnağa, sanki orada durduğumu yeni fark etmiş gibi. Göz kapakları, vücudumu yalayan safir mavilerinin üzerinde ağır ağır sallanıyor, beni susamış gibi içine çekiyordu.

Hayır, susamadım.

Acıktım.

Dudaklarını yaladığında beni canlı canlı yemek üzere olduğuna yemin edebilirdim. Her yerim karıncalandı. Uzun zaman sonra bu kadar yakınımda olmasının farkındalığı üzerime çöktü. Kızgın ya da değil, vücudum umursamadı. *Ben* de umursamadım. Uzanıp yüzüne dokunmak, kızgın olması için bir neden olmadığına dair onu rahatlatmak istedim ama bir yanımdan ondan bu tür bir tepki alabilmeyi seviyordu. Sinirlendiğinde canlanıyordu ve içimden bir ses, bana kime ait olduğumu hatırlatmak için bu ilkel sahiplenici canavara dönüşmesini seviyordu.

Bear çenesini sıktı ve boynundaki kaslar gerildi ve gerildi. Sanki öldürmeye ya da düzüşmeye hazırmış gibi görünüyordu. Tek bildiğim, öyle ya da böyle beni yutmak üzere olduğuydu.

Kalçalarımı birbirine bastırdım, bacaklarımdaki titreşimi kontrol etmeye çalıştım ama temas sadece daha da ateşledi. Bear kıkırdadı ve ayak bileklerimin çapraz olduğu yere baktı. İki kısa adımda aramızdaki boşluğu kapatarak beni hazırlıksız yakaladı. Geriye doğru tökezledim, yoldaki kayıp bir taş takıldım. Uzandı ve düşmeme fırsat vermeden kabaca kolumdan tutarak beni aynı hizaya çekti.

Sert göğsüne. Sıcak teni ince elbisemden içeri yayılıyordu. Bir iniltiyi bastırarak dudağımı ısırdım. Başını eğip dudaklarının dudaklarımla buluşacağından emin olana kadar bana yaklaştıkça bacaklarım daha da güçsüzleşti. "Bin şu lanet kamyonete, Ti," diye seslendi bana.

Sanki o an aramızda hiç geçmemiş gibi King'in kamyonetine doğru ilerlerken ben orada kıpırdayamadan durdum ve nefesimi tutmaya çalıştım. Arkasında olmadığını fark edince hırladı ve sinsice bana doğru yaklaştı. Beni belimden yakaladı, parmakları tenime batıyordu. Beni kaldırdı, kısa elbisem kıkımın yanaklarına kadar sıyrıldı ve beni omzunun üzerinden rulo yapılmış bir kilim gibi sarkıttı.

Wack.

Açık avucuyla kıkımını tokatladı. Sertçe. Tokadın ısırtığı, iz bıraktığından emin olduğum yere battı. Mağara adamı homurtusuyla beni kamyonete fırlattı ve kapıyı arkamdan çarptı.

Kafam çok karışık. Çok kızgındım.

Ben de çok sevindim.

O kadar şehvetliydim ki fiziksel acı çekiyordum. Gerçekten çok kızgındım.

Sırılsıklam aşık olmuştum.

Orospu çocuğu.

BÖLÜM Ө URTEEN

Ayı

Koruya döndüğümüz beş dakikalık yol boyunca ağzımı bıçak açmadı. Konuşamayacak kadar öfkeliydim. Onu hem becermek hem de cezalandırmak için duyduğum ezici ihtiyaç varlığımın her santimini işgal ediyordu. Boynumdaki ve omuzlarımdaki eklemleri çatırdatarak, çok geç olmadan ve hıncımı Ti'den... ve onun amından çıkarmadan önce hem zihnimdeki hem de ağrıyan sikimdeki acıdan bir tür rahatlama bulmaya çalıştım.

Koruya vardığımızda Ti'ye ben içeri girerken kamyonda beklemesini söyledim. Rage şakaklarını ovuşturuyordu, sanırım Ti'nin onu soktuğu uyuşturucunun etkisinden yeni uyanmıştı. Ti'nin bana karşı gelip o sik yalayıcı polisten yardım istemesine bu kadar sinirlenmemiş olsaydım, aslında biraz etkilenirdim.

Rage inleyerek, "Bear, sakın bana bulaşma, bu benim hatam değildi," dedi. "Lanet olası kız arkadaşının bana ilaç verecek kadar psikopat olduğunu bilmiyordum." Ayağa kalktı ve sisi dağıtmaya çalışır gibi başını iki yana salladı. "Daha iyi bir not olarak,"-kollarını başının üzerine uzattı-"demek uyku böyle bir şeymiş."

"Ti ile biraz zamana ihtiyacım var. Yarın sabah döneceğim," diye bağırdım. "Yarın mı?" Ti kapı aralığından sordu, yine ne yaptığını ona söylendi.

Bear, kaltak çok alıngan Ben severim. Hayalet Preppy de katıldı.

Ensemi kaşıdım. "Evet, yarın. Yapacak işlerim var ve sana bir gece daha burada ihtiyacım var. Bir kez olsun beni dinleyip benim için o tek şeyi yapabilir misin, Ti, ve olduğun yerde kalabilir misin?" Arkamı döndüm ama Rage gitmişti. Arka kapı çerçeveye çarparak açıldı.

Sanırım ona iki kez söylememe gerek yoktu.

"Zahmet etme, Ayı," dedi Ti, merdivenlerden inerken dudaklarının düz bir çizgi oluşturduğunu görmek için tam zamanında arkamı döndüm.

Hay sikeyim. Kanım kaynamaya başladı. Böyle olacağını tahmin etmemiştim. Birkaç adımda Ti'ye yetiştim, onu döndürdüm ve dirseklerinden tuttum. "Şu anda kontrolümün sınırındayım. Eğer iki dakikalığına şımarık bir velet gibi davranmayı bırakırsan saniyeler içinde size nedenini açıklayabilirim."

"Neden iki haftadır dışarıdasın ama benimle iletişime geçme zahmetine girmedin? Benim için gelmeye?" Ti araya girdi. Kaşları çatıldı, alnındaki çizgiler mükemmel solgun tenini gölgeledi. Duraksadım, salıverilmemden haberdar olduğunu fark etmemiştim. "Bunu sana Yardımcı Dangalak mı söyledi?" diye sordum. Bunu ona söylemeyecek değildim. Mümkün olan en kısa sürede ona gelecektim.

Ve şimdi nihayet onunla birlikteydim, onu boğmak istiyordum. Sikim onun içindeyken.

"Sorun değil, Ayı. Bana karşı hiçbir yükümlülüğün yok. Artık beni korumak zorunda değilsin. Ben kendi başıma iyiyim. Eğer beni istemiyorsan..." Bana karşı mücadele etti ama öfkesi üzüntüye dönüşürken onu bırakmamın hiçbir yolu yoktu. Sesi çatladı. Gözleri yaşardı.

"Seni istemediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum. Zeki bir hatun olmasına rağmen bok gibi aptal olabiliyordu.

Başını salladı. "Yoksa neden-" Sözüünü kestim ve üzgün olduğunu bilmeme rağmen, nedense bu beni daha da öfkeliendirdi.

"Bilmiyorum, Ti. Belki de babamla savaşa girmek üzere olduğum ve benim tarafımda savaşmak isteyen bazı eski kardeşlerimle buluşmak zorunda kaldığım içindir. Belki de savaşı kazanmanın anahtarının, bu arada beni County'de ziyarete gelen ölü annem olabileceğini düşündüğüm içindir. Belki de serbest bırakıldığımda yaptığım ilk şeyin ailesini öldürdüğümü itiraf ettiğim kız arkadaşımı görmeye gitmek olmasının iyi görünmeyeceğini düşündüğüm için bir ya da iki hafta bekleyip bu olayın kapanmasını beklemenin en iyi hareket tarzı olacağını düşündüm. Belki de seni parmaklıkların arkasından uzak tutmanın ve seni koruyabileceğim bir yerde gözümün önünde tutmanın seninle birlikte olmak için duyduğum sonsuz ve kahredici ihtiyaçtan biraz daha önemli olduğunu düşündüm!" Bağırdım. I

kızıma biraz akıl vermeyi ciddi ciddi düşündüm. Ti başparmağının yan tarafını ısırdı.

"Sence orada olmak benim için acı verici değil miydi? Senden haber alamamak? Seni görmemek? Neredeyse pes edip seni milyonlarca kez arayacaktım ama bunun sana nasıl bir zarar verebileceğini düşününce... Yapamadım," diye bitirdim, yüzüne bakıp bir tepki bekleyerek.

Düşünürken yaptığı gibi ağzını büktü. Yanaklarındaki kızarıklık pembeye dönüştü. Gergin kasları kavrayışımın altında gevşedi. "Eh, sen öyle söyleyince," diye mırıldandı, önce koruya sonra da bana baktı. "Annen seni gerçekten hapishanede mi ziyaret etti?"

Başımı salladım. "Babam tarafından vurulup yol kenarındaki çalılıklara atıldı ve yirmi beş yıl sonra bana veda etmek için ortaya çıktı." Güldüm, çünkü her şey çok saçmaydı.

"Bunca zamandır neredeydi? Ve seni neden şimdi buldu?" Ti sordu. Bunlar, o ortaya çıktığında sorduğum soruların aynısıydı.

Omuz silktim ve Ti'ye annemin Chop'un onu bir şekilde esir tuttuğunu düşündüğünü, bunca zamandır ilaçla uyutulduğu fikrini ve Sadie'nin hiçbir ayrıntıyı bilmediğini söylediğini anlattım.

"Yine o yüzden mi ayrılmak zorundasın?" Ti, eskisi gibi benden uzaklaşmak yerine bana doğru eğilerek sordu. Sikim zıpladı.

"Evet, eğer babam için bunca zaman kilit altında tutulacak kadar önemliyse, onu cebimde tutmak kötü bir şey olmaz. Chop'a ulaşmak ve tüm bunları sona erdirmek için onu kullanabiliriz."

"Biz mi?" Ti sordu.

"Biz," diye onayladım ve sonra ona bahçede kardeşlerle yaptığım konuşmayı anlattım.

Ti gülümsedi. "Yine bir kulübün var," dedi bana bakarak. Tepkisi beni hazırlıksız yakaladı. Kulüp hayatına geri dönebileceğim için mutlu görünüyordu, oysa ben bunun onun isteyeceği en son şey olacağını düşünüyordum.

Başımı salladım. "Ben o kadar ileri gitmezdim. Yapamam. Artık onlara güvenmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir isyan çıkarmaya çalışmıyorum. Ben hala bir

Piç kurusu." Durakladım, ne yapmaya çalıştığımı açıklamak için doğru yolu arıyordum. "Bu daha çok intikam için bir araya gelmeye benziyor." Ti'ye BBB'lerin başına gelenleri anlattım ve o da nefesini tutarak eliyle ağzını kapattı.

"Vay anasını," dedi kollarını bana dolayarak.

O an, kürklü bir şeyin bulanık bir şekilde yanımızdan geçip koruya girmesiyle kesintiye uğradı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Köpeğim mi?" Ti gözlerini güneşe karşı kısarak sordu. "Köpeğin mi var?"

"Onun adı Pancakes. Ona Muffin ya da belki Donut demek istememe rağmen adını Rage koydu," dedi ve az önce kaybolduğu noktaya baktı.

Çörekten bahsedilince aklım hemen Şerif Yardımcısı Dangle Arm'a gitti. "Köpek hakkında sonra konuşuruz. Şu anda sadece dinlemen gerekiyor." Öfkem yeniden kaynamaya başladı. "Sana bana güvenmeni söylemiştim, değil mi?" Kollarını biraz fazla sıkarak sordum.

Gözleri benimkilere kaydı. "Evet ve sana güvenmiştim. Ben buradayım, *değil miyim?*" diye sordu. Savunmaya geçmesi beni daha da kızdırttı.

"Seni kasabada o kanun adamının dili boğazındayken bulduğumda burada değildin," diye tükürdüm ve ön camdan baktığımı ve onu neredeyse kızın üstünde gördüğümü hatırladığımda, hissettiğim öfke yeniden üzerime çöktü. Onu daha yakına çektim.

"Ayı, bırak gideyim!"

"Hayır," diye homurdandım. "Bir dahaki sefere kırık kol yok. Bir dahaki sefere lanet boynunu kırarım."

Ti tekrar geri çekildi ve bu sefer ben onu bıraktım. "Oraya sana yardım etmek için gittim! Bucky beni öptü ama ben onu geri öpmedim. Bununla başa çık! Eğer üstesinden gelemiyorsan ya da bana inanmıyorsan... gidip kendini becerebilirsin!" dedi, gözlerini bana dikerek. Bana meydan okuyordu. Benimle alay ediyordu.

Bu kızı çok seviyorum.

Bu sözlerle birlikte öfkem ve şehvetim sonunda serbest kaldı. Sahip olduğumu düşündüğüm her türlü kontrol bir anda paramparça oldu.

"*Seni becermeyi tercih ederim,*" dedim, kendi sesim göğsümde gümbürdüyordu. Boynunun arkasına uzanarak parmaklarımı boynundan geçirdim.

ılgın pembe saçları, yüzünü benimkine çekti ve dudaklarımı onunkilere bastırdı.
MAYIN

BÖLÜM BENÇ

Thia

KESİNE **BA** hayatta kalmak için ihtiyacım olan bir ilacın tadına bakmak gibiydi,

Çok uzun zamandır kullanmadığım bir ilaç. Onsuz zayıf düşmüştüm. Çaresiz. Dudaklarını dudaklarıma bir kez bastırmasıyla sokaklarda bir keş olmaktan çıkıp bir rock yıldızına dönüştüm, en başta bırakmayı hiç planlamadığım bir uyuşturucuyla kafam iyiydi.

Bear dudaklarımdan çeneme doğru ilerledi, "Buradasın Ti," diye mırıldandı kulağıma ulaştığında, hala tam olarak inanamıyormuş gibi konuşurken dudakları tenimi gıdıklıyordu. Sonra kulağımın arkasındaki hassas deriyi yalayıp emdi ve dişleriyle ısırıldı. Nefesim kesildi. Kıkırdadı. Hepsini içimin derinliklerinde hissettim. "Ve sen gerçeksın. Söylemek için uzun zamandır beklediğim her şey zihnimin arka taraflarında bir yerlerde kaybolmuş işe yaramaz cümleler, çünkü şu anda düşünebildiğim tek şey tekrar içinde olmaya ne kadar ihtiyacım olduğu. Seni *SİKMEYE* ne kadar ihtiyacım olduğu," dedi Bear, yavaşça SİKMEK kelimesini vurgulayarak. Sözleri bacaklarımdan arasına bir ıslaklık dalgası gönderdi, vücudum daha önceki herhangi bir tartışmadan habersizdi. Tek farkındalığı Bear ve onun bana ve vücuduma yaptıklarıydı. "Bu küçük lanet elbise," dedi Bear. Aşağı uzandı ve sıcak avucunu dizimden başlayarak kalçamın yanından geçirdi, yol boyunca eteği kalçama kadar kaldırdı ve elini kığıma yerleştirdi.

Mavi gözleri karararak parıldayan bir siyaha dönüştü. Etrafımızdaki hava değişti, kalınlaştı, ağırlaştı ve enerji ile doldu.

Başımı salladım, düşünce akışımı hatırlamaya çalıştım. O anda sadece benim istediğim şeyi isteyen bu güzel yaratığa neden bu kadar kızgın olduğumu hatırlamaya çalıştım. Peki neden bu işin peşini bırakıp teslim olamıyordum? "Seni seviyor olabilirim Abel McAdams," dedim nefes nefese, ilk kez gerçek adını kullanarak, "ama ben

Lanet olası itici. Bir daha sakın böyle bir şey yapma. Bunu kaldıramam. Yapamayacağım-"

Bear sözümü kesti. "Kapa çeneni."

Kızgın olmak istedim. Ona saldırmak ve kamyonla dönerken planladığım ama bir şekilde unuttuğum sözlü dayağı atmak istiyordum. İstedğim son şey, onun susma talebinin beni onu sakalından yakalayıp yüzünü bacaklarımın arasına çekmek istememe neden olmasıydı. Öfke yolunu son bir kez daha denedim ve beni ele geçiren şehvet sisinden kurtulmak için bir anlığına gözlerimi kapattım. Ayağımı yere vurup derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapalı tuttum. "Bana öylece söyleyemezsin-"

"Kapa çeneni," diye tekrarladı Bear.

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum, göz kapakları ağırlaşmış, nefes alış verişleri düzensizleşmişti. Hiç düşünmeden elimi uzattım ve başparmağımı gözlerinin altındaki çillerin üzerinde gezdirdim; beni şaşırtarak gözlerini kapadı ve dokunuşuma doğru eğildi. Elim tuttu ve başparmağımı ağzına götürerek ucunu kısa bir süre emdi.

Meme uçları sertleşmiş, dokunulmak için yalvarıyordu. "Bear," diye tekrar başladım, çaresizce huzurumu söylemeye çalışıyordum.

"Becer beni," dedi Bear.

"Ne?" Onu duymamış gibi sordum ama duymuştum. Yüksek sesle ve net bir şekilde. Vücudum da duymuştu, her parçam inanılmaz derecede tahrik olmuş ve Bear'ın ateşlediği işkenceli uyarılmadan kurtulmak için ağrıyordu. Göbeğim sıkıştı ve ondan ne kadar etkilendiğimi belli etmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Beni duydun. Duyduğunu biliyorum," dedi Bear, yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ama duymadıysan diye tekrar söylemekte bir sakınca görmüyorum." Tekrar "*sik* beni" dediğinde dudakları dudaklarıma sürtünerek yaklaştı.

Ellerim, kendi akıllarıyla, yüzünden göğsüne doğru kaydılar ve belirgin karın kaslarının çıkıntılarına indi. "Ya da daha iyisi," dedi kulak mememi emmek için boynunu bükerek. "Seni becereceğim. Birbirimizi beceririz. Gerçekten fark etmez, bebeğim. Altı uzun sevişme boyunca icat edilmiş her pozisyonda seni becermekten başka bir şey düşünmedim.

ve hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim, senin o akıllı ağzının bile."

Sırtım evin yan tarafına çarpana ve duvarla onun sert, gömleksiz vücudunun sıcaklığı arasında sıkışana kadar hareket ettiğimizi bile fark etmemiştim. "Seni çok özledim," dedi, sesi hırıltılı ve derindi. "Hem de çok." Burnunu benimkine sürttü, sonra boynumdan aşağı indirdi, sırtımdan aşağı ürperti gönderdi ve sanki bana zaten oraya dokunmuş gibi bacaklarımın arasına ihtiyaç duydu. "İşte yapacağım şey bu. Seni becereceğim bebeğim. Seni daha önce hiç boşalmadığın kadar sert boşaltacağım." Bear sanki sözünü tutuyormuş gibi kalçalarını bana doğru salladı, sertliği karnımı dürtüyordu.

Bear sözleriyle beni becermeye devam etti. "Giydiğin bu elbise sikimi göğüslerinin arasına sokma isteği uyandırıyor." Düzensiz nefes alışları daha da sertleşti ve hızlandı. "Sert meme uçlarını görebiliyorum." Dudaklarını yaladı. "Onları tatmamı mı düşünüyorsun?" Parmak uçlarını göğüslerimin yuvarlak tümseklerinde gezdirdi, sonra bir parmağını elbisemin üst kısmına soktu ve sert bir parmak ucunu meme ucumun milimetrelerce yakınında gezdirdi.

Dalga geç.

Bear hafifçe geri çekildi ve bana baktı. Bakışları karanlıktı. Şehvet ve acının bir karışımıydı. Kaşları birbirine çatılmıştı. "Sana dokunmayalı çok uzun zaman oldu," dedi, başparmağının ucu nihayet meme ucumun sertleşmiş tepesine temas etti. Her ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da başaramadım. Yüksek sesle inledim ve bunun nedeni temastan olduğu kadar elini elbisemden hızla çekmesiydi ve hemen geri istedim. Aşağı uzandı, parmakları kalçamdan yukarı ve elbisemin içine doğru ilerledi, külotumun kenarından kısa bir süre sonra durdu.

"Aminin benim için ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum ve henüz ona dokunmadım bile," diye inledi Bear boynuma doğru. "Bakalım sıcak olduğun kadar ıslak mısın?" Pamuk parçasını kenara iterek, uzun bir parmağını yavaşça klitorisimin üzerinden ve kıvrımlarım arasındaki ıslaklığa doğru sürükledi, iç dudaklarımı izlediğinde ona karşı eğilmeme neden oldu. "Vay anasını. Çok ıslaksın bebeğim. Çok güzelsin," dedi ve parmağını çekip ağzına attı

Gözlerimi ondan alamıyordum. "Kahretsin, tadını özlemişim," dedi, sanki var olan en cennet tatlısından bir ısırık almış gibi.

Aramızdaki boşluğu kapatıp ağzını benimkine yapıştırmadan önce parmağını son bir kez yalarken gözleri benimkilere kilitlendi. Dudaklarım ayrıldığı ve dilinde kendi tadımı alabildiğim anda Ayı'nın ve ayrı kaldığımız süre boyunca daha da güçlenen bağımızın hislerinde kayboldum.

Bear bedenim üzerindeki savaşı açıkça kazanmışken ben kelimeler savaşını kaybetmiştim. Konuşacak kadar geri çekildi ama dudaklarımızın bağlantısını koparacak kadar değil. Dili hâlâ sözcüklerin arasında beni yalıyor ve tadıma bakıyordu. "İstersen hala kavga edebiliriz, lanet olsun hala yeterince kızgın olduğumu biliyor, ama eğer yaparsak, bunu benim horozum senin amının içindeyken yapacağız. Ben seni doldururken. Seni gererken. Benim olanı hissederken."

Ürperdim. Tüm vücudumu saran bu ürperti o kadar güçlüydü ki dişlerim takırdamaya başlasaydı şaşırırmazdım.

"İçeri girelim," dedim fısıltıyla. Sabun, ter, sigara ve ihtiyaç gibi kokuyordu. Daha fazla hava almak için çırpınırken, dalgalanan kaslarının sert hatları hızla kasılıyordu. Daha fazla ben için.

Daha fazlası için.

Boynumun arkasını kavrayıp alt dudağımı ağzına alırken nefes alış verişim onunla eşleşti, bıraktığında inledi ve alnını benimkine bastırdı. "Senin gibi biri daha önce hiç olmadı," dedi Bear usulca. "Sen benim için osun, Ti. Bundan asla şüphe etme. Ama sen kötü, çok *kötü* bir kız oldun." Ağzının kenarları çarpık bir gülümsemeyle yukarı doğru döndü, siki kot pantolonunun içinden karnıma doğru zonkluyordu. Bear'ın tekrar içimde olması beklentisiyle iç organlarım ağrıyor, zonkluyor, nabız atıyor ve yapabilecekleri başka ne varsa yapıyorlardı. Beni soyup duvara yaslamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum.

Ayı sert olduğu kadar güzeldi de. Basit olduğu kadar karmaşıktı da. O hem fırtına hem de sakindi. Korku ve teselliydi. Öfke ve huzurdu.

Hayatım ve aşkım.

Aynı zamanda beni patlatmaktan iki saniye uzakta olan en büyük şakacıydı. "Ne bekliyorsun?" diye sordum, göğsüm kalp krizi geçirecekmişim gibi kabarıyordu, meme uçlarım o kadar sertti ki düşecekmiş gibi hissediyordum. İhtiyacım utanç verici bir şekilde uyluğumun iç kısmına damlıyordu.

Bear sesini alçalttı. "Söz dinlemeyen kötü kızların cezalandırılması gerektiğini ve belki de istediğin şey için seni bekletmem gerektiğini düşünüyordum."

Olamaz.

Biz sevişirken kavgayı sürdürme önerisini kabul etmek üzereydim ki dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını acıyla kalçalarımın geçirdi. Elbisemi kaldırdı, yüzünü bacaklarımın arasına bastırdı ve derin derin içine çekti. Külotumun üzerini yaladı, dili kumaşın üzerinden ılık ve ıslaktı. "Amın cennet gibi kokuyor. Hiç bu kadar güzel kokmamıştım."

"Öyleyse sik beni," dedim, gözlerimi kapatıp duvara daha da yaslanarak. Bear'ın belimi tutuşu beni dik tutan tek şeydi. Tekrar ayağa kalktı, diziyi kalçalarımı ayırdı ve öne doğru sallanarak shaftını klitorisimin üzerinde gezdirdi. "İstediğin bu mu bebeğim?" diye sordu şakacı bir şekilde. "Belki de bunun için yalvarmalısın."

Acı verici bir şekilde tahrik olmuşum, amım Bear'ın sikini içime sokup çıkarırken masaj yapması gerekirken kasılıyor ve hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordu. Bear'a istediğini vermeye ve beni sikmesi için yalvarmaya saniyeler kalmıştı ama oynadığı bu oyunu nasıl bitireceğime dair daha iyi bir fikrim vardı.

Cesur bir hareketle uzandım ve kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu avuçladım. Hemen başını geriye attı ve dişlerini sıkarak keskin bir nefes alırken tısladı. "Siktir," diye inledi, avucumun içinde öne doğru sallanıyordu.

Elimi çektim ve göğsüne bastırarak onu biraz hazırlıksız yakaladım. Adımları sendeledi ama hemen toparlandı. "Ne yapıyorsun küçük kız?" diye sordu, derin titreşimli sesi beni içten dışa doğru masaj yaparken, karanlık gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

Cevap vermedim. Bunun yerine öne doğru bir adım attım ve elbisemi başımın üzerinden kaldırıp yere fırlattım. Bakışları çıplak göğsüme kaydı ve belki bana bakma şeklinden belki de

Dolgun alt dudağını yalaması ve sonra beni bütün olarak yutmaya hazırlanıyormuş gibi ağzına çekmesiydi.

Ya da belki de sadece benim olanı almaya hazırdım ve beklemekten yorulmuştum.

Meme uçlarımı parmaklarımın arasında yuvarladım ve Bear'ın ağzı açık kaldı. "Mükemmel göğüslerini özlemişim," dedi burun delikleri alevlenerek. Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, bu sefer bir meme ucunu ağzına alıp emdi. Önce nazikçe, sonra daha sert emerek beni nefessiz bıraktı. Dilini yavaşça üzerinde gezdirdi ve sonra daha hızlı ve daha hızlı, aynı klitorisimi yalarken yaptığı gibi. Destek için başının yanlarına tutundum, bir meme ucundan diğerine geçerken ellerimi uzun saçlarının arasından geçirdim, her hassas tepe noktasını ılık gece havasında soğumaları için yeterli bir süre bıraktım.

Aniden ayağa kalktı ve beni sertçe öptü. Kollarını etrafıma dolayarak beni sıkıca kendine çekti, neredeyse çok sıkı. Bu sadece tutkulu bir öpücük değildi. Bu bir mesajdı. Bear bana hâlâ onun olduğumu söylüyordu. Beni asla bırakmayacağını söylüyordu.

Elimi Bear'ın karnında gezdirerek aramıza girdim. Öpüşmemize ara verip elimin külotumun bel bandında durduğu yere baktı. Elimin içeri sokup parmaklarımı ıslaklığıma daldırırken yüz ifadesini izledim.

"Siktir," dedi, dakikalar önce bana bir ders vermek için sahip olmakta çok kararlı olduğu kontrol, parmaklarımı ona en çok ihtiyaç duyduğum yere sokup çıkarmamı izlerken hızla çatlıyordu.

"MMMMMMMMMMMM," diye inledim ve iyi hissettirmesine rağmen Bear'ın parmaklarının içimde olduğu zamanki kadar iyi hissettirmedi.

Bear külotumu ayak bileklerime kadar indirdiğinde elimi külotumdan çekmek zorunda kaldım. Tamamen çıplak kalmıştım. "Çok güzel," diye mırıldandı Bear kemerini çözerken. Kot pantolonunu mükemmel kıcının üzerinden aşağı doğru ittim ve yere düştü. Etrafımda uzandı ve bir eliyle beni kollarının arasına alarak duvara yasladı.

Beni sikiyle kazığa oturtmak yerine, ki bunu yapacağından emindim, boştaki eliyle klitorisimi başparmağıyla daire içine aldı ve iki parmağını amımın içine soktu.

göğüslerim ve karnım. Sadece bu küçük temasla bile boşalmaya çok yaklaşmışım ve oluşan basınçtan biliyordum ki boşaldığımda patlayıcı olacaktı. "Parmaklarımla mı yoksa sikimle mi boşalmak istersin bebeğim?" Amım parmaklarının etrafında kenetlendi ve sesi onayladı.

"Sik," diye boğuk bir çığlıkla cevap verdim, serbest kalmaya o kadar yakındım ki göbeğim ağır ve sıkı hissediyordu.

"Aferin kızım," dedi Bear, beni tutuşunu yeterince serbest bıraktı, böylece aşağı kayabildim ve horozunu girişime hizalayabildi.

İçime girerken hiçbir şey yavaş değildi. Daha önce başlattığı alay sona ermişti. Saf hayvani ihtiyaçtan başka bir şey kalmamıştı. Hızlı ve çok sert bir hamleyle kendini içime gömdü, zevk o kadar büyüktü ki, hoş bir acının sınırındaydı. "Bu benim. Bu her zaman benim oldu. Bakir amını aldım ve sahiplendim, artık bana ait," diye homurdandı beni sert ve derin bir şekilde becerirken.

Tekrar tekrar öfkeyle itti, hızlı bir ritim buldu. Daha yeni başlamıştı ki, baskı o kadar arttı ki çatlamaya başladım, parçalanıyordum, kırılıyordum, düşüyordum, dalgalar halinde onun etrafında sarsılıyordum. O içime daha sert ve daha sert girerken, ben de onun sikinin üzerinde debeleniyor, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmın uzun dalgalarını yaşıyordum.

Bear'ın itişi düzensiz ve çılgınca bir hal aldığına hala boşalıyordum. Daha hızlı ve daha hızlı, içeri mi ittiğini yoksa dışarı mı çektiğini anlayamayana kadar içime girdi. Durduğunda uzun, hayvani bir inilti çıkardı, içimin derinliklerine boşaldı, beni serbest bırakmasıyla doldurdu.

Kendini boşaltırken her bir parçasını hissetmek için orgazmımdan tam zamanında indim. Kendi orgazmını atlatırken beni küçük sıkı itişlerle becerdi.

"Lanet olsun," dedi Bear, yere yığıldı ve beni üstüne çekti.

Tek söyleyebildiğim "Evet," oldu. Ondan sonra hâlâ nefes alabildiğim için şanslıydım.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen ama asla yeterince uzun gelmeyecek bir süre boyunca birbirimizin kollarında çimlere uzanarak öylece kaldık. Ayağa kalktığına beni de yanına çekti.

Bear ona bakabilmem için çenemi yukarı kaldırdı. Yüzündeki gülümseme, hafiflemiş ve her zamanki mavisine dönmüş olan gözlerine ulaştı. "Artık içeri girebiliriz," dedi ayağa kalkarak.

Külotuma uzandım ama elimi itti. Bear beni omzunun üzerinden kaldırıp evin önüne doğru yürüyerek şaşırttı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Çıplak kıkına bakarak sordum.

yürüdü.

"Seviştik. Şimdi dövüşme zamanı. Ama sonra tekrar sevişmek istiyorum, o yüzden kıyafet saçmalığına gerek yok." Ve tıpkı beni kamyonu taşıdığı zamanki gibi, kıkıma gürültülü bir *THWAP* ile vurdu.

"Borçluyum!" diye bağırdım.

"Küçük bir sürtük gibi davranma, Ti. Bu gece sana birkaç küçük şaplaktan daha fazlasını yapmayı planlıyorum." Beni verandanın merdivenlerinden çıkarıp evin içine taşıdı.

"Bu senin köpeğin mi?" Bear kapı aralığında durarak sordu. Omzunun üzerinden baktığı için neye baktığını göremiyordum ama koruda koşturmadığı zamanlarda genellikle kanepeye yerleşen Pancakes'ten bahsettiğini tahmin ettim.

"Evet, bu Pancakes," dedim. Bear beni yere bıraktı ve ben de dönüp Pancakes'in tam da tahmin ettiğim gibi kanepede kuyruğunu salladığını gördüm.

"Hayır, hayır değil," diye karşı çıktı Bear.

"Evet, evet, öyle. Köpeklerden korkmuyorsun, değil mi?" Eve doğru bir adım atarak sordum. Bear kolumu tuttu.

"Köpeklerden korkmam," dedi, gözlerini kuyruğunu sallamaya ve kanepenin bir yanından diğerine koşmaya devam eden Pancakes'ten ayırmadan.

"Güzel, o zaman hadi-"

"Ama o bir köpek değil," dedi Bear.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ti, bunu sana söyleyen kişi olmaktan

nefret ediyorum." "Neyi söylemekten?"

Ayı Pancakes'i işaret etti. "Köpeğin... bir çakal."

BÖLÜM SEĞENÇ

Ayı

Kızımı birkaç kez daha ~~la~~ oturma odasındaki kanepede uzuvlarımız birbirine karışmış bir şekilde uyuyakalmıştık. Küçük buluşmamızın o ilk birkaç saatinde iki şey öğrenmiştim. Birincisi, Ti'yle sikişmek her zaman harika olsa da, Ti'yle *öfkeli* bir sikişin vücut dışı bir deneyim olduğuydu. İkincisi, çakal Pancakes'in izlemeyi sevdiğiydi.

Diğer iyi haber ise Ti'nin gelecekte bana kızması için çok daha fazla neden olacağından emindim.

Benim küçük ateşim.

Ön pencerenin dışında gökyüzü aydınlanıyordu, güneşin ilk ışıkları karanlık gökyüzünü maviye çevirmek üzereydi. Ti'nin başının üstünü öptüm ve o da kıpırdandı. "Hayır, hâlâ uyuyorum," diye karşı çıktı, gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu. Eliyle körlemesine sağa sola vuruyordu. Bileğini tuttum ve gözüne bir şey batmasını önlemek için elini tekrar göğsüme koydum.

"Gitmeliyim bebeğim," diye hatırlattım ona. Yumuşak horlamaların ardından bir iniltiyle karşılık verdi. Saçlarını okşayarak güldüm. "Stone, Sadie'nin nerede olabileceğine dair bir ipucu buldu. Birkaç saat kuzeydeki bir kadın sığınma evinden bir ipucu. Gus ve Wolf benimle geliyorlar. Onu bulmak o kadar uzun sürmez."

"Belki de sadece yalnız kalmak istiyordur," dedi Ti halsizce ve parmak uçlarını tembelce göğsümde gezdirdi. Bu küçük dokunuş aletime spazmlar göndermeye yetti, sanki sadece birkaç saat önce üzerime yayılmış çıplak kıza birden fazla mermi atmamış gibi onu yeniden hayata döndürdü.

Benim çıplak kızım.

"Belki, ama ne isterse istesin, bir şeyler ters geliyor ve sadece hayatta olduğu gerçeği değil. Bana doğru gelmiyor, hiçbiri doğru gelmiyor," dedim.

Ti isteksizce doğrulup esnedi ve gözlerindeki uykuyu sildi. Uzun saçları karmakarışık bir şekilde yüzünün etrafına dökülüyordu. Omzuyla boynu arasındaki boşlukta kırmızı bir ısırık izi vardı ve ben kendimi biraz kaptırmıştım ve tekrar kaptırmayı her şeyden çok istiyordum.

Uzanıp parmağımı ısırık izinin üzerinde gezdirdim ve Ti tam olarak ne düşündüğümü bilerek gülümsedi. Saçından kopan çılgın parçaları kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Uyandığında çok sevimli oluyorsun, bunu biliyor muydun?" Dedim.

"Öyle miyim?" Alt dudağını ısırıp ve utanmış gibi kızardı. Sanki bir gece önce ona sikime bir şampiyon gibi nasıl bineceğini öğretmemiştim.

"Evet, 'sikime tekrar binmeni istiyorum' tarzında," diye bilgilendirdim onu, bana ne yaptığını göstermek için avucumu zaten sert olan shaftımın üzerine sürttüm. Bana ne *yaptığını*. Bakışları elime kaydı, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve dayanabildiğim tek şey buydu. Doğruldu ve Ti'yi bir öpücük için tekrar üstüme çektim. Gitmem gerekiyordu. Ama birkaç dakikam vardı. Belki on dakika.

En fazla yarım saat.

Bir gırtlak sesi duyuldu ve ikimiz de başımızı kaldırdığımızda Rage'in pembe tişörtünün tüm ihtişamıyla bize ve birbirine dolanmış çıplak uzuvlarımıza şaşkınlık ve iğrenme karışımı bir ifadeyle baktığını gördük.

Ti ziyaretçimizden korunmak için göğüslerini bana doğru bastırarak daha da yaklaştı, ancak Rage çıplaklığımızdan sıkılmış görünüyordu. Pancakes'i La-Z-Boy'dan kovdu ve onun yerine oturdu. İnledi ama sadece ayaklarına kadar hareket etti ve sonra yere düştü. Burnunu patilerine dayadı ve ürpertici çakal röntgenciliğine devam etti. Dikkatimi Pancakes'ten tekrar Rage'e çevirdim. "Giyinebilmemiz için gidecek misin yoksa bize katılacak mısın?" Alaycı bir şekilde sordum, bu da Ti'nin kaburgalarımın bir dirsek atmasına neden oldu.

"Ugh." Rage gözlerini devirdi.

"Yani sen hiç...?" Thia üzerini örtmeden doğrulup sordu.

Rage tırnaklarını karıştırdı. "Ah evet. Kesinlikle. Sadece bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamıyorum."

Ti'nin kıcını sıktım ve o da sıçradı. "O zaman sikecek başka birini bulmalısın," diye bilgilendirdim onu. "Hadi bebeğim, bitirmemiz gereken bir iş var." Koltuktan kalktım, Ti'yi kollarımın arasına alırken ağır sikim aşağı yukarı sallanıyordu. Şaşkınlıkla bağırdı. "Hemen döneceğiz." Onu koridorda en yakındaki açık kapıya taşıdım; bu kapı sarı kiremitli küçük bir banyoydu. Onu tezgâhın üzerine bıraktım ve kapıyı kapattım. Dizlerinden tutup bacaklarını açmadan önce bir saniye bile kaybetmedim. Onu kendime doğru çektim, böylece amı kenarla aynı hizadaydı.

Ti, "Onu *öylece* bıraktığımız için kendimi kötü hissediyorum," dedi, ancak klitorisini iki parmağımla daire içine aldığımda başının geriye düşmesi ve ağzının ayrılması bana bu konuda *o kadar* da kötü hissedemeyeceğini söyledi.

"Eğer izlemesini istiyorsan gidip onu getirebilirim." Kaşlarımı salladım. Tabii ki şaka yapıyordum. Rage seksi olmadığından değil, çünkü öyleydi. Sadece liseli ponpon kızlara benzeyen ama mahalleleri yerle bir edecek kadar patlayıcı taşıyan kızlardan etkilenmiyordum. Benim olayım bu değildi.

Ti'nin parlayan amına baktım. Anlaşmam ıslaktı, hazırды ve tam önümdeydi.

"Kastettiğim bu değildi," dedi Ti, sikimi içine iterken inleyerek. "Tezgâha tutun," diye emrettim ve bir kez olsun söyleneni yaptı ve kenarı kavradı, içine ittiğimde bana karşı geri itmek için kaldıraç olarak kullandı.

"Bunu kastetmediğini biliyorum," dedim, onun sıkı sıcaklığını hissetmekten zevk alarak. "Zaten izlemesine izin vereceğim tek kişi Preppy'dir." Ti cevap verene kadar son kısmı yüksek sesle söylediğini fark etmemiştim.

"Bunu bana anlatman gerekecek," dedi ve daha derine erişebilmem için kalçalarını yavaşça çevirdi.

"Siktir, bu çok iyi bebeğim," dedim. Sikişirken Ti'yi övdüğümde, onu övdüğüm şeyi alıp bir üst seviyeye çıkardığını çok çabuk öğrendim. Elleriyle aşağı doğru ittiğinde, kıcını tezgâhtan kaldırdığında ve amını sikimin etrafına yerleştirdiğinde yaptığı şey tam olarak buydu.

"Evet, bir gün sana anlatırım," diye kabul ettim, nasıl bir konuşma yaptığımızdan emin değildim. Etrafımda gerilirken boynumdaki akorlar gerildi ve sikimi boğdu.

Ti de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü sonra şöyle dedi: "Ama şimdi değil, Ayı. Şimdi çeneni kapa ve beni becer."

Ben de
öyle
yaptım.
Zordu.

Kafası aynaya o kadar sert çarpana kadar onu becerdim ki ayna çatladı ve parçaları etrafımıza düştü, ama yine de sevişmeye devam ettik. Dişlerini omzumun etine batırdı ve muhtemelen önceki gecenin intikamını almak için lanet olası kanı çekti. Bana gülümsediğinde kırmızı, kan lekeli dudakları sadece ona daha sıkı sarılmamı sağladı. Daha derine itti. Daha sert. Daha hızlı. Adımı haykırana ve amcığı etrafımda lanet bir mengene gibi sıkılaşıp kadar horozuma karşı topraklandı. Kendine geldiğinden emin olana kadar kendimi tuttum ve sonra içinde öyle bir patladım ki geçici olarak kör oldum.

Lanet olsun, bu kıızı seviyorum.

Kendimize geldikten ve duş aldıktan sonra kamyonetle yola çıktım, ama Ti'ye ertesi gün onun için geri döneceğime söz vermeden önce değil. Karşılığında ondan Rage'e bir daha uyuşturucu vermeyeceğine dair söz aldım. Kız arkadaşım ve ben dışarıda vedalaşırken, evin içinden, paravanın arkasından bize bakan Rage, sanki hayvanat bahçesindeki hayvanlarmışız ve birbirimize yaptığımız ve söylediğimiz her şey National Geographic sayfalarından çıkmış bir şeymiş gibi bakıyordu.

Ti'yi tuvalete götürmemiş olsaydım, Rage'in bizi sevişirken izleyeceğinden emindim. Merakını bizden saklamamıştı, ancak seks konusundaki merakının cinsel bir şey olduğunu sanmıyorum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Bence kız daha çok seksin neden ona çekici gelmediğini ya da diğer herkesin bundan ne anladığını merak ediyordu. Ti'yi her gün becerebilmek için bacaklarımın arası hariç herhangi bir uzvumu seve seve verebileceğimi düşününce bu bana çılgınca geldi.

Rage, her zaman izlemek istediğini bildiğim bir diğer kişinin tam tersiydi. Pancakes dışında.

O da merak ettiği için izlemişti, en azından öyle başlamıştı ama merakı kesinlikle her yönden cinseldi.

şey, cinsel... ve şiddet.

Preppy.

Ahlaksız küçük bir pislikti.

Sen de Disney prensesi değilsin, bok uvalı.

Pornoyu ben de herkes kadar seviyordum ama Preppy'nin ilgilendiği şeyler sikimi sertleştirmiyor, taşaklarımın vücuduma geri çekilip ortalık sakinleşene kadar saklanmak istemesine neden oluyordu.

Ahlaksız küçük bir pislik... O taşakların ikisini de geri almak için verirdim.

Boynumun arkasına uzandım ve King'in benim için yaptırdığı PREP dövmesini ovuşturdum. Onu düşündüğümde hep yanıyor gibiydi.

Özellikle ilk geceyi düşündüğümde iim yanıyordu. şiddet ve seksin Preppy için el ele gittiğini fark etti.

Ve bazen, elimde bıçakla.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ayı

On sekiz yaşında.

BİR partiydi.

Her gece bir parti vardı.

Yerleşkede olmasa bile King'in evinde. Üçümüz, ben, King ve Preppy her zaman iyi vakit geçirirdik ve güneş battığında tekrar doğana kadar eğlenirdik. Kulübüm her zaman hoş karşılanırdı, içki her zaman akardı ve kızlar fazlasıyla istekliydi.

"Hey, güzel kız," dedim daha önce hiç görmediğim uzun kahverengi saçlı ve koyu, neredeyse siyah gözlü bir hatuna. Partilerimizden biri için muhafazakâr giyinmişti ve muhafazakârdan kastım üstsüz olmaması ya da şenlik ateşinin yanında erkeklerle parmak kelepçesi oyununun ortasında olmamasıydı. Muhtemelen bir bahar kaçkınıydı. Bronz teni ilk ipucuydu. Yerlilerin çoğu, dışarıda çalışıyor olsalar bile, doğuştan bronz değillerdi. Bu kızda bütün gün güneşin altında yattığını gösteren bir parıltı vardı, burnunun ucu hafifçe kızarmıştı. Evet, ziyaretçi. Bu benim için harikaydı çünkü bu, bir fahişenin en sevdiği ikinci şeyi fazla tartışma ya da güçlük çıkarmadan yapacağı anlamına geliyordu.

Git.

Kesinlikle geçidin yanlış tarafından çıkıyordu, ama önemli değildi çünkü eteği kısaydı, bacakları uzundu ve dürüst olmak gerekirse, o günlerde sikimi kime soktuğuma dair kontrol listem bundan çok daha uzun değildi.

Aslında, hepsi buydu.

"Merhaba," dedi kırmızı plastik bardağındaki içecekten bir yudum alarak. Umarım onu Prep'ten almamıştır, çünkü eğer öyleyse

içinde ne olduğunu anlatıyordu.

"Burada bir odam var," dedim ona, kestirip atarak ve bir kızı benimle yatmaya ikna etmek için hiç gerçek bir çaba sarf etmek zorunda kalmadığım için. "Görmek ister misin?"

"Yolu göster," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir şekilde. Elini tuttum ve onu daireme doğru sürükledim. Altı inçlik topuklu ayakkabılarla engebeli çimlerde yürürken hâlâ seksi görünmek için mücadele ederken nefesimin altında güldüm. Onu garaja götürdüm ve apartman kapısının hemen önünde durdum. Onu garajdaki alet kutularından birinin üzerine kaldırdım. En sevdiğim alet kutusuydu. İhtiyacım olan şey için mükemmel bir yükseklikteydi.

"Bir dairen olduğunu sanıyordum?" diye sordu.

Uzanıp koluna dokunabileceğim kadar yakın olan kapıyı göstererek, "Biliyorum, içeride," dedim. "Ama bekleyemedim bebeğim," diye yalan söyledim, neden yağ ve pas kokan karanlık bir garajda bir sürü yağlı paçavranın üstünde seviştiklerini merak eden sayısız diğer kıza söylediğim şeyi söyledim.

Hatunlar asla alet çantasından öteye gidemezdi, hatta bazı durumlarda rıhtımdan ya da ormandaki bir açıklıktan bile öteye gidemezlerdi. Boynunu okşadım ve bir hatunu kızdırmamak için gereken asgari ön sevişmeyi yaptıktan sonra sikimi kaldırıp eve doğru yola koyuldum.

Bahar Tatili Hatunu iyiydi. Harika değildi. Harika bana yıllarca gelmedi.

Yine de o günler için, beni öpmeye çalışmasına rağmen, ki bu benim işim değildi, anladığım kadarıyla iyiydi. Öpüşmek gençler içindi. Ben on sekiz yaşındaydım ve ya sopamı sokarım ya da hiç aşamasındaydım.

O gece, bir kızla birlikteyken izlendiğimi hissettiğim ilk gece değildi. Garajın penceresinden partiye gidenlere baktım ve şenlik ateşinin yanındaki insanların içeriye göremediklerini biliyordum. Her zaman ışıkları açmamaya özen gösterdim ama yine de bu his geçmedi.

"Ne arıyorsun?" Bahar Tatili Hatunu, sıcak yaz güneşinin altında bırakılmış küçük tüylü bir köpek gibi nefes nefese sordu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. Bir şey arıyordum, tamam, ama daha çok *birini* arıyordum. Gözlerimi kapattım ve konsantre olmaya çalışarak onu sertçe ittim. İnledi ve iyi bir gösteri yaptı ama ben hâlâ orada birinin olduğuna dair huzursuz bir hisle dikkatimi dağıtıyordum. Kızdan sıkılmaya başlamıştım ve onu becermek için yaptığım yarım yamalak girişimden bıkmıştım. Hızımı arttırdım, böylece boşalabilir ve bu işi bitirebilirdim.

İşte o zaman Bahar Tatili Hatununun bir çığırtnan olduğunu öğrendim.

Dibe vurduğumda defalarca bana karşı direndi ve bu beni toplardı. Özellikle BBB'lerde payıma düşeni gördüğüm üst düzey sahte boktan çok kötü değildi. Bu kız gerçekten de sikime binerek boşalıyordu ve ben de bunu hissediyordum.

"Geliyor musun güzel kız?" Gerçekten o kadar güzel olduğunu düşündüğüm için değil, adının ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için sordum.

Ben hiç yapmadım.

"Evet. EVET!" diye bağırdı. Boynumu kavradı ve ben ona vururken tırnaklarını derime geçirdi. İşte o zaman onu gördüm. Önce gözümün ucuyla gördüm. Bir hareket parıltısı. Ama garajdaki gölgeler değiştikçe onun bir erkek olduğunu fark ettim.

Yakalandığını fark ettiğinde, gölgelerden tamamen kurtulup pencereden giren tek ay ışığı noktasına doğru adım attı. Garajın başka bir yerinde olsa karanlığa gömülürdü.

Görölmek istemişti.

Preppy.

Mastürbasyon yapmıyordu. Pantolonu üzerindeydi ve kemer tokası bağlıydı. Her zamanki alaycı yorumlarını bile yapmıyordu.

O sadece izliyordu. Beni değil. Onu izliyordu. Ringling Brothers müzesindeki bir sergideymiş gibi ona bakarken gözleri ışığın altında parlıyordu.

Kısa bir süre durakladım, Preppy'nin varlığı ritmimi bozdu. "Neden durdun?" diye sordu kız. Preppy'yi hemen o anda süröngen olduğu için dışarı atabilir, gitmesi için bağırabilirdim. Ama yapmadım. Beni izleyişinde bir şeyler vardı.

Kalmasında bir sakınca yokmuş, izlemeye devam etmesinde bir sakınca yokmuş gibi hissettim.

Devam ettim.

Yine Bahar Tatili Hatunu inlemeye başladı, bana karşı kıvranarak tırnaklarını sırtıma geçirdi. Preppy en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve kulüpteki kardeşlerimle orospuları paylaşmaya yabancı değildim, ancak bu daha çok herkes aynı anda aynı odada olmadan odadan odaya atlayan bir BBB idi.

Preppy orada ses çıkarmadan dururken içimde tuhaf bir his vardı. Sanki bir nedenden dolayı buna ihtiyacı vardı. Normal bir sikişin neye benzediğini görmeye ihtiyacı vardı.

Sanki yaptığımız şeyin bir parçası olması gerekiyormuş gibi. Preppy en iyi arkadaşlarımdan biriydi.

Ben de izin verdim.

Şimdiye kadarki en sessiz haliydi. Tanıştığımız günden beri konuşmadan birkaç saniyeden fazla durduğunu hiç görmemiştim, ama sikimi kızın içine daha da sert soktuğumda neredeyse kıpırdamadan duruyordu. Göğüslerine baktığını fark ettiğimde, küçük bir ipek parçası olan zavallı tişörtünü boynuna doğru çektim, böylece ben onu becerirken aşağı yukarı zıplayan göğüslerine iyice bakabildi.

Gözleri takdirle parladı ve başını sallayarak teşekkür etti.

Preppy'yi anlamak zordu. King'in bana geçmişiyle ilgili anlattıklarına bakılırsa, hayata zor bir başlangıç yapmıştı. Hepimizin vardı. Preppy diğerlerinden biraz daha zorluydu ama bu konuda hiç konuşmazdı.

Hiç.

Bunun için onu suçlamadım. Ben de babam hakkında konuşmak istemiyordum.

Mesele şu ki, Preppy kızları tavlayabiliyordu. Kızları elde *etti*.

Benim ya da King kadar uzun değildi ama yine de uzundu. Hala paramparçaydı, bu ona benden daha kolay geldi çünkü sıska bir çocuk olarak başladı, ama çalışmaya başladığında, doğrudan yırtık ve yağsız hale geldi. Birkaç santim boy ve birkaç kilo kas dışında, hem King'in hem de benim bazı günlerde ciddi şekilde eksikliğini hissettiğimiz bir şeye sahipti.

Mizah.

Kişilik.

Zekice.

Cazibe.

Kızın amcığı sikimin etrafında kenetlenmeye başladığında, sıkma hissi taşaklarımın gerilmesine neden oldu. Onu hiç görmediğim kadar hareketsiz olan Preppy'ye baktım. Seğirmiyor, ellerini cebine sokmuyor ya da ellerini saçlarında gezdirmiyordu. Sadece bakıyordu. İzliyordu. Gözlemliyordu.

Yaklaşıyordum, bu yüzden kızı alet kutusunun üzerine ittim, böylece sırtı elmas şeklindeki metalle aynı hizadaydı. İçine dalarken omuzlarını tuttum, içeri girip çıkarken sikimi amının ön duvarları boyunca sürüklediğimden emin oldum. Ortalamadan daha büyük göğüsleri aşağı yukarı zıpladı ve boşalır boşalmaz onu takip ettim, ancak boşalmaktan çok hapşırmaya benziyordu çünkü şirketimizi ve onun orada olmasının ne anlama geldiğini düşünmekle daha çok meşguldüm. "Bu... vay canına," dedi kız doğrulup otururken. İçinden çıktım ve prezervatifi çekerek çıkardım, yakındaki bir çöp kutusuna attım. "Tekrar yapmak ister misin?" diye sordu, uzun bacaklarını belime doladı ve

Topuklarını sırtıma saplayıp beni öne doğru çekti.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Yüzünü ellerimin arasında tutarak sordum. Uzandı ve parmaklarımdan birini yaladı.

"Evet, lütfen. Bana daha fazlasını ver," diye yalvardı.

Göz ucuyla Preppy'nin yan kapıdan çıkmak için sessiz bir hareket yaptığını gördüm. "Prep," diye seslendim. Sustu. Kızın bacaklarını etrafımdan çözdüm ve bir adım geri atarak pantolonumun içine geri soktum. "Neden buraya gelip bu güzel kızla ilgilenmiyorsun? Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylüyor ve ben ona verecek daha fazla şeyim olduğundan pek emin değilim."

İlk başta Bahar Tatili Hatunu Preppy'nin odadaki varlığından ürktü ve bana şoktaymış gibi baktı, ancak Preppy ışığa adım atar atmaz, sanki ona bir köpek yavrusu vermişim gibi gülümsedi. Bacakları hâlâ açıktı ve ıslaklığı onun görebileceği şekilde parlıyordu.

Preppy yavaşça daha da yaklaştı, bakışları kadının bacaklarının arasına odaklandı.

Aklımda, Preppy'ye sadece bir kızı paylaşmayı teklif etmiyordum, ona normallik için bir şans sunuyordum. Sadece sevişmek ve her şeyin nasılına ve nedenine bu kadar takılmamak için bir şans.

"Al bakalım kardeşim," dedim ve omzuna vurarak yanından ayrıldım ve partiye geri döndüm. Çılgılığı duyduğumda garajdan on adım bile uzaklaşmamıştım. Onu boşaltırken attığı türden bir çılgılık değildi, "Biri beni bıçakladı" diyen türden bir çılgılıktı, döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri koştum.

Ve yeterince eminim.

Kız artık alet kutusunun üzerinde değildi, yerde yan yatmış, salyangoz hızıyla Preppy'den sürünerek uzaklaşıyordu ama salyangozun izinde balçık bıraktığı yerde kız kan bırakıyordu.

"Beni bıçakladı amına koyayım!" diye bağırdı, üstünden hâlâ bir çift gümüş makas çıkan ve her hareketinde kan fışkıran kalçasını tutarak. Preppy kan izlerine ve parmaklarındaki kana gözlerini dikmiş bakıyordu ama yardım etmek ya da kaçmak için bir hamle bile yapmadı.

Yüzünde okunamayan bir ifadeyle öylece durdu.

Kızı kucağıma aldım ve garajdan dışarı taşıdım. BBB'lerden biri bacağına dikiş attı ve eve taksi çağırdı. Çenesini kapalı tutması için ona birkaç yüz dolar verdim ve Preppy ile bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık.

Ama hâlâ izlediğini hissediyordum.

Bir sonraki sefer garaja bir kız getirdiğimde ve onu çağırdığımda endişeli görünüyordu. "Yapamam," dedi, kız kabul ettiğini söyledikten sonra bile.

"Kalmamı mı istiyorsun?" En güven verici sesimle sordum, işin içine seks girdiğinde aklının nerelere gittiğini ve izlerken sanki bambaşka bir insanmış gibi ondan yayılan yoğunluğun nedenini merak ediyordum. Preppy'nin tamamen farklı bir versiyonu. Beni en çok şaşırtan şey, her zamanki alaycı ve iğrenç tavrının yerine çekingen olmasıydı. Utangaçtı.

Beni çok korkuttu.

Yine de bunu onun için bir şekilde düzeltmek istedim.

"Buraya gel bebeğim," dedi kız bacaklarını ayırarak. Yanındaki alet kutusunun üzerine oturdum ve gömleğini çıkardım. Preppy giyinip içeri girerken ben de meme uçlarıyla oynadım.

Birkaç saniye sonra Preppy bana baktı, gözleri karanlık ve tehditkârdı. Lanet bir şeytan gibi görünüyordu. "Ona zarar vermek istiyorum," diye fısıldadı. Preppy'nin sikine kendini kaptırmış olan kız, şükürler olsun ki onu duymamıştı.

Başımı salladım, eğer benimle bir ilgisi varsa artık makas oyunu olmayacaktı. "İzle, senin için yapacağım," dedim. Kızın boğazını ellerimle kavradım ve onu rahatsız edecek kadar sıktım, ama gerçekten acı verecek kadar değil. Aynı anda hem inledi hem de öğürdü.

"Bundan hoşlanıyor," dedi Preppy, tamamen şaşkın görünüyordu. Ben kıza sıkıca tutunurken, o da kızın içine öfkeli bir hızla girdi. Kızın kırmızı buklelerini avucumun içine alıp çektiğimde, boğazından bir çığlık koptu, bu onu uçurumun kenarına gönderdi ve yere yığılmadan önce bir inilti ile boşaldı.

Kızı alet kutusundan aldım ve garajdan uzaklaştırmaya başladım. Arkasına bakarak "İyi olacak mı?" diye sordu ama durmasına izin vermedim. İyileşmesine izin vermek, onu orada kızla yalnız bırakmaktan ve bir dahaki sefere oyduğu şeyin sadece bir kalça olmama ihtimaliyle uğraşmak zorunda kalmaktan daha iyiydi.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Preppy, hâlâ kambur duruyordu, yüzü beton zemine dönüktü. Pantolonu ayak bileklerindeydi.

Bu sözleri söylediğini ilk ve son kez duyuyordum.

Ne yazık ki aynı şeyi bıçaklama olayı için söyleyemeyeceğim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Thia

"İb

EENTHINKIN ve bence bu konuda bir sorun var. Köpeğinle birlikte," dedi Rage. Mutfak tezgâhındaki bir tabureye oturmuş, tırnaklarını boyuyordu. Pancakes, Rage ayağa kalkar kalkmaz hemen kanepedeki yerini aldı; bacaklarını açmış, dili ağzının kenarından dışarı sarkmış bir halde sırtüstü yatıyordu.

"O bir çakal," diye düzelttim.

Burnunu yukarı kaldırdı. "O zaman köpeğinizin sorunu da bu olmalı."

"Köpeklerin ne tür hastalıklar taşıyabileceğini biliyor musunuz? Çakalları boş verin. Bir keresinde bazı köpeklerin dillerinde cinsel yolla bulaşan hastalıklar taşıyabildiğini duymuştum..." Rage az önce boyadığı eliyle bir patlama hareketi yaptı. "Boom, herpes."

Zihnim ve bedenim hâlâ Bear'la geçirdiğim gecenin ve sabahın uğultusunu taşıdığından dikkatimin sadece yarısını veriyordum. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Bilmiyorum, belki de muhabbet kuşlarıydı. O şeyin saldırgan olabileceğini düşünmüyor musun? Çakalın köpekle aynı şey olmadığını biliyorsun."

"Rage, altı aydır her gün aynı şeyi söylediğini duyuyorum." Hâlâ baş aşağı uyuyan Pancakes'i işaret ettim, ancak şimdi kanepenin yarısına kadar inmiş, her küçük horlamayla yere doğru daha da kayıyordu. "Bu sana şiddet gibi mi görünüyor?"

"Öyle mi?" Rage tırnaklarına üfleterek ve bana inci beyazı ünlülere özgü gülümsemesini göstererek sordu.

"Anlaşıldı."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Rage ayağa kalkıp oturma odasında dolaşırken duvardaki resimleri sanki aylardır her gün aynılarını görmüyormuş gibi inceledi. "Bana ilaç verdin, bu yüzden teknik olarak bana bir cevap borçlusun."

"Bunu sana çok ihtiyacın olan uykuyu vermek olarak düşünmeyi tercih ediyorum." Fıstık ezmesi kavanozunun kapağıyla boğuşuyordum ve tam eski tezgâha vurma numaramı kullanmak üzereydim ki Rage yanıma geldi ve kavanozu elimden kaptı.

"Hey, ben-" Başladım, ama Rage hiç çaba sarf etmeden tek bir denemede onu çevirince aniden durdum, diğer yandan ben denediğimde gözümdeki bir kan damarını patlatmanın eşiğindeydim.

Kavanozu bana uzattı ve yürüyüşüne devam etti. "Sen ve Bear. Sen... o..." İçini çekti ve sorusunu bana sormaya utandı mı yoksa soracak kelimeleri mi bulamadı bilemedim.

"Bu bir seks sorusu mu?" Bunu onun için daha az garip hale getirmeye çalışarak kayıtsızca sordum.

"Evet," diye cevapladı, sehpanın üzerinden babamla benim henüz bezliyen çekilmiş bir fotoğrafımızı aldı. Babam beni kucağına almış, ben de ağaçtan bir portakala uzanıyordum. Onu tekrar yerine koydu.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum. Pancakes yere düştü ve irkilerek uyandı. Sanki onu kanepeden iten kişiyi arıyormuş gibi etrafına bakındı. Birkaç saniye içinde tekrar ayağa kalktı ve tekrar uyudu.

"O senin ilk çocuğun muydu?" Rage boğazını temizleyerek sordu.

"Evet, öyleydi," dedim ve bıçağın üzerinde kalan fıstık ezmesini yalayıp lavaboya attım. Rage'e PB&J'sini uzattım ve patileri rüyasında bir şeyi kovalıyormuş gibi dönen Pancakes'in yanına oturdum.

"Ve sen... onunla seks yapmaktan hoşlanıyor musun?" diye sordu dudaklarını patlatarak ve ellerini arkasında kavuşturarak. Sandviçini bir ısırık bile almadan masaya bırakmıştı.

"Daha önce seks yaptığına emin misin?" Bear'la yalnızken, birlikteyken, çıplakken yaptığımız şeyi nasıl olur da biri sevmez diye merak ederek sordum.

"Evet, öyle. Sanırım bu yüzden kafam bu kadar karışık," diye itiraf etti. "Ve benim işimde, benim yaşımda çok fazla kızla konuşma fırsatım olmuyor."

"Silahlı bebek bakıcılığı koruma hizmetleri mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Rage güldü ve at kuyruğunu sıkılaştırdı. "Koruma hizmetleri," diye tekrarladı, "Bunu sevdim. Aslında bugünlerde pek bir şey korumuyorum." Kendini tezgâhın üzerine çekerek ayaklarını sarkıttı.

"Çok iyi bir hikâyen olmalı," dedim çok büyük bir ısırik alarak.

Alay etti. "Ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum." Önce ön pencereden dışarı, sonra da bana baktı. "Ama belki bir gün geri döner ve sana anlatırım."

Bir arabanın kapısı çarptı ve Rage hemen ayağa kalktı, eli arkada silahındaydı. Kanepeyi ittim, mutfaktaki açık sürgülü cam kapıdan dışarı koşan Pancakes'i ürküttüm.

Ön kapıya doğru yürüdük ve bir daha asla görmek istemediğim tanıdık bir sedan gözüme ilişti. İkimiz de verandaya çıktık, önce ben, arkamdan da Rage geliyordu. "Kimse yok," diye homurdandım, "Sadece bir keresinde vurduğum bir adam," dedim Bay Carson'ın duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Size bir hediye getirmişken bu pek de hoş bir karşılama değil," dedi Bay Carson, bir zarf tutarak, buraya son gelişini ve tuttuğu başka bir zarfı anımsattı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Rage arkamda, kapının hemen dışında kaldı. "Bay Carson, zarfınızı alıp arabanıza binebilir ve gidebilirsiniz, yoksa bu iş geçen seferki gibi bitecek."

Bay Carson gülümsedi ve elini kalbinin üzerine koydu. "Bayan Andrews, geçen sefer olanlar için sizi affediyorum."

"Affınızı istemiyorum Bay Carson."

İtirafımdan dolayı eğlenmiş görünüyordu. "Geçen sefer, itiraf edeyim, bir pıranaydım. Varilin dibinden besleniyordum. Şimdi hatamın farkındayım ve size başka bir teklifim var."

Kaşlarımı çattım. "Teklifinizi bankaya yapın. Yaklaşık altı ay içinde burası onların olacak. Eminim sizin kara ruhunuza ve onların kalın cüzdanlarına en uygun anlaşmayı yapabilirsiniz."

"Sesiniz acı geliyor Bayan Andrews. Bunu daha iyi hale getirmeme izin verin," dedi Bay Carson. "Sunnlandio Şirketi altı ay beklemek istemiyor. Vakit nakittir ve bunun gibi şeyler. Bu yüzden size çok daha iyi bir teklif yapıyoruz. Mülkü şimdi devretmenizi istiyoruz ve tüm borçları biz halledeceğiz ve cebinize büyük miktarda nakit para koyacağız. Bana güvenin, harcadığınız zamana değecek." Dosyayı tekrar havaya kaldırdı. "Rakamlar beni bile şaşırttı." Tamamen hayal kırıklığı ve Bay Carson'ın gitmesi için duyduğum karşı konulmaz istekle merdivenlerden inip dosyayı almak için hamle yaptım.

Rage beni kolumdan tutarak durdurdu. "Ben bakarım," dedi. Merdivenlerden yavaşça indi ve dosyayı Bay Carson'ın elinden kaptı. Rage'in gözleri bir saniye kadar onun elinde kaldı.

"Peki siz kimsiniz?" Bay Carson, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi bir ses tonuyla sordu.

"Yönetim," diye yanıtladı Rage. Dosyayı açtı ve içinde ne varsa hızla taradı. "Bu yasal, Thia. Bence oturup bunu konuşmalısınız," dedi ama sesinde bir tuhaflık vardı. Neşeli olduğunu duymuştum, sıkıldığını duymuştum, çok şikâyet ettiğini duymuştum ama bu ses tonu ondan daha önce duyduklarıma hiç benzemiyordu. Gözlerinde gizli bir anlam aradım ama hiçbir şey bulamadım.

"İçeri gelin Bay Carson. Biz de tam buzlu çay yapıyorduk," dedi Rage ve Bay Carson'ı merdivenlerden yukarı çıkararak eve girerken yanımdan geçti. Sıçana benzeyen yüzüne kocaman bir zafer gülümsemesi yayılmıştı.

Lanet kafasına nişan almalıydım.

"Oturun. Benim adım Mandy. Thia'nın kuzeniyim," dedi Rage.

Adı ne?

Bay Carson masaya otururken Rage mutfak dolaplarını açtı ve rastgele bir şeyler çıkarıp masanın üzerine koymaya başladı.

Sayaç.

İşte o zaman gördüm. Bana attığı o çok küçük, çok ince bakışı. Bir nanosaniye sonra bunu kaçırabilirdim ama neyse ki kaçırmamıştım. Önce bana, sonra tezgâhın üzerindeki kasap bıçağına ve en sonunda da Bay Carson'a baktı. Gülümsemesi yüzünü hiç terk etmedi ve dikkati misafirimizden hiç ayrılmadı ama mesaj daha açık olamazdı.

"Biraz limon keseceğim," dedim ve bir bıçak alıp buzdolabına doğru yürüdüm. Limonumuz yoktu ama buzdolabından dönerken bıçağı Rage'in bekleyen eline tutuşturmayı başardım.

"İşte burada," dedi Rage, elinde boş bir sürahiyle tezgâhın etrafında dolanırken. Bay Carson sürahiye baktı ve sonra ona baktı, alnı şaşkınlıkla kırışmıştı. Rage plastik sürahiyi yere bıraktı ve Bay Carson'ın gözleri sürahiyi yere doğru takip edince Rage onun bileğini tutup masanın üzerine koydu. Hiç vakit kaybetmeden bıçağı kaldırdı ve Bay Carson'ın elinin arkasından geçirerek onu masaya yapıştırdı.

Çığlık attı ve ceketinin içine uzandı ama Rage daha hızlıydı. Ceketini omuzlarından aşağı itti, kollarını yanlarına kilitledi ve uzandığı şeye ulaşmasını engelledi. Bıçakları işaret etti ve ben ona bir tane daha fırlattım, o da diğer eline aynısını yaptı. Çığlıklar yükseldi.

Ceketinin içine uzandı ve silahını çıkardı.

Sonra, sanki az önce bir adamı İKİ KEZ bıçaklamamış gibi, sakın bir şekilde silahını çıkardı, onunkinin yanındaki masaya koydu ve her ikisini de Bay Carson'a doğrulttuğundan emin oldu. Adam feryat etmeye devam ederken kadın masaya oturdu.

"Seni kaltak!" diye bağırdı başını geriye atarak.

"Seni *PİÇ*," dedi Rage. Uzandı ve ceketinin kolunu yukarı çekerek ön kolundaki Beach Bastards amblemini ortaya çıkardı.

"Ne?" diye sordum. Gördüğüm şeye inanamayarak bir elimi ağzıma kapatarak sordum.

"Thia, neden bir bebek gibi davranıp bize biraz ip getirmiyorsun?" Rage talimat verdi.

"İp mi?" Ben sordum. "Ne için?" Bay Carson ellerini hareket ettirmeye çalıştı ama sadece yaralarını daha da büyötmeyi ve kanın daha hızlı akmasını sağlamayı başardı.

Rage'in kişiliğinin gördüğüm diğer tüm varyasyonları kayboldu ve yerini yeni esirine nefretle bakan uğursuz varlık aldı. Rage tatlı tatlı gülümsedi. "Çünkü, Thia hayatım, burası Güney ve ben eski moda bir idam havasındayım."

BÖLÜM NETEEN

Thia

I DAsılmayı gerçekten yapıp yapmayacağını bilmiyordu. Bay Carson, onun yetenekli olmadığını düşündüğüm için değil, koruda -ve genel olarak Jessep'te- yeterince sağlam dalları olan herhangi bir ağaç türü bulunmadığı için. Portakal ağaçları bu işi tam olarak yapamazdı. Ne olursa olsun, kulübeye gitmiş ve Rage'in istediği şeyi bulmuştum. Tam eve geri adım atmıştım ki bir şey vızıldadı.

Rage gömleğinin ön kısmına uzandı ve eski model bir akıllı telefon çıkardı. Bay Carson sandalyesinde baygın yatıyordu, elleri kıpkırmızı olmuştu ve kanı masanın kenarından yere damlıyordu. Ekrana baktığında Rage'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzü soldu. Aniden ayağa kalktı ve elimden ipi aldı, ama Bay Carson'ı ya da gerçek adı her neyse onu linç etmek yerine ağzına pembe bir bandana tıktı ve bir dizi karmaşık görünümlü düğüm kullanarak onu sandalyeye bağladı.

"Neler oluyor?" Her ne olduysa Bear'la bir ilgisi olmadığını umarak sordum.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Bear'a bir mesaj gönderdim. O da yolda. O gelene kadar hiçbir şey yapmamamı söyledi."

Yüzünü, hızlı nefes alışını inceledim. "Tamam ama telefonun. Neydi o? Kimdi o?" Tekrar sordum ve o zaman bana cam gibi gözlerle baktı ve telefonu bana uzattı.

Bizden biraz daha büyük bir çocuğun selfie'siydi. Yakışıklı. Neredeyse güzel. Kameraya gülümsüyor, eli çenesinde aptal bir surat yapıyordu.

"Sevimli mi?" Dedim ama bir soru gibi çıktı. Telefonu ona geri uzattım.

"Öyle ama başı da belada," dedi Rage, fotoğrafa bakıp parmaklarını ekranda gezdirerek.

"Bunu bir selfie'den mi anladın? Bana mutlu görünüyor." Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için eğilip tekrar baktım ama yine sıra dışı bir şey dikkatimi çekmedi.

Rage telefonunu gömleğinin içine geri koydu. "Bu onun yarasa sinyali," dedi.

"Neyini?"

"Onun yarasa sinyali. Selfie çekmeyi sevmez. Asla çekmeyeceğini söyledi. Bu bizim işaretimiz. Sadece başı belaya girdiğinde bir tane göndermesi gerekiyordu."

"Rage... Bu çocuk senin için kim?"

Dudağını ısırıldı. Rage sessizce, "O... Gerçekten bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Ona gitmen gerek," dedim ve karar vermesini kolaylaştırdım.

Rage itiraz etmeye başladı ama ona izin vermedim. "Beni dinle, eğer roller tersine dönseydi ve Bear'ın başı belada olsaydı, seni terk etmeyi bir an bile düşünmezdim. Bear'ın yolda olduğunu kendin söyledin. Bu adam bağlı ve baygın. Nasıl ateş edileceğini biliyorum. GIT!" Onu omuzlarından tuttum ve aklını başına getirmeye çalışır gibi salladım. "Ben hallederim," diye güvence verdim.

Rage başını kaldırıp bana baktı, gözyaşlarına rağmen gözlerini kırptırıyordu. Bir saniye sonra masadan kendi silahını aldı ve Bay Carson'inkini bana uzattı. "Her şey yoluna girecek," dedim tekrar.

Başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi kapıdan çıkmadan önce.

Her şey yolunda *değildi*.

* * *

BK w D Yakında döneceğim ve sonra o evden ayrılacağım. ve o kasabayı sonsuza dek. Koridorda annemle babamın kapalı yatak odasının kapısına baktım. Orada bulunduğumuz süre boyunca ne Rage ne de ben o kapıyı açmıştık. Her ne kadar Rage'in gücünün bir kısmını geri almış olsam da.

evin üzerimde kurduğu baskıyı tam olarak geri alamamıştım. Onunla barışmadan gidersem, sonsuza dek peşimi bırakmayacağından korkuyordum.

Tutsağımın hâlâ masaya sıkıca bağı ve baygın olduğundan emin olmak için kontrol ettim, ki öyleydi.

Çok fazla düşünmeye fırsat bulamadan en çok korktuğum odanın kapalı kapısının önünde duruyordum. Babamın son nefesini verdiği odanın.

Annemle babamın yatak odası.

Düğmeyi çevirdim ve yavaşça odayı bana gösterirken gıcırdayan kapıyı iterek açtım.

Babamın kanı, kurumuş kırmızı havuzun altında dikiş yerlerinden bükülen ahşap zemini lekeliyordu. İsteksizce odanın içine bir adım attım.

Belki de o kadar kötü değildir. Sadece kan.

Parmaklarımı annemle babamın şifonyerinin üzerinde asılı duran altın çerçeveli süslü aynanın üzerinde gezdirdim. Annemin en sevdiği bit pazarı buluntularından biriydi. Babamın kolonyasından bir şişe aldım ve havaya sıktım. Derin derin içime çekerek gülümsedim, daha güzel zamanları hatırladım. Annemin fırçasıyla saçlarımı taradım ve yansımamın benimle konuşmaya başladığından emin olana kadar aynadaki yansımama baktım. "Git buradan," derken gördüm kendimi. "Burası güvenli değil." Ve sonunda. "Arkana bak."

Yeterince hızlı değildim. Tam arkamı döndüğümde, iri eller boğazıma dolandı ve beni aynanın karşısına döndürdü. Sıktı, boynumu ezdi ve nefes yolumu kapattı. Debelendim, tekmeledim ve debelendim ama faydası olmadı. Ben hava almak için çırpınırken Bay Carson'ın gözlerinin akının kafasından dışarı fırlayışını aynadan dehşet içinde izledim. Parmaklarını kendi parmaklarımla ayırmaya çalıştım ama hareket etmedi. "İyi geceler, seni lanet olası amcık," diye fısıldadı kulağıma. Görüşüm gittikçe büyüyen kar gibi parazitlerle çevriliyken, bedenimin gevşediğini hissettim. Yana doğru yere düştüm ve beni serbest bırakmasına rağmen solunum yolum açılmadı. Nefesimi ciğerlerime çekemiyordum.

Gördüğüm son şey, tepemde dikilen ve gülen Bay Carson'dı.

Bakmak zorunda kaldığım şey tavandaki vantilatörün kırık kanadıydı. Gözümün ucuyla bir tür kargaşa yaşıanıyordu.

Biri ığlık attı. Ama
artık çok geçti. Her
şey uçup gitti.
Her şeyi.
Ölmüşüm.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Thia

LI Hts. 𐀀

Barking mi?

Sanki bir dünyadan diğerine bilinçli olarak fırlatılmışım gibi bir başlangıçla uyandım. O kadar hızlı doğruldum ki, sanki ciğerlerime tekrar hava girebilmesi için istemsiz bir diz çökme tepkisi verdim. Ağzımı açıp kapatarak daha fazla hava almak için yutkundum ama bu istediğimden çok daha yavaş oldu.

Ama en azından geldi. Nefeslerim kısa ve kesik kesikti.

Hiçlik diyarından bir kargaşa telaşına dönüşmüştüm. Her bir duyum sanki yıldırım çarpmış gibi yeniden canlanırken oda etrafımda dönmeye başladı.

Kısa süreli ölümüm bana zarar vermişti. Boynum ağrıyordu. Başım zonkluyordu. Boğazıma uzandım. Yutkundum ve sanki kumla ya da kırık camla ya da her ikisinden oluşan bir kokteylle gargara yapmışım gibi hissettim.

Bir kaza oldu.

Ani gürültüye şaşırarak, sesin nereden geldiğini görmek için aptalca bir hareketle hasarlı boynumu yatağın kenarına doğru çevirdim ve hemen boğazımda ve çevresinde şiddetli bir bıçaklanma hissiyle ödüllendirildim.

Boynuma daha fazla zarar vermek yerine kendimi yerde sürükleyerek acıyı bastırdım. Yatağın etrafını görebilecek kadar uzaklaştığımda, gözlerim önümdeki sahneye takıldı.

* * *

SPI NNI 𐀀 𐀀 Neyse ki durana kadar yavaşlamaya başladı. Sonunda derin bir nefes alabildiğimde öksürdüm.

nefes vererek yatağın yanında diz çökmüş olan Bay Carson'ın dikkatini çekti. Beyaz gömleği sağ kolundan yırtılmış, pazusunda açık ve kanlı bir yara ortaya çıkmıştı. Dudaklarını büzmüştü ve dizlerinin üzerinde olmasına rağmen sanki bir şekilde kazanmış gibi kendini beğenmiş görünüyordu.

O sabahki Ayı, şu anda o odada bulunan ve Bay Carson'ın arkasında durup kafasının arkasına silah dayamış olan Ayı değildi.

Bear ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Şakağında bir damar zonkluyordu. Göğsü bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Belli belirsiz karnından aşağıya inen ve düşük belli kot pantolonunun içinde kaybolan damarlar bile sanki öfkeyle atıyormuş gibi görünüyordu.

"Ti," dedi Bear, beni yaşayanlar diyarına daha da geri çağırarak. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim, sesim boğuk ve cızırtılıydı. Konuşmak acı veriyordu ama birkaç dakika önce hissettiğim acının yakınından bile geçmiyordu. Karyolanın direğine tutunarak kendimi ayağa kaldırdım. "Onun kim olduğunu biliyor musun?" Dizlerinin üzerindeki adama bakarak sordum.

Bear başını salladı ve silahının namlusunu adamın kafasının arkasına dayadı. "Adı Tretch. Chop'un kirli işlerini yürütmek için ara sıra kullandığı bir göçebe. Logan's Beach'teki mürettebattan daha az tanınıyor ve kesik giymediğinde lanet bir amcık gibi görünüyor, bu yüzden bir sivil olarak inandırıcı."

"O benim için Bay Carson. Vurduğum adam. Sunnlandio'daki adam." Bear hınzırca güldü ve silahının kabzasını Tretch'in başının arkasına vurdu, Tretch irkildi ve sallandı ama düşmedi.

"Bu orospu çocuğu onu öldürdüğüne pişman olacak," diye öfkeleni Bear.

"Ayı," diye başladım, destek için yatağa yaslandım.

"Hayır, Ti. Beni bundan vazgeçirmeye çalışma," dedi Bear, gözlerinde ateş dans ediyordu. Yerde volta atıyordu, iki adım bir tarafa, iki adım diğer tarafa. Gözleri benimkilerle buluşmadı. "Bu şerefsiz sana el kaldırdı, Ti. Artık hayatı sona erdi. Son şerefsiz kırık bir kolla kurtuldu." Bear, Tretch'in yanına eğildi ve doğrudan kulağına konuştu. "Ne yazık ki bugün kırık kolum kalmadı."

"Ayı," dedim tekrar, dikkatini çekmeye çalışarak.

"Ti, bu bir seçenek değil, o-"

"Ayı!" Acıya rağmen bağırdım, muhtemelen boğazımda bir şey yırtılmıştı. Bear'ın gözleri sanki onu geçici olarak ölümcül transından çıkarmışım gibi sonunda benimkilere kaydı. "Seni durdurmaya çalışmıyorum," diye öksürdüm. "Sadece onu *vurmanı* istemiyorum." Bear'ın gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyordum. Ne demek istediğimi biliyordu, tıpkı benim açıklamama gerek kalmadan ne demek istediğimi her zaman bildiği gibi. "Tretch ellerini boğazıma doladı ve beni boğmaya çalıştı. Bence bu iyiliğe karşılık vermelisin." Kendimi yatağa çektim, Bear'a daha yakın olabileceğim ve beni neredeyse öldürecek olan pislige bakabileceğim bir yere doğru süründüm.

Tretch Sunnlandio Şirketi için hiç çalışmamış olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Annemle babamın eski yatak odasında diz çökmüş adam da onlar için çalışmış olabilirdi, çünkü benim için o şirketin kötülüğünü, her fırsatta kapımıza ölüm getirmeye, Bear'ı benden, beni de Bear'dan koparmaya çalışan MC'nin kötülüğünü temsil ediyordu. Bu fikir o kadar saçmaydı ki başımı arkaya attım ve gülmeye başladım.

Çıldırılmışım.

Çıldırılmışım

.

Belki de annemin deliliğinin bir kısmı bana miras kalmıştı.

Sevdiğim adamdan birini boğarak öldürmesini istediğim için değil, gerçekten ö l ü m ü n bile bizi ayırabileceğini düşünmediğim için gülüyordum.

"Emin misin?" Bear bana temkinli bir şekilde sordu. Aniden gülmeyi bıraktım.

Bear, korkmuş küçük bir kıza ihtiyacı olmayan bir motorcuydu, artık bir kulüpte olmayabilirdi ama yine de yaşlı bir kadına ihtiyacı vardı.

Bana ihtiyacı vardı.

Başımı salladım, sadece Bear'ın benden istediği şeyin bu olduğunu düşündüğüm için değil, daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığım için.

"Hayır! Hayır! Bunu konuşalım!" Trench bağırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Bear bacaklarının arkasına tekme atarak onu tekrar yere düşürdü.

"Böyle mi bebeğim?" Bear sordu. Sesinde sessiz bir hürmet

vardı. Silahını bana uzattı ve ben de onu saklama görevini üstlendim.

Tretch'i hedef aldı. Bear büyük ve güçlü ellerini Tretch'in boğazına doladı ve tıpkı Tretch'in bana yaptığı gibi sıkmaya başladı.

Tretch çırpındı, bacakları altından fırladı. Bear'ın kollarındaki kaslar, ellerinin arasında can çekişen adamı sıkıca tutarken esnedi ve gerildi. Kendi ellerim otomatik olarak boynuma gitti ve Tretch'in geride bıraktığı şişmiş parmak izlerini takip etti.

Bear'ın gözleri benimkileri buldu ve ayrılmadı. Gözlerinin beyazı kırmızıya döndü. Dişlerini sıkı.

Tretch şişkin gözlerle bana baktı, hayatı için son bir yalvarışta bulundu ve bunu ona verebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordu.

Ben istemedim.

Bear son bir öfkeli kükremeye Tretch'in son canını da sıkı, gözleri yuvalarından fırladı. Çenesi göğsüne düştü.

Bear, Tretch'i tuttuğu yerden bıraktı ve cansız bedenini yanlamasına yere itti. Bear botunun içine uzandı ve bir şey çıkardı. Çevirerek açtı, içinden tırtıklı bir bıçak çıktı. Tretch'in çoktan öldüğünden emindim ama Bear her ne sebeple olursa olsun çömeldi ve Tretch'in boğazını gırtlığına kadar yardı.

Amerika'nın Geleceğin Çiftçi Kızları'nın eski bir üyesi olarak mezbahaya gitmiştik ve Tretch'in boynundan akan kan bana domuzların teker teker kesilmesini izlemeyi hatırlattı.

Sadece bu hayvan bir insandı.

İnsanmış.

Yataktan kalktım ve destek için sehpaye tutunarak dengesiz bacaklarımın üzerinde durdum.

Bear'ın çizmeleri, boğuşmaları sırasında kırılan bir vazonun seramik parçalarının üzerinde ezildi. Artık boş olan vazo standına doğru ilerledi ve bir dantel örtü aldı. Bıçağındaki koyu kırmızıyı sildikten sonra bıçağı tekrar cebine soktu ve kanlı dantel parçasını Tretch'in ayaklarının dibine fırlattı.

Tretch ölmüş olabilirdi ama Bear'ın öfkesi canlı ve iyiydi. Öyle ki oda öfkeyle dolup taşıyordu.

Bear orada, saatlerce gibi gelen bir süre boyunca sessizce durdu. Sonunda ellerine baktı ve bana doğru bir adım atarak ellerini yüzüme götürdü. Ellerini kendi ellerimle kapattım.

"Seni öldürebilirdi," dedi, sesi kararsızdı. Gözleri odaklanmamıştı. Ellerini yüzümde bırakıp onunkilere uzandım ve başparmaklarımı masmavi gözlerinin altındaki çillerin üzerinde gezdirdim.

"Yapmadı," dedim, sesim daha normal çıkıyordu, boynumdaki ağrı hafif bir sızıya dönüşmüştü.

"Ti, denedi-" diye tekrar başladı ama o noktaya gelmesine izin vermedim. İzin veremezdim.

"Ama yapmadı," diye tekrarladım. "Yapmadı." Ellerimi boynuna kilitledim. Parmak uçlarımda durdum ve ağzının köşesine küçük bir öpücük kondurdum. Sakalları dudaklarımı gıdıkladı.

Bear'ın gözleri benimkilere kilitlendi ve daha önce hiç görmediğim kadar karardı. Yüzümü arıyordu. Ruhumu arıyordu ama ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu. Boynunu aşağı doğru eğdi ve boynumdaki şişmiş ve yaralı ete şefkatli bir öpücük kondurdu.

Birden hava değişti ve artık öfkeyle değil, tamamen başka bir şeyle doluydu.

Daha da güçlü bir şey. Şehvet.

İhtiyaç.

Bear'ın göğsü terden nemlenmişti. Saf erkek gibi kokuyor ve saf kas gibi görünüyordu. Her bir parçası duyularımı istila etmişti.

Bear beni şiltenin üzerine doğru itti. Dudaklarımız birleşti ama sadece kısa bir saniyeliğine. Beni belimden tutup kaldırdı ve yatağın üzerine daha da geriye attı.

Düzensiz atan kalbimin gümbürtüsü ve bir araya gelişimizin sesleri sessiz alanı doldurdu. Yatak yaylarının gıcırtısı. Dudaklarımızın şapırtısı. Botlarının yere düşüşü.

Fermuarı.

Bear şortumun kemerinden tutup ayağıma kadar çekti ve Tretch'in açık kapı aralığında yatan bedeninin üzerine fırlattı. Bir eliyle külotumu çıkardı ve üzerime süründü, kot pantolonunu kışının üzerinden aşağıya doğru iterek onu hissedebilmemi sağladı. Büyük, sıcak, sert, tam göbeğime doğru bastırdı. Gözlerimi kapattım ve inledim, temas çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çok daha fazlası.

Gömleğimin eteklerine uzandım ve Bear gömleğimi çekip kenara atmama yetecek kadar üzerimden kaldırdı.

Sonra ten tene olduk.

Onun sertliğine karşı benim yumuşaklığım. İşkence görmüş ruha karşı işkence görmüş ruh.

Onu bacaklarımın arasında hissetmek, üstümdeki ağırlığı, içimde olmasına duyduğum ihtiyaç, utanmadan bacaklarımı olabildiğince açmama ve onu en çok ihtiyaç duyduğum yere davet etmeme neden oldu.

Bear boynumun omzumla birleştiği noktayı, bir gece önce yaptığı ısırik izinin üzerinden öptü ve ben yıldızları gördüm. Belki yine ölüyordum. Ama bu savaşmayacağım bir ölümdü. Bu seve seve gideceğim bir ölümdü.

Bear'ın dili kulağımın arkasını yalıyor, tenimi emiyor, öpüyor, alay ediyordu. Elleri göğüslerimi yoğuruyor ve meme uçlarımı sıkıyordu. Görkemli kışını kavradım, onu daha da yaklaştırdım, aramızdaki işkence dolu boşluğu kapatmasını istedim.

"Sen benim için yaratılmışsın," dedi Bear dudakları dudaklarımla buluşmadan önce ve ben onun dilinin benimkiyle dans edişinin hissinde kayboldum. Birbirine karışıyordu.

İnledi ve kalçalarımı kaldırdım, yine daha fazlasını arıyordum. Yalvarıyordum.

Birkaç dakika önce öldüğümü düşünmüştüm ama şimdi kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Bear bana karşı sallandı, sert uzunluğunu ıslaklığımda gezdirdi ve ben de doyamıyormuşum gibi acımasızca ona doğru ilerledim.

Çünkü yapamadım.

Ben istemedim.

O zaman

olmaz.

Hiçbir

zaman.

Köşedeki ceset ya da yerdeki kan umurumda değildi. Hem eski hem de yeni.

Tek umursadığım Bear'dı.

Aramıza uzandı ve parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Nazik değildi. O kadar kibar bile değildi. Ona karşı düpedüz kabaydı. Sertçe itiyor ve sanki cezalandırıyormuş gibi daireler çiziyordu. Beni cezalandırıyordu.

"Beni istiyor musun bebeğim?" diye sordu, geri çekilip gözlerime bakarak. "Bunu mu istiyorsun?"

Elimi uzattım ve yüzüne düşen saçları fırçaladım. Sadece sikini isteyip istemediğimi değil, bu hayatı isteyip istemediğimi de sorduğunu biliyordum.

"Sik beni," dedim, sorusunu Bear'ın akıcı olduğunu bildiğim bir dilde yanıtlayarak.

Bu sözlerden başka bir şeye ihtiyacı yoktu çünkü shaftının tabanını kavradı ve girişime hizaladı, hiç sormadığım bir soruyu cevaplıyormuş gibi içime doğru itti. Sıcak ve sertti ve ulaştığı her santim beni sadece daha fazlasını istemeye itiyordu.

Her şeyini.

Bear dirençle karşılaştığında, sanki tüm direnci kırılmış gibiydi. İnledi. "Bu kadar dar olmana bayılıyorum. Sikimi içine sokmak için amınla nasıl savaşmam gerektiğini seviyorum."

İçime, bedenime, kalbime ve ruhuma o kadar girene kadar tekrar tekrar itti ki aramızdaki bağın ne kadar derin olduğundan neredeyse korkuyordum. Bu seksten daha fazlasıydı. Bu bizimle ilgiliydi ve bir bakıma seksimize çok benziyorduk. Acıtıyordu. Harika hissettirdi.

Hiç bitmesini istemedim.

Bear dizlerimi birbirinden ayırdı, beni olabildiğince açtı, ona verebileceğim kadar açtım. Çılgınca itti. "Bana bak bebeğim. Boşalırken bana bakmanı istiyorum," diye emretti. Sesi gergindi, saçları tekrar yüzüne dökülüyordu. Kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar, başımın yanında iki dirseğiyle kendini yatağa dayayarak üzerimde dururken esniyordu.

Basınç artmaya başladığında omzunun üzerinden baktım ve şifonyerin üzerindeki aynada yansımamızı yakaladım. Bear'ın vücudu, yukarı kaldırıp beline doladığım bacaklarım dışında benimkilerin çoğunu engelliyordu. Sırtındaki kaslar gergin ve gergindi.

Rengârenk dövmeleeri beni sikerken ve becerirken dans ediyormuş gibi görünüyordu.

Ve beni biraz daha sikti.

Karnımın alt kısmındaki baskı arttıkça aynadan bizi izliyordum. Bear her içeri itişinde ve dışarı çekişinde içimde ağzımı açık bırakan bir noktaya dokunuyor ve tüm vücudum onun acımasız ve devasa sikinin etrafında kenetleniyordu.

Daha hızlı ve daha
hızlı. Daha sert ve
daha sert.

Aman Tanrım ve kutsal bok.

Amım onun etrafında sıkıştı. Çok yaklaşmıştım. Çok çok yakındım. Ona mümkün olduğunca fazla erişim sağlamak için kalçalarımı kaldırdım. "Aaaahhhh," diye inledi, "Bunu yapmana bayılıyorum," dedi, alnı terden boncuk boncuk olmuştu. Başımı şilteden kaldırdım ve meme ucunu hafifçe ısırdım. Boynumdaki yara hala orada olmasına rağmen, beynimin zevk kısmı geçici olarak acı kısmını paketlemeye gönderirken geçici olarak unutuldu.

"Siktir, Ti." Bear daha sert itti, shaftının her vuruşunda klitorisime sürtünmesi için kendini eğdi. Gözlerimi kapattım, uçurumun kenarına gelmek üzereydim. Boşalmak üzereydim.

"AÇ," diye tekrar emretti Bear. Yüzümü tutarak beni derin, karanlık mavi havuzlara bakmaya zorladı.

Bir, iki, üç kez daha itti, ta ki ben o kadar sert boşalana kadar, ayak parmaklarımda hissettim. Defalarca saf zevk dalgaları içinde onun etrafında titreştim, bu da onu harekete geçirdi çünkü kalçalarımın arkasını kavradı ve gözlerimiz açık, burnu benimkine değerken, birbirimizin ruhuna bakarken Bear boşaldı.

Sert.

İçime boşalırken boğazından gırtlaksı bir kükreme yükseldi. Hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştım.

Sıcaklığı içime yayıldı ve inledim çünkü hiçbir şey içimdeki adam tarafından tamamen tüketilmenin verdiği histen daha iyi hissettiremezdi.

Benim
üstümde.
Kalbimde.
Ayı tarafından.

Göğsümün üzerine düştü ve dudakları tenime değerken, orgazmı tam olarak yatışmadan, aleti hala salıverilmesiyle seğirirken, kalbimi durduran iki kelime fısıldadı: "Evlen benimle."

Duraksadım, ciddi olup olmadığından emin değildim. Midem sinirden düğümlendi. Aklımı başımdan alan orgazmın etkisiyle hâlâ çarpan nabzım şimdi o kadar sert atıyordu ki felç geçirmeme birkaç saniye kalmıştı. "Bu seks sonrası yüksek konuşma mı?" Küçük bir kahkaha atarak sordum.

Bear yüzümü ellerinin arasında tutarak bana baktı. Amansız bakışlarının gücünden kaçmaya çalıştığımda bana izin vermedi. "Tı, seni çok seviyorum," dedi Bear, başını eğip beni uzun uzun ve sertçe öptü. Geri çekilip hâlâ şaşkın olduğumu görünce, "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

Hayır. Hayır yapmadı.

Vay anasını.

Bear yüzünü boynuma gömdü ve beni içine çekerek nefes aldı. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmeye asla doyamıyordum. "Cidden," diye başladım, son yirmi dört saattir kafamı kurcalayan bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. "Kulübünü istediğini biliyorum. Ve eğer Piçler değilse, o zaman yeni bir kulüp. Daha iyi bir kulüp. Benim için bundan vazgeçmek zorunda değilsin. Bunu bilmeni istiyorum."

Bear başını kaldırdı ve kaşlarını çattı, güzel yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Başparmağını öpüşmemizden dolayı hâlâ şiş olan dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu ve tüm bunlarla nereye varmak istediğimi merak ettiğini biliyordum.

"Bilmiyorum," dedim, dramatik bir etki yaratmak için bir an durakladım. "Gerçekten yaşlı bir kadın olduğumu mu düşünüyorsun?" Parmaklarımı kaburgalarına saplayarak şaka yaptım.

Bear güldü ve bu gülüş tenimde bir karıncalanma dalgası yarattı. Onu daha çok güldürmek için kendime bir not aldım. Bileklerimden tuttu ve kollarımı başımın üzerinde aşağı doğru indirdi. "Bebeğim, az önce seviştik, hayatımın en iyi sevişmesi, üstelik üç adım ötemde bir ceset varken, eğer bu seni yaşlı bir kadın yapmıyorsa, ne yapar bilmiyorum."

Gülme sırası bendeydi.

"O zaman benimle evleneceğini söyle ve oyalanmayı bırak," dedi Bear, yüzünde kocaman çocuksu bir sırıtışla bana bakarak.

"Evet," dedim, çünkü başka bir cevap yoktu. Hiç olmadı.

Sadece

evet.

Sadece

Ayı.

Sadece

ben.

Sadece sonsuza kadar.

O köhne çiftlik evinde, annemle babamın eski yatak odasında, babamın kurumuş kanı yere bulaşmışken ve gözleri açık bir ceset bana bakarken Bear evlenme teklif etmişti.

Başka türlü olmasını istemezdim.

Çünkü hayat böyle boktan bir şey.

Geçmişteki tüm endişelerimin anlamsız olduğunu fark ettim, çünkü sadece Bear'ın dünyasına uymakla kalmıyordum.

Şakağımı öptü ve beni göğsüne doğru çekti. Ben onun dünyasıydım.

YİRMİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Ayı

"Ne m B ölmedi mi?" Thia uykulu başını göğsümden kaldırarak sordu.

"Çünkü öyle olman gerekmiyor," dedim gereğinden fazla ısırarak. Kızım hayattaydı, kollarımdaydı ve döllerimle doluydu. Tam da olması gereken yerdeydi.

Odaya girip Ti'nin yerde yatan cansız bedenini gördüğümde sanki zihnimde bir düğme açılmıştı. Bir öldürme düğmesi. Onun öldüğünü düşündüm ama bunu ona söylemeyecektim. Onu yatağın arkasından çıkarken gördüğümde tekrar nefes alabileceğimi hissettim.

Hayatta olduğunu öğrendiğim anda, Tretch'i yere bıraktıktan sonra onu becereceğimi biliyordum. İkimizin de hayatta olduğunu hatırlatmaya ihtiyaç duyan berbat bir yanımda vardı.

Ona bunun hayatımın en iyi sevişmesi olduğunu söylediğimde ciddiye almadım. Daha önce hiç olmadığı kadar sert ve uzun süre boşalmıştım ve Ti'nin boşalırken altımda nasıl hareket ettiğine, etrafımda nasıl sıkıldığına bakılırsa, onun da herhangi bir şikayeti olmadığından eminim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi kaburgalarımın dirsek atarak. Yerdeki ceset dışında, yatakta uzanmış, yoğun orgazmlardan sonra iyileşmeye çalışan herhangi bir normal çift olduğumuzu düşünebilirdiniz.

Ama biz normal değildik.

Bu yönümüzü çok seviyordum.

"Krep," dedim ve yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını eğlenerek izledim.

"Ha?"

"Görünüşe göre köpeğiniz olmayan bir çakal gibi davranmaya karar vermiş. Ben daha buraya gelmeden Tretch'in kolunda kocaman bir delik açmış."

"Kreplerim mi?" diye sordu. Köpek sandığı, ayak parmaklarını yalayan ve sevişmemizi izlemekten hoşlanan çakalın bu tür bir şiddet uygulayabileceğini hayal etmekte zorlandığını biliyordum ama doğrudu.

O çakal bizim için mükemmel bir köpekti.

"Evet, senin Pancakes. Tabii seni savunmaya kararlı, Pancakes adında köpek olmayan başka bir çakal bilmiyorsan." Güldüm. "Ayrıca, diğer odaya girdiğinde korkmaman için seni uyarmalıyım, çünkü bizim köpek olmayanın yüzünde ve tüylerinde kan var ve şu anda normal bir köpek ya da çakaldan çok lanet olası Kujo'ya benziyor."

"O en iyi köpek," dedi uykulu bir şekilde, kirpikleri tenime çarpıyordu.

"O bir çakal," diye düzelttim usulca.

"O en iyi çakal," diye mırıldandı.

"Kesinlikle öyle," dedim ve onu dudaklarından usulca öptüm. İnledi ve başını sağa sola sallayışından uykuyla savaşıma çalıştığını anlayabiliyordum.

"Onu buldun mu? Anneni mi?" Ti esnemeye çalışarak sordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Sahil boyunca her sığınağa baktık ama ondan hiçbir iz yoktu. Stone'un ipucunun boş olduğu ortaya çıktı. Yine de başka bir plan yapmak için zamanımız var. Chop ve MC gezintiye çıktılar. Görünüşe göre birkaç haftaya kadar dönmeyecekler."

Zorlukla da olsa gözlerini açtı ve küçük aralıklardan bana baktı. "Bu biraz boktan bir durumdu."

"Hayır, bu bir şey değil," diyerek onu başından savdım. "Eğer neyin berbat olduğunu bilmek istiyorsan, Jake'le tanışmalısın."

"Jake kim? Arkadaşın mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Jake... Ray'in başı dertteyken Jake bize yardım etti."

"Kulağa o kadar da berbat gelmiyor," dedi ve göğsümün etrafında yumuşak, tembel öpücükler bıraktı.

"Hayır, ama bu yüzden o tanıdığım en berbat insan. Hangi tarafta olduğunu asla bilemezsin. Ayrıca, güneş ışığı gibi görünmesi de yardımcı olmuyor. Sarı saçlar ve mavi gözler. Bir erkekte görebileceğin türden bakışlar.

Bugünlerde tüm gençlerin sevdiği şovlarından biri. Ama bu çocuğun içinde şeytan var. Değer verdiği tek insan hayatı karısı Abby'ninki ve şimdi de çocuğu. Jake bu dünyada ödümü koparan tek insan. Bilirsin, senin dışında."

"Kulağa biraz Rage gibi geliyor," dedi Ti. "Ve eğer Ray'i kurtardıysa, Jake benim için sorun değil." Ti bacağını benimkinin üzerine bağladı, küçük kalçası benimkinin üzerinde duruyordu, dizi Ti kadar bitkin olması gereken ama bir tur daha atmanın ne kadar ateşli olacağını ciddi ciddi düşünen sikimi sıyırdı.

Ti'nin vahşi saçlarını okşarken Tretch'e sessizce "Teşekkür ederim" dedim. Ne de olsa, kızım başından beri bildiğim şeyi onun sayesinde fark etmişti.

Ne kadar güçlüydü. Ne kadar dirençli olduğunu.

Harika bir yaşlı kadın olacaktı.

Ti'nin gözleri sanki bir rüyanın gerçekleşmesini izliyormuş gibi göz kapaklarının arkasında dans ediyordu.

Florida'nın boğucu sıcağında, Tretch kokmaya başlamadan önce sadece birkaç saatimiz vardı, ancak Ti uyurken temizlik biraz bekleyebilirdi.

Yorgun falan değildim.

Ayrıca, benimki zaten üstümde uzanmış, derin uykudayken rüyalara ihtiyacım yoktu.

BÖLÜM İKİ

Thia

Herbazı eşyalarını almak için kalktı ve ona hoşça kal dediğimde sadece omuz silkti ve koruya doğru yürüdü. "Nereye gidiyor?" Bear'a sordum. O da Wolf'la yaptığı görüşmeyi sonlandırıp telefonunu cebine soktu. Wolf, Tretch'in cesedi üzerinde 'temizlik' yapacak olan kişi olacaktı.

Bear omuz silkti. "Bilmiyorum. Söz konusu o olduğunda asla bilemem." Onu kamyona kadar takip ettim, "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Kahretsin," dedi Bear, arabaya atlayarak. Yolcu tarafına geçtim ve kapıyı kapattım. Pancakes, söylenmesine gerek kalmadan yatağa atladı.

"Neden o? Neden Rage? Neden sen yokken bana büyük bir güvenlik görevlisi ya da büyük bir fedai bakmıyor?" Rage'le tanıştığım günden beri içimi kemiren soruyu sordum.

Bear motoru çalıştırdı ve yola çıktık.

"Rage işi dışında hiçbir şeyi umursamaz. Eşyalar, yerler, insanlar.

Kulüp için pek çok takip yaptı ve iş başa düşerse seni en iyi onun koruyacağını düşündüm çünkü bir fedai ya da güvenlik görevlisinin aksine Rage tetiği çekmekte tereddüt etmezdi." "Bu mantıklı,"

dedim, sonunda cevabımı almıştım ama

Nedense bundan daha fazlası olduğunu düşünmüştüm.

Bear'ın gözünün altındaki bir kas

seğirdi. "Ne oldu?" diye sordum.

Bana el salladı.

"Ne?" Tekrarladım, yüzünü gülmemeye çalıştığını düşündürecek şekilde buruşturan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum.

Mümkün değil için içerir kendisi herhangi
bir daha uzun, Ayı patladı dışarı kahkahalara
boğdu.

"Bu kadar komik olan ne?" Direksiyonun üzerine eğilmiş, bir koluyla karnını tutarken sinirlenerek sordum.

Bear elini kalçama koydu ve sıktı. "Ti, bırak altı ayı, bir adamın seninle aynı evde bir saniye bile kalmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Ve işte buldum. Gerçeğin ardındaki gerçek. Bear söz konusu olduğunda, ikinci gerçek çok daha anlamlı hale geliyordu.

Bear bizi otoyola çektiğinde ve her şeyin başladığı yere geri döndüğümüzde hala gülüyorduk.

Logan's Beach'e geri döndüm. Ray'e, King'e, çocuklara ve severek büyüdüğüm daireme.

Geldiğimizde evde kimse yoktu ve döneli birkaç dakika bile olmamıştı ki Bear beni cırılçıplak soymuş, önümde diz çökmüş, yetenekli dili ve ağzıyla bacaklarımın arasına tapıyordu.

İnsanların bizi basma haftası olmalıydı çünkü bir başka akıllara durgunluk veren orgazmdan çıktıktan hemen sonra gözlerimi açtığımda King ve Ray'in oturma odasında sehpanın diğer tarafında durduklarını gördüm. Bear ayağa kalktı, hala çıplak olduğu gerçeğiyle tamamen rahattı, ancak SADECE çıplak değildi. Çıplaktı ve çok ama *çok* sertti. Orgazmımın her zerresini yalayıp yuttuğu için ağzı hâlâ parlıyordu.

İkisinin de yüzündeki ciddi ifade, bizi iş üstünde yakalamaya çalışmaktan çok daha büyük ve ciddi bir nedenle orada olduklarını anlamamı sağladı.

"Bunun için üzerine bir şeyler giymek isteyebilirsin," dedi King ve birden çıplaklığımın farkına vardım. Bear beni yatak odasına götürdü ve bir çift boxer giyip kapıyı açık bırakarak odadan çıktığında ben hala giyiniyordum.

"Ne oluyor lan?" diye sordu. Dışarı baktım ve yüzündeki endişeli ifadeyi fark ettim ve aniden ben de onun kadar endişelendim.

"Ben Grace," dedi Ray, hıçkırıklara boğularak ve yüzünü King'in gömleğine gömerek. King onu başının arkasından tuttu ve uzun, buz gibi sarı saçlarını okşadı.

"Grace'in nesi var böyle?" Bear havladı, göğsümün derinliklerinde hissettiğim öfkeli bir bağırış patlamasıydı.

King uzanıp diğer elini Bear'ın omzuna koydu ama Bear sanki King onu teselli etmek yerine bıçaklamaya çalışıyormuş gibi geri sıçradı. "Söyle bana," diye talep etti Bear.

King'in Ray'i başının üstünden öptüğünü görmek için tam zamanında oturma odasına çıktım. Tekrar konuştuğunda Bear'a baktı. "Durumu kötü dostum."

"Ne kadar kötü?" Bear masadan bir paket sigara kaparak sordu. Bir tanesini ağzına attı, etrafta koşuşturup koltuk minderlerinin altında çakmak ararken dudaklarından sarktı.

"Geri dönmeyeceğin türden." Bear'ın sigarası ağzından düştü.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ayı

Ben HatE hastaneleri.
de

Hep vardı.

İyi bir nedeni de var. Onlardan birine ayak basmak hiç de iyi bir şey değil. En azından benim için. Aslında, her zaman en kötüsü oldu. O otomatik cam kapılar her açıldığında, antiseptik kokusu ve hayal kırıklığıyla birlikte bir kötü bok dalgası suratıma çarpıyor, ardından çılgınca bir milyon beyaz önlüklü puşta aradığım kardeşin nerede olduğunu soruyordum.

Genellikle ölmüşlerdi.

Grace'i görmeye geldiğimiz o hastanede, beyaz önlüklü bir saksocunun çıkıp bize Preppy'nin öleceğini resmen söylediği o lanet kapıdan girmiştik.

Özür dilerim. Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu.

O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum, doktorun elinin dış tarafındaki sarı gülen surat dövmesine kadar.

Oraya en son gittiğimde, eski kocası tarafından dövüldükten sonra oldukça kötü durumda olan Ray'i ve vurulmuş olan King'i iyileşmemiş yaralar ve sefalet kokan acil servise götürdüm. Ne zaman bir hastaneye gitsem verdiğim ilk tepki bisikletime atlayıp gidebildiğim kadar uzağa gitmek olmuştur.

Deniz köpüğü rengindeki koridorda yürürken, duvar kağıdı dikiş yerlerinden soyulurken bu bana oldukça iyi geldi.

King ve Ray önümüzdeydi, Thia ve ben birkaç adım geride duruyorduk.

Grace'i son gördüğümde benden daha iyi durumdaydı. Ben karşılaştığım her şeytanla güreşirken, o kadar çok içki ve uyuşturucu almıştım ki hayatta olmam bile mucizeydi, o ise sanki bir maratonda dereceye girebilir ya da gece geç saatlerde taze meyve suyu satan adama kafa tutabilirmiş gibi görünüyordu.

Grace'in kanser olduğunu biliyorduk. Yıllardır vardı. Sanırım on yıldan fazla. Bir noktada ağrıları iyice artınca King ona biraz ot verdi ve daha iyi idare edebilmesi için nasıl içeceğini gösterdi. Bir süreliğine işe yaramış gibi görünüyordu. Daha sonra bize kanserin onu durduramadığını ve ölmemeye karar verdiğini söyledi.

Grace'le ilgili çılgınca olan şey hepimizin ona inanmasıydı. Bir şey yapacağını söylediğinde, yapardı.

Kanseri yenmek neden farklı olmak zorundaydı ki?

Ama o iç karartıcı koridorda yürürken, sayısız başka sabrın tüplere ve her türden makineye bağlı olduğu odalara bakarken, bunun farklı olduğunu fark ettim.

Çok farklı.

İşte bu yüzden onu o hastane odasında kollarından çıkan tüpler ve yüzündeki solunum maskesiyle, çökmüş yanakları ve gözlerinin altındaki derin halkalarla hiç olmak istemediği o çelimsiz kadın gibi görmek kapıda durmama neden oldu.

Yatakta yatan kadın ona benzemiyordu bile. On beş yıldır tanıdığım kadının etrafında öyle bir ateş vardı ki, dışarıdaki en büyük, en kötü orospu çocuğuna teşekkür ederim hanımefendi dedirtebilir ve kapıda çizmelerini sildirebilirdi.

"İşte buradasın," dedi Grace alçak ve cızırtılı bir sesle, göğsü daraldı ve nefesi kesildi. "Ben de çocuklarımı bekliyordum. Abel'im nerede?" diye sordu King'in elini tutarak.

"Ben buradayım," dedim Ti'yi arkamdan çekiştirerek.

Doktor gözlerini panosundan ayırmadan, "Belki de onunla sırayla konuşmalısınız," dedi. "Onu bunaltmak istemeyiz."

"Sen de kimsin lan?" King sordu, boynundaki bir damar nabız gibi atıyordu ve doktorun bundan sonra söyleyeceği şey, günün sonunda hâlâ bir doktor mu yoksa bir hasta mı olacağını belirleyecekti. Doktor ağzını açtı

ama hemen kapattı. Akıllı adam. Grace'in bileğindeki barkod bileziğini iPad'e bağlı bir aletle taradı ve sayısız makinedeki numaraları kontrol edip tabletine girerek kendini meşgul etti.

"Brantley canım. Sorun yok," dedi Grace ve King'in elini çekiştirerek dikkatini doktordan uzaklaştırıp tekrar kendisine yöneltmesini sağladı. Ray elini King'in sırtında tutarak onu sakinleştirmek için kendi yöntemini kullandı.

"Siz önden gidin," dedim ve King'in yanıt vermesini beklemeden Ti'yi odadan dışarı çektim. "Doktor, sizinle bir saniye görüşebilir miyim?"

Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı, ayrıca Grace'in ihtiyacı olan son şey King'in doktorunun canına okuduğuna tanık olmaktı, eğer seçtiği yol buysa. Ti ve ben boş koridorun ortasındaki iki yalnız sandalyeye oturduk. İçinde insan yoktu demek istemiyorum. İki sandalyenin dışında görebildiğim tek bir resim ya da tablo yoktu.

Doktor bizi dışarı kadar takip etti, hâlâ tabletinin ekranını yumrukluyordu. Spor ayakkabıları donuk muşambanın üzerinde gıcırdadı.

Ti elimi sıkarak bana bu konuda yalnız olmadığımı hatırlattı. "Ne kadar zamanı var?" diye sordu ve iyi ki sordu, çünkü bu benim sorum olmasına rağmen kelimeleri söyleyebilir miydim bilmiyorum. Ayrıca, içimde bir parça vardı. Büyük bir parçam. Cevabı bilmek istemeyen.

Aslında hiçbirim gerçekten bilmek istemiyordum.

"Aileden misiniz?" diye sordu doktor kuşkuyla, gözlüklerini burnuna doğru iterek tabletinden cevap arıyordu. Parmakları ekranın üzerinde uçtu. Durduğunda gözlerini kısarak baktı, okurken ağzı hareket ediyordu.

Ayağa kalktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Solgun yüzlü küçük doktorun üzerinde yükseldim ve başlamaya değmeyecek bu kavgada ne kadar yetersiz kalacağını hissettirecek kadar ona yaklaştım.

Çünkü o lanet şeye bakmayı bırakıp kız arkadaşımın sorusuna cevap vermezse kavgaya çıkacaktı.

"Biz onun sahip olduğu kadar aileyiz," dedim. "Benim ve kız arkadaşımın neyi bilmesi gerektiğini bana söyleyecek misin?"

Doktor boğazını temizledi, yüzü soldu. Tabletine bir kez daha baktı. "Şey... Aslında, siz Bay Abel McAdams ya da Bay Brantley King olma ihtimaliniz var mı?" diye sordu, gözlüklerini milyonuncu kez burnuna doğru iterek.

"O Abel," diye ekledi Ti. Yanımda durdu ve yine elini uzattım ve onun elinin benimkine kaydığını hissettiğimde sevindim.

"O halde, evraklarına göre siz onun en yakın akrabasısınız, dolayısıyla onun durumunu sizinle kesinlikle paylaşabilirim. Bayan Jeffries sizin anneniz olabilir mi?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden. Şimdiye kadar sahip olduğum en yakın şeydi ve bu orospu çocuğu bir saniye daha gecikirse, kışını tekmelemem ilk olumlu hastane hikayem olacaktı.

"Bildiğiniz gibi Bayan Jeffries'in kanseri yayıldı. Beyin. Akciğerlere. Ölümcül. Ölümcül *oldu*. Geçen yıl ona sadece haftalarının kaldığını söylemiştik, hatta günlerinin bile kalmadığını ama o çok daha uzun süre dayanarak hepimize meydan okudu. Onunla gurur duymalısınız. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi doktor, sanki bu bilgi bana onun bir metre ötemde ölmek üzere yatmadığını hissettirecekmiş gibi.

"Doktor..." Ti kibarca söyledi.

"Reynolds" diye bitirdi. "Dr. Reynolds."

"Dr. Reynolds," dedim gözlerimi devirerek. "Soruya cevap vermediniz. Şimdi ne kadar zamanı var? Ve bana saçmalamayın." Ti elimi sıktı. Ben de Ti'nin elini sıktım, Asyalı doktor Doogie Howser'a baktım ve nadiren kullandığım o tek kelimeyi söyledim: "Lütfen."

"Çok uzun değil. Şu anki durumu nedeniyle normalde sadece saatler diyebilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, profesyonel görüşüme göre, kötüleşme hızı nedeniyle, muhtemelen bundan daha azdır. Tüm ana organları iflas ediyor." Mümkün olduğunca uzağa kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu ve açıkçası küçük ibneyi suçlamadım.

"Teşekkür ederim," dedi Ti. Doktor başını salladı ve aptal tabletini kapandan kurtulmuş bir fare gibi tutarak koridorda koşar adımlarla ilerledi.

Aynı iki sandalyeye tekrar oturduk, ancak birkaç saniye sonra King ve Ray odadan çıkınca tekrar ayağa kalktık. Çünkü

Çoğu insan için King'i okumanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. Özellikle de Preppy'nin her zaman yaptığı gibi sessizliği kelimelerle doldurma ihtiyacı hissetmediği için. Yüzündeki ciddi ifadeyi görmek konuşmama gerek olmadığını hissettirdi. Belki de King'in birazcık etkisi üzerimdeydi.

Ti ağlayan Ray'i kucakladı. King yanıma geldi ve sesini alçalttı. "Sürekli bayılıyor. Son elli yıldır günde bir karton sigara içiyormuş gibi nefes alıp veriyor." Elini yüzünde gezdirerek durakladı. "İşte bu, dostum. Oraya girmen gerek."

King ve ben on beş yaşımızdan beri arkadaştık. İlk kez bana uzanıp omzumu sıvazlamaktan öte gerçek bir kucaklaşmayla sarılmıştı. Kısa sürmüştü ama o benim kardeşimdi. Kan bağı olsun ya da olmasın, o benim arkamı kolluyordu, ben de onun. Hastanede, sözde annemiz duvarın diğer tarafında ölmek üzereyken bile. "Seninle gerçekten konuşmak istiyor," diye ekledi.

Başımı salladım ve ellerini göğsünde ağlayan bir Ray'le dolu tutan Ti'ye elimi uzattım. "Önce sen git," dedi Ti, "bir dakika içinde sana katılacağım." İçeri yalnız girmek istemiyordum ama aynı zamanda buna mecbur olduğumu da hissediyordum. Grace'e söyleyecek çok şey vardı ama nereden başlayacaktım ki?

"Abel," dedi Grace, maskesini tekrar indirip parmaklarını bana doğru uzatarak. Sandalyede onun yanına oturdum ve elini iki elimin arasına aldım.

"Buradayım," diye onu rahatlattım ve eline hızlı bir öpücük kondurdum. Teni buz gibiydi.

"Olacağını biliyordum. Hastanelerden nefret ettiğini bilmeme rağmen. İyi misin?" diye sordu.

Güldüm çünkü Grace beni herkesten daha iyi tanıyordu. Ölümün kapısını çalıyordu ama hastanelerden nefret ettiğim için iyi olduğumdan emin olmak istiyordu. "İyi kelimesini kullanacağımı pek sanmıyorum," dedim.

Bana gülümsedi. Aynı sempatik gülümseme, gençlik yıllarımdaki pek çok zor zamanımı atlatmamı sağlamıştı. "Samuel'in başına gelenlerin senin de hayatının sonu gibi geldiğini biliyorum oğlum." Grace titrek bir nefes aldı. "Ama öyle değildi. Ve diğer tarafa geçtiğimde, ikimizin de iyi bir hayatı olacağından eminim."

senin pahasına uzun bir kahkaha." Öksürdü ve maskeyi tekrar yüzüne yerleştirmek için öne atıldım.

Yavaşça derin nefesler aldı, her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu. Sakinleştğinde, "Bunu ikinizden birinin yapmasını beklemezdim" dedim. Elimi salladı ve odaklanamadığı kan çanağı gözlerle bana baktı. Dudakları mavinin açık bir tonundaydı. Saçları açık mor bir bandana ile örtülüydü.

"Ölüyorum, Abel. Ama Tanrı'ya yemin ederim ki seni bırakmayacağım. Bunu yapmayacağımı bilmen gerek. Thia'yı karın yaptığında, ki birbirinizden bahsederkenki bakışlarınızdan bunu yapacağınızı biliyorum, ben de burada sizinle olacağım." Elimi okşadı, hastane yatağında yatan kendisiyken beni yine rahatlatı. "Bu dünyaya ilk, ikinci, üçüncü çocuğunu getirdiğinde ben burada olacağım. Ne yapacağını bilemediğinde ya da nereye döneceğini bilemediğinde, sen kararını verene kadar kulağına fısıldayacağım. Sadece bana bir söz ver."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Sahip olduğumu bilmediğim gözyaşları gözlerimin kenarlarından sızarak yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve sakalımı ıslatıyordu. "Bu da ne?" diye sordum. Sesim çatallaştı.

Grace bana zayıf bir gülümseme fırlattı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Makineler her son nefes alışında bip sesi çıkarıyor ve yanıp sönüyordu. "Dışarıdaki kız söz konusu olduğunda."

"Öyle mi?"

"Sakin içine etme." Grace'in nefesi kesildi.

Elini dudaklarıma götürdüm. "Yapmamak için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum." Gözyaşlarımdan tuzunu tadarak kıkırdadım. Omuzlarım titredi ve küçük bir an için kendimi kederimin içinde yuvarlanmaya bıraktım.

"Teşekkür ederim, tatlı çocuk," dedi Grace, ellerimi ağzına götürüp kuru dudaklı bir öpücük verdi.

"Ne için?" Kapıya doğru yürürken yanağımı giydiğim gömleğin omzuna silerek sordum.

"Her zaman istediğim gibi bir evlat olduğun için. Sen, Samuel ve Brantley. Edmond'la evlendiğim günden beri her gün oğullarım olması için dua ettim ve bu yeterince uzun sürdü ve siz çocuklar bana

Hiç beklemediğim bir şekilde, ama aniden oradaydın ve beni her zaman olmak istediğim anne yaptın." Makineler bip sesi çıkardı ve tekrar yanıp söndü. Uzak duvarda bir çeşit alarm çaldı. Oda kırmızı ışıkla parladı.

"Sana söylemem gereken çok şey var," dedim, sanki her an elimden kayıp düşecek ve fiziksel olarak ölecekmiş gibi ona daha sıkı tutunarak.

"Biliyorum ve sana söylemem gereken çok şey var." Grace tavana baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Özür dilemem gerekiyor."

"Ne için? Ölmek için mi?" Kelimeyi kırık dökük söyleyerek sordum.

"Hayır. Yalan söylediğim için. Sana yalan söyledim Abel ve çok üzgünüm. Umarım bir gün beni affetmenin bir yolunu bulabilirsin. Bunun en iyisi olduğunu düşünmüştüm, ama geriye dönüp baktığımda, sanırım daha çok mücadele etmeliydim. Başka bir plan yapmalıyım. I..."

"Önemli değil. Hiçbir şeyin önemi yok," dedim tam Grace boğulmaya başlarken. Tekrar konuşmadan önce birkaç kez boğazını temizledi.

"Her şey senin öğrenmen için orada," dedi ve hala aynı şeyden mi bahsediyordu yoksa yeni başlamış olabilecek herhangi bir ağrı kesici ilaç mı kullanıyordu bilmiyordum. "Dediğim gibi, ölüyorum ama hiçbir yere gitmiyorum. Ölüm bile beni çocuklarımdan alıkoyamaz."

"Preppy gibi," dedim, Grace'e onun sesini duyduğumu hiç söylemediğimi unutarak.

Grace bana gergin, mavi dudaklı bir gülümseme fırlattı. "Sen de onu duyuyorsun." "Bazen," diye itiraf ettim, "ama artık o kadar çok değil."

"O iyi bir çocuktu, Samuel'im. Daha yüksek sesle, daha kaba ve çok daha uygunsuz bir şekilde söyleyebilecekken kimsenin söz almasına izin vermezdi." Grace kıkırdadı ve sonra öksürdü. Uzandım ve onu oturttum, bunu yaparken omurgasındaki kemiklerin ve kaburgalarının dış hatlarını hissediyordum.

Ne zaman bu kadar zayıfladı?

"Teşekkür ederim," dedi öksürük nöbeti yatıştıktan sonra. "Ölmek acı veriyor."

"Komik değil," dedim.

"Öyle olmasını istemedim. Sadece gerçek bu."

"Daha fazla orada olmalıydım. Yapmalıydım-"

"Hayır," dedi Grace, beni etkili bir şekilde susturarak. "Şu 'yapmalıydım' saçmalığını kes. Benim hiçbir pişmanlığım yok ve senin de olmamalı. Ben seni seviyorum. Ne olursa olsun. Bu hayatta olduğum sürece ve bir sonraki hayatta da olacağım sürece."

Grace'in gözleri omzumun üzerinden kapıya doğru kaydı.

"İşte buradasın," dedi ve diğer elini uzattı. Ti ayağa kalkıp elini tuttu ve Grace'in yatağının diğer tarafında durdu.

"Alarmlara ne oluyor?" Ti sordu.

"Bir şey yok," dedi Grace, "ölüyorum ve bunu biliyorlar, ama makinelerin insan beyni yok, bu yüzden kurtarılabılır olduğumu düşünüyorlar gibi görünüyor. Bir saniye içinde duracaklar."

Üç saniye sonra oda sakinleşti ve ilk girdiğim zamanki mide bulandırıcı halojen yeşili ışıltısına geri döndü.

Grace ellerimi bırakmadan, "Thia, canım, sana söylediklerimi unutma," dedi. Thia eğildi ve Grace'in ön koluna tutundu. "Oğluma karşı iyi ol."

"Yapacağım. Söz veriyorum," dedi Ti, kendi gözyaşlarını silerek. "Her zaman."

"İşte benim kızım," dedi Grace, ardından bir öksürük nöbeti daha geldi, bu seferki bir öncekinden iki kat daha uzundu. Daha fazla alarm sesi duyuldu ama odaya tek bir hemşire ya da doktor bile girmedi.

"Etrafta hiç müzik var mı?" Grace yine maskeyi ağzından uzaklaştırarak sordu. "Alarmlar, sessizlik ya da hıçkırıklarla dolu bir odada ölmek istemiyorum. Edmond'ımın kollarına güzel bir müzik eşliğinde gitmek istiyorum." Tam ayağa kalkıp hemşire odasına gidip radyo olup olmadığını soracaktım ki Thia araya girdi.

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordu.

Grace gülümseyerek, "Sevgili kocamla Sinatra eşliğinde buluşmak istiyorum," dedi. "Bu onun en sevdiğiydi. Oturma odamızda ne kadar Sinatra şarkısı varsa hepsiyle dans ederdik."

Ti başını salladı. "Belirli bir şarkı var mı?"

Grace başını salladı ve oksijen maskesiyle ağzını tekrar kapattı. Sonra benim elimi tutup göğsüne koydu ve aynı şeyi Ti'ninkine de yaptı. Grace ikimize de sarılmıştı ki, beni çok şaşırtan bir şekilde kızım boğazını temizledi ve şarkı söylemeye başladı. "Fly me to the

Ay ve yıldızların arasında oynamama izin ver..." sesi gırtlaktan ve hırıltılı ama net ve mükemmeldi. Grace yastıklarına gömüldü ve makineler bir kez daha bozulurken ellerimizi sıkıca tuttu.

Bu sefer durmadılar.

Ti üçüncü nakarata başladığında Grace'in ellerimizi tutuşu gevşemeye başladı. "Edmund'u görüyorum," diye fısıldadı, yüzünde kocaman bir gülümsemeye odaklanarak uzak köşesine bakıyordu. "Edmund, sevgilim." Bir an durakladı. "Nerede benim kızım? O nerede? Ya Samuel'im? Görmek istiyorum..." Grace'in cümlesi de onunla birlikte kayboldu.

Grace, sevgi, müzik ve ebedi musallat tehdidiyle çevrili ölümüne sessizce ve huzur içinde gitti.

BÖLÜM ■EŞ O

UR

Thia

"Ben yapamıyordum gittiğine inanıyorum," dedi Bear, siyah gözlüğünü çıkararak.
STILL mam

Cenazede giydiği düğmeli gömleği yatağın üzerine fırlattım. Onu aldım ve yakasını şeklini koruyacak şekilde katladım, aynı annemin babamın kilise gömleklerine yaptığı gibi.

Bear'ı oturma odasına kadar takip ettim ve kanepeye oturarak onun uzak duvardaki mutfak dolaplarını karıştırmasını ve istediğini bulana kadar aramasını izledim. Viski şişesinin kapağını açtı ve şişeden bir yudum aldı.

"Acı çektiğini biliyorum ama onu duydun. Grace, King ve senin onun hayatındaki en önemli insanlar olduğunuzu açıkça belirtti." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, kollarımı arkadan ona doladım ve tezgâha yaslanırken yanağımı sırtına yasladım. "Seni seviyordu. Senin için en iyisini istedi. Acı çekiyorsun ve bu normal, ama en çok acı çektiğinde onun hayatına kattığı tüm güzellikleri hatırla."

"Yaptığın şey bu mu?" Bear sanki kelimeler boğazına takılmış gibi boğazını temizleyerek sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailenle. Her şey çok fazla olmaya başladığında iyi olan şeyleri hatırlıyor musun?"

"Pek iyi bir şey hatırlamıyorum. Annemle birkaç film gecesi. Dünyanın en iyi babası olan bir baba, ta ki saçmalıklarının onu da alaşağı etmesine izin verene kadar. Harika ve çok sevdiğim bir erkek kardeş, ama hayatımda çok kısa bir süre kaldı, bu yüzden onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Hepsi gitti ve evet, hatırlamak acı veriyor, ama iyi olana ulaşmak kolay değil.

"Kollarımı göbeğime dolayıp topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak," dedim. "Ama Grace'le aranızdaki öyle olmadığını biliyorum. Çok iyi şeyler olduğunu biliyorum."

"Her şey iyiydi," diye onayladı Bear. "Bize kızdığında bile. Bizi hayal kırıklığına uğrattığında bile. Yine de iyiydi çünkü kimse umursamazken o gerçekten umursuyordu. Babam bir asker istiyordu, oğul değil. Grace oğul istiyordu, bu yüzden ne yaptığımızın, ne kadar kötü olduğumuzun ya da hangi kararları verdiğimizizin bir önemi yoktu. O bizi sevdi. Hayatımda bana bunu söyleyen ve gerçekten inandığım ilk kişiydi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Sana kadar."

"Bana ondan biraz daha bahset," dedim. Kanepeye doğru yürüdük ve beni kucağına çekerek başını omzuma yasladı. Bir yudum daha aldı ve şişeyi bana uzattı.

"Bir keresinde bana prezervatif almıştı," dedi Bear gülerek.

"Ne?" diye sordum. Viskinin ağzımdan uçup gitmesini engellemeye çalışarak sordum.

burun. Yüzünde beliren küçük gülümsemeyi görünce rahatladım. Kısa kahkahasının sesi içimi viskiden daha fazla olmasa da aynı derecede ısıttı.

Beni tekrar kendine çekti ve devam etti, "Bir gün onun evine gittim. Her zaman bizden bahçede, çöpte, ampul tamirinde falan yardım isterdi ve açıkçası ben aldırılmazdım. Bana tırnaklarımı kesmemi söylediğinde ya da yemek yerken peçeteyi kucağıma nasıl koyacağımı gösterdiğinde ya da masada geçirdiğimde gözlerini devirdiğinde kendimi önemli hissediyordum." O günü hatırlarken gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. "Bir gün mutfağına girdim ve masanın üzerinde endüstriyel boyutta bir prezervatif kutusu vardı. Grace elinde şu yeşil etiket makinelerinden biriyle oturmuş, kadranı çeviriyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. İşi bittiğinde etiketi soydu ve kutunun üzerine yapıştırıp bana uzattı."

"Ne yazıyordu?"

Bear güldü. "Büyük harflerle benim adım yazıyordu ve altına da ÇÜNKÜ GRACE ANNE TORUNLARINI BİR SÜRE DAHA BEKLEYEBİLİR yazmıştı."

Gülme sırası bendeydi.

Bear, Grace'in sesini taklit etmeye çalışıp beceremeyerek, "Bana toy biri olmadığını, ama zamanında bir tabanca olduğunu ve 'o kulübünüzde' neler döndüğünü bildiğini söyledi," dedi. Şişeyi ona geri uzattım.

"Kulağa harika geliyor," dedim gözümün kenarından dökülmek üzere olan gözyaşıma engel olmaya çalışarak.

Bear odanın karşısındaki ölü ~~te~~ ekranına bakarak usulca, "İnanılmazdı," dedi.

"Prezervatif konusunda ona yalan söylemiş olman çok kötü," dedim, gülümsemesini saçlarımda hissederek.

"Grace'e bu konuda hiç yalan söylemedim. Ya da herhangi bir konuda. Her zaman, her seferinde toparlandım." Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım ve Bear'ın yüzüne bakmak için geri çekildim, yalanına histerik bir şekilde güleceğine yemin edebilirdim, ama bunun yerine orada dümdüz oturuyordu. "Ciddiyim, Ti. Sana kadar tek bir kez bile unutmadım ve dürüst olmak gerekirse, mesele unutmak değildi. Sana mümkün olduğunca yakın olmam gerekiyordu. Sana verdiğim şeyin her santimini hissetmene ihtiyacım vardı," dedi, sesi birkaç oktav düşerek tenimin farkındalıkla canlanmasına neden oldu. "Hâlâ ihtiyacım var."

"Muhtemelen şu durumda ne olacağını konuşmalıyız-" Başladım ama Bear sözümü kesti.

"Konuşacak bir şey yok. Şu anda işler çok kötü çünkü Piçlerle ilgili belirsizlikler var ama Ti şunu bilmelisin ki çocuğumu taşıyan beni kaçırtmayacak. Ben yetişkin bir adamım. Neler olabileceğini bilmiyor değilim. Böyle devam edersek neler *olacağını*." Çenemi ona doğru kaldırdı. "Böyle devam etmek istiyorum. Çocuğumla birlikte şişman olmanız fikri hoşuma gidiyor."

Şakacı bir şekilde göğsünü ittim. "Beni tehdit etti," diyerek konuyu değiştirmeye ve kalbimin çarpıntısını kontrol altına almaya çalıştım. Yüzündeki sırıtış bana ne demek istediğini anladığını gösteriyordu, ama yine de benimle dalga geçti.

"Ne?" diye sordu, sesi hiç de şaşırmışa benzemiyordu.

Saçlarımı kulağımın arkasına ittim. "Evet, aslında onunla ilk tanıştığım zamandı. O zamanlar *biz* bile değildik."

"Zamanında Ray'i de tehdit etmişti. Bu iyi bir şey. Senden hoşlandığı anlamına geliyor," dedi Bear. Gözlerini kapadı ve iç çekti.

"Grace sana zarar verirsem peşimden geleceğini söyledi," dedim ona, "Bunu söyleme şekli beni hâlâ korkutuyor." Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Evet, ama bebeğim cenazesinden daha yeni döndük," diye hatırlattı Bear. "Şimdi korkmana gerek yok."

Başımı salladım. "Hayır, onu hastanede duydun. Bunu söyleme biçiminde, ölümün bile onu tehdidini gerçekleştirmekten alıkoyamayacağını düşündüren bir şey vardı."

"Sanırım bu konuda haklı olabilirsin," dedi Bear, çeneme bir öpücük kondurarak.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim. Sehpanın üzerindeki lamba titredi.

"Bana hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver. Grace'in gitmesi berbat bir şey ama bununla başa çıkabilirim ya da çıkabilirim çünkü bir gün bunun olacağını biliyordum. Ama sana bir şey olursa..." Bear durakladı. "Yapabilir miyim bilmiyorum... hayır, yapamayacağımı biliyorum."

"Buna gerek kalmayacak. Hiçbir yere gitmiyorum," diye onu rahatlattım.

Bir söz verdim ve tutacağım. Onunla ilgileneceğim, Grace'e sessizce yemin ettim.

Beni tekrar öpen Bear'a daha da sokuldum, bu sefer şakağımdan. Ciddiydim. Sahip olduğum her şeyle ona bakacaktım... ya da denerken ölecektim.

BÖLÜM YİRMİ

Thia

Sİ 100 güneşin normalde amansız olan ışınlarını engelledi. Bulutlarla birlikte sürekli bunaltıcı sıcaktan birkaç anlığına kurtulduk. Ray ve ben Grace'in tüm hayatını Quick Stop'un arka sokağından aldığımız kutulara yerleştirmek üzere evine doğru yol alırken King'in kamyonetinin açık pencerelerinden hafif bir esinti içeri giriyordu. "Bunların orada ne işi var?" Ray'e sordum. King ve Bear'ın kendilerini dövme dükkânına kilitlemelerinin üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti. Odadan kahkaha sesleri, çarpma, vurma, kırma ve her türlü yüksek sesli müzik duyuluyordu. Kapının altından ot ve içki kokusu yayılıyordu.

"Onlar için iyi bir şey yok. Eminim orada bir hafta yetecek kadar içki ve başka şeyler vardır."

"Bir hafta mı?" Ben sordum.

"Evet, ama belli ki bir haftaları yok." Ray haklıydı. Chop ve Piçler sadece birkaç gün içinde dönmüş olacaklardı. Gus, MC'nin Carolinas'tan dönüş yolculuğuna başladığını haber vermek için aramıştı. Savaş yola çıkmıştı. "En azından birbirlerine sahipler."

"Evet, işte bu yüzden kötü durumda gelmiş olsan da iyi ki geldin çünkü gelmeseydin Bear buraya, evine aitken hâlâ dışarıda bir yerlerde olacaktı. Ailesiyle birlikte. Onu eve sen getirdin," dedi Ray. "Ve Preppy öldüğünde o ikisini görmeliydin. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca kendilerini kilitlediler. Ama sonunda, bunun için daha iyi çıktılar. İyileşmediler. Bütün değil. Sadece... daha iyi." Ray durakladı. "Çocuklara Geli anlattım," diye ekledi Ray, frenleri kullanmaya zahmet etmeden keskin bir viraj aldı. Pencerenin üstündeki tavan döşemesinin koluna tutundum.

düşebileceğim korkusuyla, emniyet kemerimi takmayı hatırladığıma birden çok sevindim. "Özür dilerim," dedi parmaklarımın beyazlaştığını ya da gözlerimdeki korku ifadesini fark ettikten sonra. "Ehliyetimi yeni aldım."

"Çok iyi gidiyorsun," diye yalan söyledim, direksiyonu ölümüne kavrayışımı bıraktım ve düz bir yola girdikten sonra koltuğuma geri çöktüm. "Nasıl karşıladılar? Çocuklar?" Wolf ve Munch'un hâlâ arkamızda olduğundan emin olmak için dikiz aynasına bakarken sordum. Bear, King'le o anı yaşıyor olabilirdi ama Grace'e korumasız gitme fikrinden hoşlanmamıştı, özellikle de Tretch'le olanlardan sonra.

"King ve ben onlarla bir süre konuştuk," dedi Ray, ellerini on ve ikide tutarak. "Ama tek anladıkları, Büyükanne Grace'in artık onlarla oynamak için etrafta olmayacağı oldu." Gözleri yoldan hiç ayrılmadı. "Sadece bu bile ikisini de ağlatmaya yetti. Max'i sakinleştirmek üç saatimizi aldı. Hem o hem de Sammy bizimle birlikte yatakta uyudular."

"Çok üzgünüm," dedim, durumu onun için daha iyi hale getirecek başka bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Üç çocuğu idare ediyorsun. Sanki insan bile değilsin."

Ray bana kısa bir gülümseme fırlattı ve kamyonu, küçük çitleri ve beyaz dış cephe kaplamasıyla daha çok küçük bir kulübeye benzeyen küçük beyaz bir evin önüne park etti. "Ben insan değilim," dedi kamyonundan atlayarak. "Ben bir anneyim."

Tüm öğleden sonramızı Grace'in evinde geçirdik ve bir ömür boyu biriktirdiği eşyalarını ya depoda saklamak ya da bağışlamak üzere kutulara yerleştirdik. Daha önce evine hiç gitmemiştim, bu yüzden her rafta ve yüzeyde istiflenmiş binlerce ve binlerce tavşan görmek oldukça şok ediciydi. Ray, "Onlar kocasından kalmaydı," diye açıkladı; bu, bütün gün size bakan bu kadar çok küçük cam gözün olmasının en az çılğınca açıklamasıydı.

Bir merdivenin üzerindeydim, yüksek mutfak dolaplarını karıştırıyordum ve Grace'in düğün porselenlerini paketliyordum, ki bunların onun düğün porselenleri olduğunu biliyordum çünkü dolabın kapağını açtığımda DÜĞÜN ÇİNİ yazan bir etiketle karşılaştım.

Uzun saplı bardakları ve altın çerçeveli tabakları gazete kağıdına sardıktan sonra kutulara yerleştirdim ve boş alanları ve yarıkları balonlu naylonla doldurdum.

Dolabın arkasındaki son tabağı çıkardığımdaya, üzerine bantlanmış bir şey dikkatimi çekti. Tabağı çevirdim ve bir erkek bebek resmi olduğunu gördüm.

Arkasındaki yazıyı okuduğumdaya tabağı düşürdüm ve milyonlarca parçaya ayrılarak narin porselen parçalarından oluşan bir senfoni halinde mutfağın her tarafına saçıldı. "Kahretsin," dedim merdivenden aşağı atlarken.

"İyi misin?" Ray arka yatak odasından bağırdı.

"Evet, ben iyiyim." Koridorda duvara yaslanmış duran süpürgeyi aldım ve kırık porselen parçalarını faraşa süpürdüm. Faraşı yere bıraktım ve masaya oturdum. Arkasına hâlâ fotoğraf yapıştırılmış olan parçayı elime aldım ve üzerindeki tozu silkeledim. Belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki de söylediğini sandığım şeyi söylememişti.

Ama yanılmamışım. Resmin altındaki yazı açıktı. "Ray?" Neye uğradığımı şaşırmış bir halde seslendim. Belki de Grace ve Bear'ın tanışma hikâyesini Bear bana ilk anlattığında yanlış anlamıştım. Çok dikkat dağıtıcı olabiliyordu. Ayrıntıları yanlış anlamış olsaydım şaşırmazdım.

Resimdeki küçük çocuk hala bezliydi ve Bear'ın şöyle dediğine yemin edebilirdim-

"Evet?" Ray, çamaşır dolabını düzenlemekte olduğu koridorun sonundan bağırarak geri döndü.

"Bear ve Grace'in ne zaman tanıştığını biliyor musun? Mesela kaç yaşındaydı?" Ben sordum.

"Ergenlik çağındaydı," dedi kadın, elinde başka bir kutuyla mutfağa girerken. Kutuyu mutfak masasının üzerine bıraktı ve tezgâhtan kalın siyah kalemi aldı. Ray kutunun üzerine TAVŞANLAR ■ EN yazdı ve buzdolabının önüne yığılmış olan diğer tavşan numaralı kutuların üzerine koydu. "King ve Preppy, aptal çocuk saçmalıkları yüzünden kavgaya ederken Bear ile tanıştılar. Hepsi bir tür kavgaya falan karıştı ve kısa bir süre sonra King

Ayı'yı Grace'le tanıştırdı. Preppy bana hikayeyi anlattı, ancak biraz süslediğinden eminim çünkü bana anlattığı şekilde, kışlarını tekmeledikten sonra onlardan özür dilemelerini ve ona yeni pantolon almalarını sağladı. Sizi bilmem ama ben Bear ya da King'in pek özür dileyen tipler olduğunu sanmıyorum."

"Gerçek bu," diye kabul ettim.

Ray sandalyenin arkasına yaslandı ve bir elini kalçasına koyarak başını yana eğdi. "Neden?"

Üzerinde açıkça ABEL yazan resmi kaldırdım. "Grace, Bear'la ergenlik çağındayken tanıştıysa neden bebeklik fotoğrafı var?" Ray fotoğrafı elimden kaptı ve masanın köşesindeki seramik cam balerin tavşanı devirdi. Fotoğraf muşambanın üzerinde paramparça oldu ama ikimiz de Grace'in hayatından kırdığımız ikinci parçanın sesine tepki vermedik.

"Belki de gerçekten o falan değildir?" Tereddütle sordum. Ray bir sandalye çekti ve masada yanıma oturdu, mavi bir şemsiyenin gölgesinde kareli bir plaj battaniyesinin üzerinde oturan gülümseyen çocuğa bakarken ağzı açık kalmıştı. "Belki de başka bir Abel'dir?"

Ray gözlerini devirdi. "Grace'in evinde yatan kumlu sarı saçlı ve mavi *gözlü* başka bir Abel mi?"

"Belki mi?" Başka hangi mantıklı açıklamanın olabileceğinden emin değilim ol.

"Ti, sence bu ne anlama geliyor olabilir?" Ray sordu. O bir süredir Son zamanlarda Bear'ın takma adını benim için çok sık kullanıyor ve çocukken sahip olduğum her takma adın beni seğirtmesine rağmen, ondan veya Bear'dan gelmesi beni hiç rahatsız etmedi.

"Belki Bear vermiştir ama o zaman neden dolabında bir tabağın arkasına bantlanmış halde dursun ki?" Ben sordum.

"İmkânı yok. Grace'in bunu saklaması için bir neden yok. Tavşanları sevdiği kadar resimleri de severdi. Eğer bu ona verdiği bir resim olsaydı, bir yerlerde bir tavşanın yanında sergilenen bir çerçevenin içinde olurdu," dedi Ray, resmi elinde ters çevirerek.

"Ama o zaman neden?"

Ray başını salladı. "Hiçbir fikrim yok ama her ne ise beynimi ağrıtıyor," dedi şakaklarını ovuşturarak. Şortunun arka cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve Polaroid'in fotoğrafını çekti. "Bunu cebine koy," dedi ve fotoğrafı bana geri verdi. "Çocukların da bu konuda bir şey bilmediğine dair içimde bir his var. Şimdi arayıp onları toplantılarından alıkoymayacağım, bu yüzden onlara göstermek için bu geceye kadar beklememiz gerekecek. Grace sır saklayan biri değildi. Onun politikası her zaman dürüstlük üzerineydi, işte bu yüzden bu kadar kafa karıştırıcı."

"Evet, ben de öyle düşünmüyordum ama daha sonraya kadar beklemek zorunda kalmak bana acı veriyor. Merakım şu anda onuncu seviyede," diye itiraf ettim. Sabır hiçbir zaman güçlü bir yönüm olmamıştı. Bear'ı altı ay beklemek de buna yardımcı olmadı.

"Benimki de." Ray tekrar ayağa kalktı ve ön kapının yanındaki yığından bir başka boş kutu aldı. "Gerçi King'le konuşmak için daha da uzun süre beklemem gerekebilir çünkü son zamanlarda beni tekrar hamile bırakmaya çalışmadan önce tek kelime etmeme bile izin vermiyor. O bu görevi yerine getirmeden önce anlamlı bir konuşma yapma şansımız yok denecek kadar az. Nicole-Grace doğduğundan beri dizlerine kadar bebek ateşine batmış durumda." Ses tonunda hafif bir kızgınlık vardı ama zorlama gibiydi. "Sanki tüm bu çocuklar için bir ev daha inşa etmek zorunda kalana kadar mutlu olmayacak gibi ve rahmimi palyaço arabası olarak kullanma planını gerçekleştirmeden önce en azından bir düğün yapmak istiyorum. Ya da daha iyisi, yirmi bir yaşına basmak. Bu harika olurdu."

Kaşlarımı salladım. Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalışarak, "Yine de onun yöntemlerini o kadar da umursamadığını hissediyorum," dedim.

"Hayır. Onun *yöntemleri*." Hülyalı bir şekilde iç çekti. "Yöntemleri *çooooook iyi*." Ray kahkahayı patlatmadan önce bana dik dik baktı. "Ne olursa olsun ona teslim olmamı sağlayacak bir yöntemi var. Benden bir üçüncü dünya ülkesini bombalamak dışında herhangi bir şey yapmamı isteyebilir ve ben de 'mmmmm-kay' derim. Kendimi aptal gibi hissediyorum." Ray başını salladı ve elindeki kutunun köşesiyle beni işaret etti. "Ama hey! En azından King gömlek giyiyor! Ayı'nın yanında bir işi nasıl başarıyorsun anlamıyorum. Eğer King hiç tişört giymeseydi, şu anda olduğundan daha az şansım olurdu. Ben de

Ayakkabının içinde yaşıyan yaşlı kadın gibi doğum yapan bir ev," dedi eliyle kendini yelpazeleyerek. "Bu arada, sanırım geri dönüp bir kutu daha tavşan paketleyeceğim." Koridorda gözden kayboldu.

Cebime koymadan önce resimdeki bebeğe son bir kez baktım. Grace'in hayatını paketleme işine geri döndüm. Günün geri kalanında fotoğrafı ve ne anlama geldiğini aklımdan çıkaramadım.

Grace evinde çok sayıda tavşan besliyor olabilir ama o gün başka bir şey daha beslediğini öğrendim.

Sırlar.

BÖLÜM YRMSX

Ayı

SON ZAMAN E King ve ben kendimizi bir odaya kilitledik ve günlerce kafayı bulduk, Preppy öldüğünde.

Bu seferki Grace için olabilirdi ama biz yine işin boktan kısmını halletmeye niyetliydik.

King elindeki sigarayı üfleyerek söndürdü ve esrarı bana uzatarak, "O şeyin tamamını kapatmamı nasıl bekliyorsun anlamıyorum," dedi. Parmak uçlarını omzumdaki en büyük Piç dövmemin üzerinde gezdirdi ve başını kaşıdı.

Gözlerimi devirdim. "Bu işte iyisin. Ray'in yarasını kapattın ve Abby'nin sırtındaki o parçayı yaptın. Devam et dostum. Beni hayal kırıklığına uğratma," dedim, bir vuruş yaparak.

"Bunu neyle örtmek istediğini biliyor musun?" King omzumdaki deriyi sanki dövmeyi bir şekilde değiştirip üzerinde çalışabileceği bir şeye dönüştürecekmiş gibi çekiştirerek sordu.

"Hayır ve umurumda değil. Beni şaşırt. Büyük bir dildo ya da İngiltere Kraliçesi'nin portresi dışında herhangi bir şey, bu saçmalık ortadan kalktığı sürece benim için sorun olmaz," dedim.

King başını salladı ve omzumdaki Beach Bastards dövmelerimin en büyüğünü tekrar incelemek için daha da yaklaştı.

"Pekala, sikik" dedi, arkasına yaslanarak. "Bir şeyler bulacağım."

"Güzel, şimdi bunu yap." Az önce ona çizdirdiğim çok daha küçük taslağı işaret ettim.

"Senin kaltağına benziyor muyum?"

Omuz silktim. "Hayır, ama sen benim dövmeli sürtüğümsün."

"Bana bir daha böyle dersin o dildoyu alabilirsin." King alet çantasının çekmecelerini açtı ve eldivenlerini, mürekkeplerini çıkarmaya başladı,

ve diğerk ekipmanlar.

Tavandaki hoparlörlerden The Offspring'in "Bad Habit" şarkısı çalıyordu. King'in başlamasını beklerken gözlerim uzun zamandır görmediğim bir şeye takıldı. Duvardaki plastik domuz kafasını göstererek, "Kahretsin, bunun hâlâ sende olduğuna inanamıyorum," dedim. "Ben de onu gerçekten astığına inanamıyorum."

King işaret ettiğim yere baktı ve güldü, viski şişesinden uzun bir yudum aldıktan sonra siyah eldivenlerini takarak yere bıraktı. "Bunu tavan arasında buldum. Ray, ona hikâyesini anlatana kadar asmamam için bana yalvardı. Şimdi buradaki en sevdiği şey bu." King taburesinin yüksekliğini ayarladı ve tekrar benim oturduğum masaya doğru döndü. "Savaşlarını seçmen gerektiğini söylerler," dedi tekrar domuzun kafasına bakarak. Değişiklik olsun diye bir tanesini kazandığıma sevindim.

Güldüm ama savaştan bahsedince aklım başka bir yere gitti. Çok uzak olmayan bir yere. "Savaştan önce üç günümüz var. Sahip oldukları askerlerin dörtte biri kadar. Sence şansımız var mı?" King'e sordum, bana doğrudan söyleyeceğini biliyordum.

"Bilmiyorum," dedi King, silahını siyah mürekkep dolu küçük bir plastik kaba vurarak. "Ama bir şey yapmazsak, tehdit asla ortadan kalkmaz."

"Doğru söylüyorsun," diye kabul ettim. "Hayatımın geri kalanında omzumun üzerinden ya da Ti'nin omzundan bakmak istemiyorum." Durakladım, bir fırt daha çektim. İçimde tutabildiğim kadar tuttum ve ciğerlerim dumanı geri itmek için savaşırken küçük bir öksürükle bıraktım. "Yine de bana bir iyilik yapmalısın kardeşim," dedim. "Hiçbir şey yapmayacaksan, benim için şu lanet şeyi yapmalısın."

"Ne istersen," dedi King, silahını canlandıran ayak pedalına basarak, sağ kulağımın arkasındaki noktaya getirdikçe daha da yüksek sesle vızıldamaya başladı.

"Eğer kaybedersem. Eğer ben... eğer o kazanırsa," dedim. Adaya gömdüğüm parayı çıkardım. "Ti'nin icabına bakıldığından emin olmak için bunu kullanmanı istiyorum."

"Hiçbir şey olmayacak," dedi King, mürekkebi tenime bastırarak.

"Umarım olmaz, ama bana söz vermelisin," diye ısrar ettim, King'in bu konuda ne kadar ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordu. Eğer bana bir şey olursa

kızımın hala iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

"Söz veriyorum. Onunla ilgilenilecek," dedi King, "ama sanki seninle gelmeyecekmişim gibi konuşuyorsun."

"Değilsin," diye tükürdüm.

King, "Sanki ben değilim," diye karşı çıktı ve iğneyi daha sert batırarak ne demek istediğini vurguladı.

"Şerefsiz," dedim. "Sadece biraz geride durmanı istiyorum demek istedim. İkimiz de bir metrenin altında olamayız."

King tabancayı tekrar mürekkebe daldırdı ve az önce bitirdiği yeri bir kâğıt havluyla sildi. "Ray her şeyi biliyor. Bana bir şey olursa diye bir acil durum planımız var. Her şey hazır. Beni, Ray'i, çocukları ve hatta Thia'yı merak etme. Kendin için endişelen dostum, ben de senin arkanı kollamak için orada olacağım." Ön koluyla başımın yan tarafını tuttu. "Şimdi kıpırdamadan otur yoksa kız arkadaşın bu işte berbat olduğumu düşünecek."

"Evet efendim," dedim alaycı bir tavırla, plastik domuz kafasına bakarak. Daha iyi bir zamanı hatırlarken iğnenin acısının beni sarmasına izin verdim. Daha az tehdit. Daha eğlenceli.

Daha fazla plastik domuz kafası.

"Hâlâ öldüğüne inanamıyorum," dedim, cenazeden sonra Ti'ye söylediklerimin aynısını King'e de söyledim.

"Ben de inanamıyorum," dedi King. "Ama asıl inanmadığım şey, bizim gibi pisliklere katlanması."

"Gerçek bu değil mi? Bir keresinde, okuldan uzaklaştırıldığımda, okulu tamamen bırakmadan kısa bir süre önce, rehber öğretmen tüm veli toplantılarını ayarlamıştı. Benim zamanım geldiğinde sadece ben ve rehber öğretmenin olacağını biliyordum çünkü babama bundan bahsetmemiştim bile, bahsetsem de gelmezdi. Ama kığım ofisteki koltuğa çarptığı anda Grace kilise kıyafetleriyle kapıdan içeri daldı."

"Bunu bilmiyordum," dedi King, yeni mürekkebime odaklanarak.

O anıyı hatırlayarak gülümsedim. "Evet, işin en güzel yanı da ona kim olduğunu sorduğunda sanki zaten bilmesi gerekiyormuş gibi bakmasıydı. 'Ben Grace Anne'yim tabii ki,' dedi," dedim Grace'in sesini taklit ederek. "Onunla ilgili her zaman hoşuma giden şey

Biri onu sorguladı. Aslında danışmana hiçbir şey söylememişti ama danışman yine de ona oturmasını söyledi ve gittiler, sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi benim notlarımdan falan bahsettiler."

King silahını durdurdu. "Muhtemelen öyle olduğu için." "Evet dostum. Öyleydi."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Ayı

On sekiz yaşında.

"Bomusun, artık ismini geri vermelisin. Sadece teslim et. Çünkü Ayı gibi bir ismin varsa, ormanda olmaktan mutlu olmalısın. Sikini bir ağaca falan sürüyor olmalıydın. Toprağa sürünmelisin. Vahşi doğada falan takılmalısın, senin golden retriever'ını sikmişim gibi üzülmemelisin. O yüzden adını Ralph ya da onun gibi bir şey olarak değiştir ve bu işi bitir. İçindeki vajinayı kucakla," dedi Preppy, muhtemelen bir filmde gördüğü gibi kulağını toprağa dayayarak yere uzanmadan önce elini umursamaz bir şekilde sallayarak.

Ya da YouTube.

İşte bu kadar. O anda kararımı verdim, gün bittiğinde lanet bilgisayarını yok edecektim. Önce uyuyacağım. İkinci olarak bilgisayarı yok edeceğim. O zaman belki bize eziyet etmek için yeni yollar arayamaz ve ayrıca biraz daha az porno çocuğa zarar vermez.

"Beni kızdıran açık hava değil. Bir saatin lanet olası amcığı," diye mırıldandım elimi saçlarımda gezdirirken. Preppy gözlerini devirdi ve yanında getirmekte ısrar ettiği palayla bir ağacın koparılması gerekmeyen yapraklarını kopardı.

"Peki sana neden Ayı diyorlar?" diye sordu Tiki. Bir avuç toprak kaparak rüzgâra doğru fırlattı ve rüzgâr onu King'in yüzüne doğru savurmadan önce kokladı.

Discovery Channel'ı da iptal ediyordum.

"Biliyor *musun*?" Preppy, sorusunu duymazdan gelen ve gömleğindeki kiri silkeleyerek hırlayan King'e sordu.

"Bilmek istemezsin," dedim iç çekerek, sanki ismimin arkasındaki neden gerçekte olduğundan çok daha uğursuzmuş gibi

Kulüpteki temizlikçi kadının her ziyaretinde bana Ayı Abel demesi kadar basit olan bu hikaye, herkesin bana Ayı demesine dönüştü. Tanrıya şükür bana Abel Lovey ya da Abel Babydoll demedi.

Boku yerdim.

"Her neyse, RALPH," dedi Preppy ve başka bir gün olsa onu yarına kadar tokatlardım.

Ama bugün değil.

Bugün King'den aldığım kesin emre göre hiçbir şekilde sürtük tokadı atılmayacaktı.

Yarına kaç saat var?

Güneş nihayet ağaçların tepelerinden yumuşak pembe ışınlar saçarak görünmeye başladı ve bana Preppy'nin sabah 4'e sanki Noel sabahıymış ve Noel Baba az önce bir sürü sakso ve porno getirmiş gibi yatağıma atladığı uyandırma çağrısı sayesinde zaten uyanık olduğumuz saatleri hatırlattı.

Preppy o kadar heyecanlıydı ki bir an için heyecanının derisinden taşacağını sandım. Ne yazık ki o saatte heyecanı bulaşıcı değildi.

Charles Limanı yakınlarında, Preppy'nin avlanmak için yalvaran en büyük ve en kötü yaban domuzunu bulacağımıza ikna olduğu bir araziye karanlıkta bir saat araba sürmüştük. Bu fikri ortaya atma şekli, domuzların çalılıklardan çıkıp beyaz bayrak sallayarak silahlarımızı kendi kafalarına dayayıp bizim yerimize işi bitirecekleri izlenimini yaratmıştı.

Keskin bir dürtme dikkatimi kotumun altına yapışmış olan bir başka kum dikenine çekti. Onları koparıp yakındaki bir çalılığa fırlattım ve keskin tohumlardan biri bana batarken dişlerimin arasından tısladım. İşaret parmağımın üzerinde bir damla kan birikti. "Kahretsin," diye mırıldandım, bakır kırmızısını tenimden emdim ve kuruması için havaya doğru salladım.

"Söyle bana neden yine buradayız?" Preppy bizi uzun otların arasından geçirip ormanın derinliklerine götürürken King esneyerek sordu. Logan's Beach'te orman ıslak ve bataklıktı, koyu yeşil yapraklar ve yumuşak çamur vardı, Charles Limanı'nın etrafındaki alan ise

kırılgan otlar ve botlarımızın ağırlığı altında parçalara ayrılan sert toprakla kuruydu.

Florida'nın bizim bölgemizde, bizim yaşımızdaki erkekler için okuldan sonra veya hafta sonları avlanmak, ehliyet almak veya mezuniyet balosundan sonra flörtünüzü hissetmek kadar sıradan bir şeydi. Normal çocuklar bunu yapardı.

Biz normal adamlar

değildik. Hiç olmadık.

Hiç olmak istemedim.

Kulüpteki bazı kardeşlerim hevesli avcılardı. Hatta bir keresinde onlarla dışarı bile çıkmıştım. Ama on sekiz yaşında, kesilip açıldığında karnının içi çürümüş bir cesetten daha kötü kokan pis bir hayvanın anlamsızca öldürülmesini umursamayacak kadar çok insan kanı dökmüştüm.

"Evet, dostlarım, buradayız çünkü ben artık bir erkeğim. Ve bu gerçek erkeklerin yapacağı türden bir şey. Haydi küçük kızlar, külotlarınızı toplayın ve taşaklarınızı tutun çünkü biraz vahşi domuz öldüreceğiz," dedi Preppy ve ardından bize en iyi genizden gelen vahşi domuz taklidini yaptı.

"Bu da neydi böyle?" Gözlerimi ovuşturarak sordum. Sigaramı almak için elimi cebime attım. Kargo pantolonu, parlak turuncu yeleği ve neon yeşili harflerle PUSSY HUNTER yazan kamuflaj şapkasıyla olaya uygun giyinen Preppy'nin aksine, ben her zamanki üniformamı, gömleksiz ve koyu renk kot pantolonumu tercih ettim. Arka cebimden çakmağımı çıkarırken tüfeğimi kolumun kıvrımında tutuyor, çenemi namluya dayıyordum. Silah tutma adabına tam olarak uymuyordum. Bu sırada yüzümün yarısının havaya uçması umurumda bile değildi, çünkü nikotin beni limana atlamaktan ve yüzerek Logan's Beach'e dönmekten alıkoyabilecek tek şey olacaktı.

"Yabani domuz çiftleşme çağrım üzerinde çalışıyordum, böylece en büyük ve en kötü alfa orospu çocuğu bizimle 'mermi yakala' oynamak için ortaya çıkıyor. Sen ne sikim içiyorsun, Ralph? Söndür şunu! Kokusunu alacaklar ya da dumanı görecekle ve ürküp kaçacaklar!" Preppy azarladı. Arkasını dönerek çömeldi ve etrafımızdaki yeşillikleri tarayarak lanet olası vahşi domuzlarından herhangi bir iz aradı.

Ben dik durdum, King de öyle. Silahımı omzuma dayadım, bu boka hiç hazır değilmişim gibi. Sigaramı söndürmeye hiç niyetim yoktu ama göz ucuyla King'in bana bakışını yakaladım, bu bakış en başta neden orada olduğumuzu hatırlatıyordu ve isteksizce sigaramı botumun üzerinde söndürdüm ve King'e abartılı bir "Şimdi mutlu musun?" gülümsemesi attım.

King'in de benim de güneşten önce kalkıp ormanın ortasında olmamızın dünyada tek bir nedeni vardı ve şükürler olsun ki bu neden yılda sadece bir kez ortaya çıkıyordu.

Preppy'nin doğum günü.

King ve Prep'le tanıştığımdan beri geçen üç yıl içinde, bir günlüğüne kararları Preppy'nin verdiği, dile getirilmeyen geleneklerine dahil olmuşum. Devrilmiş bir çam ağacının üzerinden geçerken, "Bilgisayarında bu canavarlara baktığını gördüğümde kasabadan kaçmalıyım," dedim.

King, "Bir kez olsun pornoya bakmadığına şaşırdın," diye takıldı ve haklıydı. Ekranımı açtığımda Preppy'nin doğum gününde bizim için hazırladıkları yerine zamanını geçirmeyi sevdiği iğrenç şeylerle karşılaşmayı tercih ettiğim tek an olabilirdi.

Preppy omuzlarını silkerek, "Aslında, siz orospu çocuklarının bilmesi gerekiyorsa, porno arıyordum," dedi. İlerideki çalılıklarda bir hışırtı duyuldu. Sırma saçlı ve kırık dişleri olan kocaman kahverengi bir domuz saklandığı yerden çıkıp açıklığa daldı ve ağaçların arasından canını kurtarmak için koşmaya başladı. Preppy silahını kaldırdı ve tetiği çekti. Hızlı hareket eden domuzu ıskaladı ve kurşun bir ağaç kütüğünde kocaman bir delik açtı. "Ama CANAVARLIK kelimesinin küçük bir yanlış yazımının bir araştırmanın tüm doğasını nasıl değiştirebileceğini bilerseniz şaşarsınız." King ve ben birbirimize baktık ve asla yakalayamayacağı domuzun peşinden son sürat koşarken *Braveheart*'tan replikler okumaya başlayan Preppy'yi takip ettik.

Preppy'yi ağaçların arasında bir saat kovaladıktan ve neredeyse kazara birbirimizi birkaç kez vurduktan sonra Preppy sonunda pes etti ve kamyonete geri döndük. "Sikerim böyle işi. Ben sadece gidip

benzin istasyonlarında satılan plastik domuz kafalarından birini alıp odama monte edeceğim."

King, "Buna çok daha önce karar verebilirdik," diye mırıldandı.

Preppy parmak eklemlerini çatırdattı. "Ve şimdi günün iş kısmına geldik," dedi ve kamyonun kasasından mavi bir muşamba üzerinde duran iki kürek aldı. Her birimize birer tane fırlattı ve muşambayı çekerek altında bağlı bir adam cesedini ortaya çıkardı.

"Kim lan bu?" King sordu.

Preppy küreğinin sapıyla cesedi dürterek, "Dün gece koleksiyon yaparken bana silah çeken orospu çocuğu *buydu*," diye açıkladı.

"Ugh, neden beni bu işin içine sürüklüyorsunuz. Bu sizin bokunuz," diye homurdandım.

Preppy adamın ayak bileklerinden tutarak, "Bear, şikâyet edemezsin," diye tersledi.

"Neden olmasın ki?" diye sordum.

"Çünkü kaltak," dedi, cesedi kamyonun kasasından yarıya kadar kaydırırken bana kocaman beyaz dişli bir sırtış attı ve sonra donuk bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdi. "Bugün benim lanet olası doğum günüm."

BÖLÜM

YIRMİ-

İKİNCİ

Thia

Ben

D mkollarını bacaklarıma doladı ve onları bana yakın tuttu. Çenemi dizlerimin üstüne koyarak göğsüme yaslandım. Gözlerimi kapattım ve burnumdan yavaşça nefes alarak ıslak havayı ve Grace'in güllerinin kokusunu içime çektim.

Güneş batarken tüm kutuları bitirmiştik. Ray içeride çocukları kontrol etmek için bakıcıyı ararken ben Grace'in arka bahçesindeki güvertede oturmuş geleceğin ne getireceğini merak ediyordum.

Bear için. Benim için. Bizim için.

Bunu sadece zaman gösterecekti ama benim en çok endişelendiğim zaman önümüzdeki birkaç gün ve Bear'ın bu günlerden canlı çıkıp çıkamayacağıydı.

Düzensiz atan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yaptım ama kendimi çaresiz hissediyordum; her şeyden çok nefret ettiğim bir duyguydu bu.

Çitin ötesinden cırcır böcekleri yüksek sesle cıvıldıyordu. Çıplak ayaklarımın topuklarını sandalyenin ısınmış kumaşına sürttüm. Kafamda o kadar çok soru vardı ki, bir el duruşu yapıp onları kulağımdan silkelemek istedim.

Yaralanabilir. Ölebilir.

Kendimi bu düşünceden uzaklaştırmaya zorlarken midem bulandı. O da başarabilirdi.

Sonra ne olacak?

Yanıma oturup omzunu omzuma çarpana kadar Ray'in yaklaştığını duymadım. "Hayatımda bana yakın olan herkes öldü," diye iç çekerek başladı Ray, sanki o da kafasında bir şeylerle boğuşuyormuş gibi arka bahçeye bakıyordu. "Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım. Şey, sanırım en iyi iki arkadaşım, gerçi biri

Bir dakikalığına kocamı hatırladım. Benim için gerçek annemden çok annem gibi olan bir kadın ve sadece kısa bir süre tanıdığım ama King dışında herkesten daha çok bağlı olduğum biri." Gözleri evden ağaçlara, oradan da tekrar bana kaydı.

"Preppy," dedim, King, Ray ve Bear'ın çok değer verdiği bu adamla tanışma şansım olmasını dileyerek. Ray başını salladı ve acısını gizleyemeyen küçük bir gülümsemeye çalıştı.

"Evet, Preppy. Ona aşkıttım biliyorsun," dedi burnunu çekerek.

"Öyle miydin?" Bir an için Bear'ın bana hikâyesinin tamamını anlatmadığını düşündüm.

"Evet, King'e aşık olduğum gibi değil, ama ben... ya da öyleyim," diye düzeltti Ray, "Preppy'ye romantik bir aşk olmadan olabileceğim kadar aşkıttım. Onu derinden sevdim ve bu yüzden derinden acıtıyor. Sanırım aşk böyle bir şey."

"King'e bir şey olmasından korkmuyor musun?" Chop'a karşı savaşa girmelerinden duyduğum ıstırapta yalnız olup olmadığımı bilmek isteyerek sordum. "Eğer Bear için savaşırsa, hayatını tehlikeye atmış olur. Bu onun savaşı bile değil. Bear bile onu vazgeçirmeye çalıştı." Bear'ın hayatında King olduğu ve King'in Bear için adım atmaya bu kadar istekli olduğu için minnettardım, ancak kendimi kaybetmeye yabancı olmadığım için kendimi onun yerine koymak kolaydı.

King'e bir şey olursa, üç çocuğu babasız kalacak ve sevdiği bir insanı daha kaybedecekti. "Nasıl hissettiğini biliyorum," diye ekledim ve ona yalnız olmadığını hatırlattım.

Ray başını salladı. "Hayır, korkmuyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da sebebi ne olursa olsun ailenin birbiri için savaşması gerektiğidir. Bu Kral'ın savaşı çünkü bu Ayı'nın savaşı." Ray dalgın dalgın yıpranan sandalye minderinin iplerini karıştırdı. "Ben iki ebeveynli bir evde büyüdüm ve bunu öğrenmem için buraya gelmem gerekti. Ayrıca, King'le tanıştığımda muhasebeci falan değildi ve birdenbire başka bir şüpheli ve tehlikeli iş koluna girmeye karar verdi.

iş. İlk günden itibaren neye bulaştığımı biliyordum." Ray hızlı bir kahkaha patlattı. "Öyle mi. Ben. Hiç."

Bir an için hatırladığı bir anının içinde kaybolurken onunla birlikte ben de güldüm. Geri döndüğünde şöyle dedi: "King değiştirebileceğiniz türden bir adam değil ve ben bu işe onu değiştirebileceğimi düşünerek girmedim. Bu işe onu severek girdim. Hepsi bu."

"Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum," diye itiraf ettim.

Ray omzumu tekrar dürttü. "İlk tanıştığım Ayı şu anda tanıdığın Ayı'dan biraz farklıydı," dedi suya bakarak. "Onunla King'le tanışmadan hemen önce bir partide tanışmıştım. Çılgın derin sesiyle çok tatlı bir konuşmacıydı. O zamanlar güçlüydü. Kendine güvenirdi. Sonra Preppy öldükten sonra her şey değişti. Bir kabuğa dönüştü, sonra da çekip gitti." Gülümsemesi kısa süreliğine yüzünü terk etti ama "Ama şu anda Ayı 30 eskisinden daha iyi... ve hepsi senin sayende." diye eklediğinde geri döndü.

"Bütün övgüyü ben alamam. Bir keresinde bana yüzük veren bir adam vardı," dedim Bear'ın yüzüğünü parmaklarımın arasında ovuşturarak. "O da beni daha iyi biri yaptı."

Ray ve ben aynı yere ulaşmak için çok farklı yollardan geçmiş olsak da, hikayelerimizin başlangıçta fark ettiğimden çok daha benzer olduğunu düşünmeden edemedim. Ben de aile hakkında daha önce hiç öğrenmediğim kadar çok şey öğreniyordum. "Yani gerçekten korkmuyor musun? Çünkü dürüst olmak gerekirse," dedim, boğazımda bir yumru oluşmuştu. "B'ye bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum..." Durdum ve gözlerimi sıkarak istenmeyen düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştım.

Ray elini omzuma koydu ve ben de gözlerimi açarak onun samimiyet ve sempatiden başka bir şey yansıtmayan bebek gibi buz mavisi gözlerine baktım. "Hayır," dedi Ray. "Ben değilim."

"Sen delisin," dedim. Sevdiği o kadar çok insanı kaybetmişti ki, neden King'i de kaybetmekten korkmuyordu? "Neden?" Tekrar sordum.

"King bana iyi olacağına dair söz verdi," dedi Ray, "ve her zaman sözünü tutar."

Aynı şeyin Bear için de geçerli olmasını, bana iyi olacağına dair söz vermesini ve tüm bunlardan sağ çıkacağına dair yemin etmesini istiyordum. Bizi bir araya getiren kırık dökük sözü ne kadar sevmiş olsam da, bu sözü tutmasını gerçekten istiyordum.

"Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı," diye itiraf ettim.

Ray başıyla onayladı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, ama bir silah kapıp yerleşkeye saldırmak dışında S.O.L durumundayız," dedi Ray gülerek, "ya da etrafta ödünç alabilecekleri bir ordunuz yoksa."

Kafamda yıldırım çarpmış gibi bir fikir patladığında ayağa fırladım. Devreler birbirine bağlanıyordu. Bir fikir şekilleniyordu. Ray'e döndüm. "Ya bir tane varsa?"

"Bir ne?" Ray sordu. Dudakları şaşkınlıkla yana döndü. Ayağa fırladım.

"Burada kal, telefonumu alacağım. Hemen döneceğim!" Bağırdım.

"Ama bir tane ne?" diye tekrar sordu. Eve girmeden önce arkamı döndüm ve hınzırca gülümsedim.

"Bir ordu."

İçeride kayboldum ve telefonun kamyonette olduğunu hatırladığımda mutfak masasına koştum. Koşarak ön kapıdan çıktım ve elimi camdan içeri sokarak telefonu koltuğun üzerinden aldım. Aradım ve bekledim ama cevap yoktu. "Kahretsin," dedim bir mesaj yazarken ve Tanrı'dan bunu anlamasını ve ne anlama geldiğini bilmesini umdum.

Eve doğru koştum, hâlâ telefona bakıyor ve cevap bekliyordum ki sert bir şeye çarptım.

Birisi.

Mavi bir ışık tarafından çarpılmadan önce o kişinin kim olduğunu görme şansım olmadı. Bilinç ve bilinçsizlik arasında bir yerlerde gezinirken, hem aşinalık hem de korku hislerinin bombardımanı altında sürüklenirken cırcır böceklerinin cıvıltısını ve Ray'in bana seslenişini hâlâ duyabiliyordum.

BÖLÜM YRİNE

Ayı

YA

Babamın bana verdiği tek şey tokmak sözü ve lanet öfkesiydi.

Sik yalayıcı.

Preppy'nin ölümüyle tamamen yeni bir öfke seviyesine ulaştım, daha önce yaşadığım her şeyin çok ötesinde bir duygu, yumruklarımı açabileceğimi veya tekrar derin bir nefes alabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Bir süreliğine, Grace'i ele geçiren kanser gibi beni içten içe yok etmesine izin verdim, olduğumu düşündüğüm kişinin temelini parçaladım ve yerine eski benin bir parçasını bıraktım.

Karşılaştıracak olursak, Prep öldüğünde hissettiğim öfke, Ray arayıp kız arkadaşımın kaçırıldığını söylediğinde yaşadığım beden dışı öfke ile karşılaştırıldığında lanet olası radarda sadece bir işaretti.

Ray gelenin kim olduğunu görmemişti, arka bahçede kızları izleyen Wolf ve Munch da görmemişti. Munch Ti'nin içeri girdiğini gördüğünde onun evin önünden çıktığını bilmiyordu. Bir minibüsün uzaklaştığını görmek için tam zamanında dışarı koşular.

Onu kimin kaçırdığını görmemiş olabilirler ama bunun arkasında kimin olduğunu bilmem için görmeleri gerekmiyordu. Eğer bir an için bile olsa kızımı almanın ona üstünlük sağlayacağını düşündüyse *çok* yanılmıştı. Yaptığı tek şey savaşı, yakın ölümünü ve daha önce hiç bilmediği işkence olasılığını hızlandırmaktı.

Git yakala onu, Bear.

Preppy'nin hayalet sesi onu şimdiye kadar duyduğum en ciddi sesiydi ve bu beni daha da öfkeyle ve hiç hissetmediğim başka bir şeyle doldurdu.

Terör.

Planımız her zaman MC'ye saldırmaktı. Chop'un bizden aldıklarını geri almak. Kulübü geri almak. Bu planları yaparken bir kez bile kendi hayatımdan endişe etmemiştim ama şimdi Ti'nin hayatı, ona çok fazla zarar vermiş ve çok daha fazlasını verebilecek bir adamın elinde olduğu için, içimdeki korku neredeyse ezici bir hal almıştı.

Yaşam ve ölüm benim için her zaman çok gerçekçi olmuştur. Hepimiz yaşadık ve hepimiz öldük ve zamanım dolduğunda kurşunu yemeye tamamen hazırdım. Ne zaman gelirse gelsin ölümüm *benim* için sorun değildi.

Preppy'nin ölümünden hoşnut değildim.

Otuz yıl sonra, eğer hala yeryüzünde yürüyorsam, hala olmayacağım.

Ti'ye bir şey olursa, vereceğim acı sonsuz olurdu çünkü benim acım sonsuz olurdu.

Acele edin. Hayalet Preppy dedi ki.

Motorumu gazladım ve aşırı hızlara çıkmaya zorladım. Her kırmızı ışıktaki dur işaretinde geçtim ve duran her arabadan kaçtım. Wolf, Stone ve Munch'tan oluşan grubumuza liderlik ediyordum, King de arkadan geliyordu. Gus bizimle orada buluşacaktı. En büyük grup değildik ama aramızda çok fazla yetenek vardı ve kız arkadaşımı geri almak için bu yeteneğe güveniyordum. Ancak o zaman, onun güvende olduğunu bildiğimde, yaşlı adamımı sonsuza dek ortadan kaldırmak için zaman ayıracaktım.

Aptal değildim. Hepsinin beni tuzağa düşürmek için bir tuzak olduğunu biliyordum, bundan hiç şüphem yoktu. Hatta Gus'a kulübün gezintiye çıktığı konusunda kasıtlı olarak yanlış bilgi verildiğini bile düşünüyorum, ama tuzak olsun ya da olmasın, Chop savaşı onun kapısına kadar getirmişti ve ben de ona hayal bile edemeyeceği bir cehennemi yaşatmak üzereydim. Babamda, kanlı olduğu için onu yere seremeyeceğimi düşünen bir parça kaldıysa, ne kadar yanıldığını öğrenmek üzereydi.

Çok yanlış.

Gecenin içinde çılgınca uçtum ve kızımın düşüncelerini nefretimi körüklemek ve beni ileriye itmek için kullandım.

Hazırlandığımız savaş resmen şu an için öne alınmıştı.

Dayan, Ti. Ben de geliyorum.

Kızımı geri alacaktım ve aramıza giren her orospu çocuğunun kanında yıkanacaktım.

Sadece intikam peşinde
değildim. Lanet olası bir
avdaydım.

Preppy öldüğünden beri uykuda olan psikopat yanıma özlemiştim ve Chop'un kesik başını MC'nin lanet çatısına asma fikrini, bana karşı gelebileceklerini ve bir şekilde bundan kurtulabileceklerini düşünen diğer bok parçalarına bir uyarı olarak memnuniyetle karşıladım.

Beach Bastards artık Chop'un kulübü değildi.
Başkanları o değildi.
Onlar yoktu.

Ya da en azından ben onlarla işimi bitirdikten sonra bitmeyecekti.

Ti bana yeniden nasıl erkek olunacağını öğretmiş olabilir ama ben adamı bir kenara ittim çünkü o anda motorcuya, şeytana, sorgusuz sualsiz ve tereddütsüz ateş eden o lanet olası iblise ihtiyacım vardı. Hissetmeden kesecek. İncitmeden incitmek.

Bisikletimin üzerinde, Logan's Beach etrafımda bulanıklaşırken, kızım için nehirler dolusu kan dökmeye hazır ruhsuz bir canavara dönüştüm.

Bu gece cehenneme giden bir sürü orospu çocuğu vardı.

Ti'nin güvende olduğundan emin olduktan sonra, onlardan biri olup olmadığını umurumda değildi.

Gaza yüklendim ve motorumun sınırlarını zorladım. Yoldan aşağı, yerleşkeye doğru hızla ilerlerken yolu nasıl görebildiğimden emin değildim çünkü görüşümde görebildiğim tek şey kırmızıydı.

Kan. Lanet olsun. Kırmızı.

BÖLÜM VEHAKLAR

Thia

"*H Onu koluma sokma! Ona ihtiyacım yok. Yemin ederim. Yemin ederim.*

İyi. Sakin olacağım. Sadece lütfen. Yapma! Söz veriyorum. Sakin olacağım. Söz veriyorum!" diye bağırdım ve kollarımı ve bacaklarımı sedyeye yatıran gri önlüklü birkaç kadın ve erkeğe karşı mücadele ettim. Kısa siyah saçlı minyon bir kadın bir şıngayı ışığa tuttu ve kolumdaki seruma takmadan önce birkaç kez salladı. Pistonu aşağı doğru itmeden önce özür dilemeden bana baktı.

Sonra her şey odaktan

çıktı. Her şey.

Oda da dahil.

Birdenbire yalnız kaldım. Sedyeye kolaylıkla oturdum. El ve ayak bileklerim artık bağlı değildi. Birkaç dakika öncesıyla aynı odadaydım, aynı soluk yeşil duvarlar, ama bu sefer boştu.

En azından ben boş olduğumu sanıyordum.

"Ben de Bear'ın aramızdaki en zeki üç sikici olduğunu düşünürdüm," dedi bir erkek sesi ve ardından kısa bir kahkaha patladı. "Aslında bu doğru değil. Ben her zaman en akıllısı oldum, bu bilimsel bir gerçek. Ayrıca, benim sikim en büyüğüdür. Bunu bilmen çok önemli."

Başımı kaldırdığımda pencereye yaslanmış, kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş bir adam görüyorum. Kendini açıp bana doğru yürümeye başlayana kadar ay ışığının altında sadece bir gölge. O hareket ettikçe gölgeler de hareket ediyor ve yüz hatlarını seçebiliyorum. Uzun boylu ama Bear kadar uzun değil. Kaslı ama çok zayıf. Kısa kollu, beyaz bir gömlek ve haki bir pantolon giyiyor.

turuncu papyon ve siyah pantolon askısı. Kolları ve elleri dövmelele süslüdür ve kumlu sarı saçları yüksek, dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştır, ancak görünüşünde dağınık olan tek şey budur. Gömleği düzgünce ütölenmiştir ve pantolonunun her iki bacağında da önden aşağıya doğru uzanan birer kırışıklık vardır. Sakalı Bear'inkinden daha kısa, kirli sakalla sakal arasında bir yerde, ama tertemiz bakımlı.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Bear'ı tanıyor musun?" Adam sedyeye oturmak için yanıma geliyor ve işte o zaman bulanık beynim onu tanımaya başlıyor ama nasıl tanıdığını hatırlayamıyorum. Sedyeden kalkmaya çalışıyorum ama ayağa kalkmak için hamle yaptığımda yalpalıyorum. Adam beni sabitlemek için kolumdan tutuyor ve tekrar yere yatırıyor.

"Tabii ki tanıyorum o pisliği. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri," diyor, sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi. "Çok ateşlisin," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Sevişmek ister misin?"

"Ha? Ne?"

"Ama Bear benim arkadaşım olduğu için, yine de dil yok. Tamam, belki biraz dil, ama sadece sen istediğin için. Ama sık yok. Sınırı orada çiziyorum. Tamam, sadece sonuna kadar, ama sadece bir ya da iki saatliğine. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Ne?" Tekrar soruyorum, şakaklarımı ovuşturuyorum ve burada tam olarak neler olup bittiğini anlayabilmek için zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

"Tamam, tamam, sadece ikimiz de boşalana kadar. Ya da sadece ben. Ya da her neyse. Yeni bir ilişkiye başlarken temel kurallar önemlidir. Bunu Oprah'da gördüm ve o kaltak işini biliyor. Eğer onun kitap kulübünü takip etmiyorsan, etmelisin."

"Sen de kimsin?" Soruyorum ve ona baktığımda sonunda onu nasıl tanıdığını fark ediyorum. Bear'ın dairesindeki fotoğraftan. Doğruyu söylüyor. Bear'ın arkadaşı.

Ayı'nın ÖLÜ

arkadaşı. "Ben

Preppy'im."

"Ama sen..." Ben başlıyorum ama Preppy beni başından savıyor. "Bu önemli değil," diyor küçümseyerek.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Kahretsin, Doe'dan daha fazla soru soruyorsun. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

"Doe?"

"Ray," diyor. "Ama eğer Neşeli Günler'deki şarkının tamamını söylemek istiyorsan bir perde borusu bulmam ve ses tellerimi yağlamam gerekecek." Bacaklarımın arasına bakıyor. "Sanırım nasıl yapılacağını biliyorum."

-"

"Preppy, bir saniyelğine odaklanabilir misin?"

"Mmmmmmm?" diye soruyor sonunda yüzüme bakarak. Uzanıyor ve saçımın bir teliyle oynuyor.

"Lütfen bana neden burada olduğunu söyle. Neden burada olduğumu."

"Sen buradasın çünkü insanlar berbat ve ben de senin için buradayım çünkü bana ihtiyacın var ve çünkü kendimi Bear'ın kızına tanıtmak için bir daha ne zaman fırsat bulacağımı bilmiyordum."

"Ama sen..."

"Yine de önemli değil," diyor.

"O zaman akıl hastanesinde miyim?" diye sordum.

"Hayır, neden böyle düşündün ki? Deli misin sen? Bear çılgın bir tane mi yakaladı? Deli olanları geri atması gerekiyordu. Ben o kaltağa hiçbir şey öğretmedim mi?" Tiki hışımla sordu.

"Neden bir akıl hastanesinde olduğumu düşündüğümü bilmiyorum, belki de bir sedyede oturup Bear'ın ölmüş olan en iyi arkadaşıyla konuştuğum içindir?"

Preppy işaret parmağının tersini yanağımda gezdirerek, "Çok şirin," diyor. Bu adam benim için bir yabancı. Bu jest sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi samimi bir jest, bu yüzden beni ürkütmesi ve geri sıçramama neden olması gerekiyor, ama bunun yerine kendimi onun dokunuşuna yaslanırken, onda rahatlık bulurken buluyorum.

"Şirin olan ne?" Ben soruyorum.

"Ölümün bile beni ailemden uzak tutabileceğini düşünmen," diye fısıldıyor Preppy.

"Kafam çok karışık," diye itiraf ediyorum, sedyenin üzerine geriye doğru düşünüyorum. Preppy de peşimden geliyor ve sağıma baktığımda onu yanımda yatarken ve bana bakarken buluyorum. Konuşurken nane kokulu serin nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

"King ve kız arkadaşım Doe'yu gördüğünde lütfen o sürtüklere Muhteşem Preppina'nın Nicole Grace'den çok daha iyi bir isim olacağını söyler misin? Kulağa huzurevi için sıraya girmiş gibi geliyor. Oyun parkında dayak yememesi için ona göz kulak olmam gerekecek ve inanın bana bu hiç eğlenceli değil. Eskiden her gün kavgaya karışardım ve her birini kas gücüm ve zekamla kazanmış olsam da, küçük Preppina için bunu istemiyorum."

"Tamam mı?" Gerçekten neyi kabul ettiğimden ya da bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin olmadan söylüyorum.

"Şimdi uyu, bebeğim. Çünkü içimden bir ses tanıdığım o büyük kötü motorcunun hanımını kurtarmaya geleceğini söylüyor" diyor Preppy. Öne doğru eğiliyor ve kelimelerle bu kadar sert konuşan biri için dudaklarına nazik bir öpücük konduruyor.

"Geliyor mu?" Preppy beni içeri sokarken soruyorum.

"Evet, öyle. Senin güzel kıcını kurtarmaya geliyor ve sonra, eğer şanslıysan, başka her yere gelecek." Preppy cümleler arasında zar zor nefes alıyor. "O lanet olası koca vahşiyi seviyorum. Ondan bir saniye bile şüphe etmedim. Ya da sadece bir dakikalığına. Belki bir süreliğine ~~oldu~~ ama orospu aklını başına topladığı için şanslı, çünkü gecenin bir yarısı motorunu çalıştırarak ona musallat olmak için bütün planı yapmıştım. Hayalet Sürücü tarzı."

"Hâlâ neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum kafa karıştırıcı adama.

"Shhhhhh, güzel kız. Biraz dinlen, olur mu? Eminim enerjini geri kazandığında Bear sana bir şampiyon gibi D atacaktır, bu yüzden o boktan şey yüzünden pes etmek istemiyorsan dinlenmen gerekecek ve ben o puştı iş başında gördüm. Yani bugüne kadar o kamerayı hiç bulamadı..." Preppy uzaklara baktı. "Güzel zamanlar. Güzel zamanlar," diye mırıldandı, sanki anısını hatırlıyormuş gibi gülümseyerek.

Preppy saçlarını alnımdan savuruyor ve yine beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bakışları bir an için göbeğimde çok uzun süre kalıyor. "Ama tüm ciddiyetimle, hatırlamanı istediğim bir şey var, Ti, bebeğim. Fırsatını bulduğunda benim için tek bir şey yapacağına ve bunu unutmayacağına söz ver."

"O da ne?"

"Koş."

Bununla birlikte Preppy pencereye doğru geri yürüyor ve gözümü kırpmam için geçen sürede gitmiş oluyor. Gözlerim tekrar ağırlaşırken ve uykunun çağrısı görmezden gelinemeyecek kadar güçlü hale gelirken, "Bu lanet olası dildolardan herhangi biri lanet olası bir lastiğin nasıl kullanılacağını biliyor mu?" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

BÖLÜM

BİRİNCİ

Thia

D~~RD~~

Kulaklarımda yankılanan bir boru sesi beni yavaşça gerçekliğe geri sürükledi.

Kelepçeler bileklerimi ısırdı. Tavandan geçen bir boruya asılırken kollarım başımın üzerinde gerildi. Kendimi daha fazla tutamadığımda, eklemlerim acı verici bir şekilde yerinden çıkarken kaslarım bir *patlamayla* gevşedi. Çenem göğsüme düştü. Geniş bant ağzımı kapattı, başımın arkasına dolandı ve başımı her çevirdiğimde saçlarımı çekti. Bir burun deliğim tıkalıyken başım dönüyor, diğerinden yeterince oksijen alamıyordum.

Etrafıma odaklanmaya çalışırken görüşüm bulanıklaştı. Gri. Beton. Borular ve kablolarla dolu açık bir tavan. Çıplak duvarlarda hiçbir şey yoktu. Uzak köşede metal bir kafes. Küçük odanın ortasında mavi bir muşamba vardı. Muşambanın yanında, üzerinde sarı bir elektrikli matkap bulunan kırmızı bir alet kutusu vardı. Her şey çok temizdi.

Steril.

Saniyeler önce sahip olmadığım yeni bir güçle başımın üzerindeki kelepçeleri çektim. Kısıtlamalarım karşı mücadele ederken bacaklarım havada işe yaramaz bir şekilde çırpındı.

Kapı açıldı ve Gus odaya girdi. Onunla parkta ilk tanıştığım da Bear'ı ve beni korumuştı. Hatta tombul yanaklı en iyi arkadaş gibi sevimli olduğunu bile düşünmüştüm.

Ama odaya giren o Gus değildi. Bu Gus tavandan sarkarken bana baktı, sanki ben bir biftekmişim ve o da aylardır yemek yememiş aç bir aslanmış gibi.

"Bugün seninle tüm eğlenceyi benim yaşamamı gerçekten çok isterdim, ama görüyorsun ya küçüğüm, ben

Sadık bir askerim, ne yazık ki yerime birini çağırmak zorunda kaldım." Bana doğru bir adım attı ve ben de her ne yapacaksa ona hazırlandım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Bandın çıkarılması acı vericiydi ama çabucak geçti ve sonunda derin nefesler alabildim. Sanki boğuluyormuşum gibi nefes nefese kalmıştım. "Bunu neden yapıyorsun?" Sonunda nefesimi toplayabildikten sonra sordum. "Ben, Bear, MC? Neden?"

"Nedenini sormam. Bana söyleneni yaparım. Nedenini sormak benim işim değil." "O zaman senin işin ne? Seni kim işe aldı?"

Gus eliyle ağzımı kapattı ve alnını alnıma bastırdı. Midem bulandı. "Bunun bir önemi yok. Şu anda önemli olan tek şey sana ne olacağı. Benim tavsiyem mi? Acıya teslim ol. Tadını çıkar. İnsan vücudu büyüleyici bir makinedir ve bunu kendim yapamasam da, videoyu daha sonra izleyeceğim ve eminim ki o makinenin parçalanışını izlemek muhteşem bir şey olacak." Ağzımı bıraktı ve bandı tekrar yerine yerleştirdi. "Yine de Bear'ın bunu benim kadar sevmeyeceğinden eminim. İçindeki güzelliği benim kadar takdir etmiyor."

Şişman dilini çıkarıp çenemden gözüme kadar yüzümü yaladı ve midem tekrar yuvarlandı ve bu sefer boğazımda yükselen safranın tadını aldım.

Gus geri çekildi ve bana son bir kez şehvetle baktı. "Çok yazık, ufaklık." Odadan çıkmadan önce, kapının yanında fark etmediğim bir kamerayı ayarladı. Kırmızı bir ışık yandı. "Belki kalırım. Sadece ilk bölüm için," dedi ve kapıyı açtı. "Hazırız," diye seslendi ve sarışın bir adam odada belirip kapıyı arkasından kapattı. Üstsüzdü, tıraşlı ve kaslıydı, siyah ve gri dövmeler kollarından birini ve göğsünün tamamını kaplıyordu.

"Kameralardan hoşlanmıyorum," dedi sarışın adam, beni bir aşağı bir yukarı süzerken elindeki İngiliz anahtarını avucuna defalarca vurarak.

Gus şeytandı.

Ama bu adam, klasik yakışıklılığıyla tam bir şeytandı.

Gözleri siyahtı ve bir filmdeki iblis gibi parlıyordu ve bundan kaçış olmadığını anladım. Kaderim mühürlenmişti. Şeytanın bana doğru attığı her adımda hissettiğim korku daha da artıyordu.

Bu deli benim için her ne planladıysa gerçekleştiremeden kalp krizinden öleceğimi umana kadar daha da yükseldim.

Şeytan anahtarı alet kutusunun yanına bıraktı ve omuz hizasındaki saçlarını başının üstüne toplayıp bir lastikle bağladı. Başını iki yana eğerek mide bulandırıcı bir çatlama sesi çıkardı. Aynı şeyi parmak eklemleri için de yaptı.

Sonra benim için geldi.

Gus kanıma susamış gibi bakarken, sarışın şeytan doğal görünüyordu. Kendi elementinde.

Ele geçirilmiş.

Uzanıp kelepçelerden birini çözdü ve ben beton zemine düşmeden beni yakaladı. Tamamen işe yaramaz ve kopuk hale gelen kollarım hâlâ başımın üzerindeydi. "Noooooooo!" Bandın arkasından bağırmaya çalıştım, gözlerimden yaşlar akıyordu. Beni muşambaya taşıdı ve üzerine yatırdı, ayak bileklerimi bantla birbirine bağladı.

"Bandı çıkarabilirsin. Burada kimse onu duyamaz," dedi Gus. "Dişlerden başla. En çok onlar acı verir."

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordu şeytan. O kadar çok titriyordum ki çenemin titrediğini duyabiliyordum.

"Sadece eğlencenin başlamasını izlemek istedim."

"Ben seyirci değilim," dedi şeytan kararlılıkla.

"Ha di ama dostum, sadece bir diş. Sonra gideceğim," diye sızlandı Gus.

"O zaman kendin yap," dedi şeytan. Ayağa kalkarak anahtarı ona fırlattı. Gus'ın yüzü aydınlandı ve neredeyse koşarak yanıma geldi. Alet kutusunun yanına çömelip metal bir mekanizma çıkardı.

"Sadece bir tane, sonra gitmem gerek," dedi Gus. Ağzımdaki bandı söktü ve beni itaat etmeye zorlamak için ağzımın üstündeki baskı noktalarını kullanarak ağzımı açtı.

Bunu ilk kez yapmıyordu.

Sarışın şeytan geri çekildi ve yüzünde sinirli bir ifadeyle bize baktı. Belli ki Gus'ın hasta işini elinden almasına sinirlenmişti. "Yapacak işlerim var, o yüzden acele et," diye tersledi.

"Acele etmek istemezdim ufaklık. Ama bunu yapmak zorundayım." İngiliz anahtarını ağzıma soktu ve

Azı dişlerimi. Sadece çekmeye başlamadı, yavaşça çekmeye başladı, acıyı arttırdı, her bir siniri ateşe verdi, kaçınılmaz olanı uzattı ve sanki tüm çenem kafatasımdan koparılıyormuş gibi hissedene kadar daha da sert çekti. O kadar yüksek sesle çığlık attım ki göğsüm acıdı. Sıcak bakır ağzıma doldu.

Gus arkasına yaslandı, göğsü inip kalkıyordu. Kanlı azı dişim İngiliz anahtarının maşası arasındaydı. "Bu harikaydı."

"Harika. Şimdi defol git yoksa ben gidiyorum," diye tükürdü sarışın şeytan. "Peki," dedi Gus, ayağa kalktı ve anahtarı masanın üzerine bıraktı.

muşamba. "Sadece çığlık attığından emin ol, bu konuda çok kararlıydı." Şeytan başını salladı ve tekrar yanıma diz çökerek alet kutusunu karıştırmaya başladı. Kan boğazımdan aşağı damlarken boğulmaya başladım. Kanın ağzımdan akabilmesi için başımı yana doğru itti, ayırıcı çubuk ağzımın içindeki eti acıyla yırtıyordu.

Bu kadar güzel biri nasıl bu kadar kötü olabilir? Düşündüm ama sonra Bear'ın söylediği bir şeyi hatırladım.

Güneş ışığı gibi görünüyor. Sarı saçlar ve mavi gözler. Bugünlerde tüm gençlerin sevdiği Vşovlarından birinde görebileceğiniz türden bir görünüm. Ama bu çocuğun içinde şeytan var. Değer verdiği tek insan hayatı karısı Abby'nin ve şimdi de çocuğununki. Jake bu dünyada ödümü koparan tek insan. Bilirsin, senden başka.

Bu benim tek şansımdı. O olmalıydı. Göğsündeki dövmelelerden birinde Bee yazıyordu. *Belki Abby'nin kısaltmasıdır?* "Jake," dedim. Ama yorgundum, çok yorgundum ve ağzımdaki yayıcıyla sesim "Gggggggech" gibi çıkıyordu.

Beni görmezden geldi ve alet çantasını karıştırdı ve işte o zaman her şeyin bittiğini anladım.

Ölecektim.

Seni seviyorum Bear.

BÖLÜM İKİ

Thia

WHEN JaKE

Geride Geri döndüğünde elinde bir maket bıçağı vardı. O da benden elindeki alete baktı. Başparmağını sapın üzerinde aşağı yukarı kaydırды ve sanki bir tür trans halindeymiş gibi bıçağın tekrar tekrar geri çekilmesini izledi.

"Air Air!" Ayı'nın adını Jake'e haykırmaya çalışarak çığlık attım ama artık çok geçti. Verilecek bir karar yoktu. Kaderim mühürlenmişti. Onu gittiği o ölümcül yerden geri çekmenin bir yolu yoktu.

Dışarıda bir yerde bir araba ya da belki bir motosiklet geri tepti. Her neyse, Jake'in dikkatini çekti. Alnındaki kırıışıklıklar gevşedi ve gözleri odaklandı. Maket bıçağını yere bıraktı. Öfkeli bir kükremeyle kot pantolonundan bir silah çıkardı ve horozunu çekti.

"Nooooooooo!" Çığlık attım, sanki gidebileceğim bir yer varmış gibi ondan uzaklaşmaya çalıştım. Saklanabileceğim bir yer.

Yoktu.

Ateş etti, silah sesi mağaradaki tiz bir çığlık gibi odada yankılandı ve kulaklarımı çınlattı. Acıyı bekledim. Ya da hiçliğı.

Hiç gelmedi.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı Jake ve ben hâlâ çığlık attığımı ancak o zaman fark ettim. Omzunun üzerinden kapıya doğru baktı ve bir şey dinlemek için durakladı. Jake'in atışının hedefinin kamera olduğunu fark ettim. "Siktir!" dedi elini saçlarında gezdirerek.

Kendini yanıma alçalttı, ağzı kulağıma yaklaştı ve ben tekrar uzaklaşmaya çalıştım. "Ne diyorsam onu yap."

Sustum. Neden fısıldıyordu?

"Gus henüz gitmedi," diye devam etti. "O piç kurusu diğer odada, dediklerimi yapacağımdan emin olmak için bekliyor. Canını yakacağım. Çığlık at. Yardımı olur. Söz veriyorum."

Ne oluyor lan?

"Tamam mı?" diye sordu. Başımı salladım, Gus'ın az önce dişimi çekmek için kullandığı anahtarı tutan adama garip bir şekilde güveniyordum.

Başka seçeneğim yokmuş gibi.

"Ne kadar yüksek sesle çığlık atarsan o kadar tatmin olacak ve o kadar çabuk gidecek." Jake anahtarı ağzıma soktu ve başka bir azı dişinin etrafına sıkıştırdı. Acıyı beklerken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

"Bağırabildiğin kadar bağır, çünkü bağırılmazsan daha uzun kalacak ve daha fazla diş çekmek zorunda kalacağım." Durakladı. "Ve Tanrı bilir daha neler yaparım."

Çığlık atmak sorun olmazdı.

Çekiştirdi ve ağzımdan bir diş daha koparıp daha fazla kanla doldururken çığlık attım. Ama Gus'ın aksine, neredeyse anında, neredeyse acısız bir şekilde bitmişti. "Çığlık atmaya devam et," diye fısıldadı, diş çekildikten çok sonra, ben de öyle yaptım, ciğerlerim yanana kadar. Görüşüm bulanıklaşana kadar.

Kapı açıldı ve Gus tekrar odaya girdi.

"Gitmen gereken bir yer yok mu?" Jake matkabı eline alıp alet kutusundan bir uç seçerek sordu. Ağzımdan akan kan eline damladı. Hiç ses çıkmamasına rağmen çığlık atmaya devam ettim.

"Gitmek üzereydin ama işini yaptığından emin olmak istedim. Senin yumuşadığına dair söylentilerin doğru olmadığından emin olmak istedim." Gus, Jake'le alay ederek söyledi.

"Bunu bitirmek mi istiyorsun? Bitir. Siktir et. Bu saçmalığa ihtiyacım yok," diye tersledi Jake. Ayağa kalktı ve kapıdan çıkarken Gus'a bir şey fırlattı, o da onaylayan bir bakışla kanlı dişimi tuttu. Telefon çaldı ve Gus cevap verdi. "Evet, her şeyi halletti," dedi telefona. Jake durdu ve arkasını döndü. "Hemen yola çıkıyorum," dedi Gus telefonu kapatırken. "Tamamen senindir," dedi Gus. Tam kapıyı kapatacak ki yerde parçalanmış halde duran kamerayı gördü.

Önce kameraya, sonra Jake'e baktı ve gözlerini kıstı. Bakışlar öylece kaldı ve başka biri olsa bu bakışlar altında ezilirdi ama Jake ezilmedi. Omuz silktilti. "Sana kameraları sevmediğimi söylemiştim."

"Tekrarını izlemek buraya kadarmış," diye mırıldandı Gus, kapıyı kapattı ve beni odada Jake'le yalnız bıraktı.

Jake odanın siyah boyayla boyanmış tek penceresine doğru yürüdü. Çömeldi ve camın bir parçasının eksik olduğu pencerenin köşesinden dışarı baktı. "Çığlık at," diye emretti ve ben de attım. Gus'ın gittiğinden emin olunca durmam için bana el salladı.

Tekrar yanıma gelip matkap hâlâ elindeyken eğildiğinde irkildim ve tekrar yuvarlanmaya çalıştım ama beni çenemden tutarak ayırıcı çubuğu ağzımdan çıkardı. Çenemin arkasındaki taze delikler zonkluyordu. Çenem ağrıyordu. Beni kaldırdığında muşambanın üzerine kan tükürdüm.

Jake kelepçelerimin zincirlerini bir çift cıvata keskisiyle ayırdı. "Anahtarlar bende değil," diye açıkladı.

"Omuzlarımı hareket ettiremiyorum," dedim. "Sanırım çıkıklar. Orada ne kadar asılı kaldığımı bilmiyorum."

Jake arkamda çömelerek, "Bu acıtacak," dedi. Hiçbir uyarıda bulunmadan kollarımı aşağı ve arkaya doğru itti. Bu sefer çığlık atmak için herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacım yoktu. "Omuzlarını döndür," diye emretti.

Dediğini yaptım ve acı anında azalmaya başladı. "Nasıl-" Ben başladım ama Jake başını salladı.

"Sorular için zaman yok. Al," dedi ve bana bir şişe votka uzattı. "Bunu ağzında çalkala."

Votka ağzımın arkasındaki yeni deliklere girerken yandı. Tükürmemi mi yoksa yutmamı mı amaçladı bilmiyorum ama yuttum. "Biraz daha," dedi ve şişeyi tekrar elime tutuşturdu. Uzun bir nefes daha çektim ve etrafımda döndürdüm. İkinci seferde daha az yaktı.

Jake telefonunu çıkardı ve cebine geri koymadan önce birkaç tuşa bastı. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen. Yürüyebilir misin?"

"Emin değilim."

"Bunu anlamaya vakit yok," dedi Jake beni kollarının arasına alarak. "Sessiz ol. Ciddiyim. Tek bir ses bile çıkarma." Beni zahmetsizce kapıdan çıkardı ve merdivenlerden aşağı indirdi. Arka kapıyı tekmeleyerek açtığında, durgun gece havasının ıslak sıcaklığıyla karşılaşmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Siyah bir minibüs bekliyordu.

Bir minivan.

Biz yaklaşırken otomatik kapı açıldı. Jake beni orta sıradaki koltuklara oturttu. Telefonunu çıkardı ve bir numaraya bastı. "Lanet olsun. Bear cevap vermiyor." Minibüse doğru eğildi. "Ben MC'ye gidiyorum. Onu King's'e götür ve hiçbir yerde durma, anladın mı?"

"Kiminle konuşuyorsun...?" diye sordum.

"Benimle konuşuyordu," dedi kadınsı bir ses. Sürücü koltuğunda bir kız arkasını döndü. Uzun, düz, kıvılcı saçları mükemmel yuvarlak, solgun yüzünü çerçeveliyordu. Her iki kolu da renkli ama kadınsı renklerle yoğun bir şekilde dövmeyleydi, bir kolu oldukça yuvarlak hamile karnının üzerinde duruyordu. "Ben Abby."

Doğruduğumda inledim. Başım dönüyordu. Jake'e baktım. "Ama ben de seninle geliyorum, Jake. Ve şimdi gitmeliyiz. Bear MC'ye gitti. Bu bir tuzak," dedim adrenalinin kollarımdaki acıyı bastırarak beni ele geçirmeye başlarken. Acıdan daha acil meseleler vardı.

Jake basitçe, "Hayır," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" dedim. Dedim ama ne dediğimin bir önemi yoktu çünkü geri gelmeyecekti.

"Jake?" Abby seslendi ve Jake hemen geri dönüp başını minibüsün içine eğdi. "Az önce suyum geldi."

Bu sözlerden sonra varlığım sona erdi.

Jake koşarak sürücü tarafına geçti ve beni şaşırtacak şekilde Abby'yi minibüsten çıkarıp bisikletine taşıdı, onu seleye oturttu ve arkasına bindi. Abby sakın bir gülümsemeyle bana, "Minibüsü al," diye seslendi. Jake kaskını onun kafasına geçirerek sözlerini bastırdı ve Abby gözlerini devirip güldü. Motoru çalıştırdı ve bana bir silah fırlattı. Bir elleri gidonda, bir elleri de Abby'nin karnındayken havalandılar.

Kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Gus'ın neyin ya da neden peşinde olduğunu sadece Tanrı biliyordu, tek bildiğim Chop'tan önce Bear'a ulaşmam gerektiği idi.

ya da Gus yaptı.

Hikayemiz henüz

bitmemişti. Bitemezdi de.

Buraya kadar gelmiştim.

Bear çok ilerlemişti.

İkimiz de çok şey yaşamıştık. Çok fazla şey.

Hayattaki şansımızı hak ettik. Aşk. Bunların ne anlama geldiğini anlamayı.

Romantik olmaktan çok uzaktı. Ama yine de bir aşk hikayesiydi. Ve *bizimkiydi.*

Mutlu sona ulaşana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim.

Bear'ı aramak için orta konsolda duran cep telefonunu kullandım ama tıpkı Jake'in daha önce denediği gibi cevap veren olmadı. Aramayı sonlandırdım ve son sürat MC'ye doğru giderken bir arama daha yaptım. Bu dünyada bizi ayıracak hiç kimse ya da hiçbir şey yoktu, buna MC'nin girişindeki zincirli kapı da dâhildi, bu yüzden ayağımı gaz pedalına bastırdım... ve kapıdan geçtim.

Bear'ın ölmesine izin

veremezdim. Her şeyini kaybetmişti.

Hayatını kaybetmesine izin

veremezdim. Ben deliydim.

Pervasızdım.

Özgürdüm.

Ve motorcumu alacaktım... ya da denerken ölecektim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ayı

THE PLAN basitti. Arka çitten atlar ve içeri girerdik, dağılacak ve Ti'yi arayacaktık. "Ona ulaşmanızı engellemeye çalışan olursa tetiği çekin, tereddüt edecek vaktimiz yok," diye emrettim. Stone ve Wolf birinci katı süpürürken Munch merdivenin yanında nöbet tutacak, King ve ben de ikinci kata dağılacaktık.

İlk silah sesleriyle birlikte alarm çaldığında merdivenleri henüz yarılamamıştım ama durmadım. Önce arayacağım bir yer vardı çünkü bir şekilde o orospu çocuğunun orada olacağını biliyordum ve o oradaysa Ti'nin de orada olma ihtimali vardı.

Chop, ofisinin kapısını tekmeledikten sonra, "Keşke seni gördüğüme sevindiğimi söyleyebilseydim, evlat," dedi.

"Sakın bana 'oğlum' deme, seni saksocu," diye uyardım. "Nerede lan bu kız?" Silahımı ona doğrulttum ve masanın etrafında dönerek altında sakladığı silahı çıkarıp odanın uzak tarafındaki kanepeye fırlattım.

Chop sandalyesinde dönüp bana bakarak, "Bundan daha açık konuşman gerekecek," dedi. Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu ve değişen tek şey göbeğinin biraz daha büyümüş olması ve gözlerinin altındaki torbaların sanki bir kavgaya karışmış ve iki gözü morarmış gibi görünecek kadar koyu olmasıydı. "Çünkü bildiğin gibi buralarda bir sürü orospumuz var." Güldü. "Evet, *vardı*."

Ti'nin nerede olduğunu söylemesine ihtiyacım olmasaydı onu hemen orada öldürebilirdim. Bunun yerine silahımın kabzasıyla kafasının yan tarafına vurmakla yetindim. "Seni hasta pislik! Benimle taşak geçme,

yaşlı adam. Bektan hayatını uzatmanın tek yolu bana onun şu anda nerede olduğunu söylemen yoksa ışıklar söner."

Chop başının yan tarafını ovuşturdu, orada bir düğüm oluşmaya başlamıştı bile. "Aaaahhh, kız mı? Aradığınız kişi o mu?" diye sordu. "Muhtemelen senin için fazla genç ve güzel olduğunu fark edip kaçmıştır. Gerçekten, senin gibi bir orospu çocuğu tarafından kirletilemeyecek kadar masum." Arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi, dirseklerini havaya kaldırdı. "Benim de onunla geçirdiğim zaman kısaydı. Birlikte oynarken çok eğlenecektik ki, beni bombalaması için gönderdiğin kişi tarafından kabaca bölündük."

Gus bunu kendi başına yapmıştı ama ben onu düzeltmek için dışarıda değildim, zaman yoktu. Silahımın namlusunu alnına dayadım ve homurdandım, "Nerede lan bu kız?"

"Yap şunu," dedi Chop, kafasını silahıma doğru iterek. "Devam et ve yap, seni nankör küçük amcık. Sana her şeyimi verdim. Sahip olduğum her şey senindi, ama senin için yeterli değildi, değil mi? Şimdi diğer lanet tüccarlarla buraya geliyorsun ve benden ne bekliyorsun? Yuvarlanmamı mı? Eğer istediğin buysa çek şu tetiği evlat, çünkü böyle bir şey olmayacak!" Yüzü kızardı, ağzından tükürükler saçıldı.

Başımı salladım. "Bana ne verdiğini sanıyorsun ihtiyar? Çünkü bana hiçbir şey vermedin. Hiçbir şey vermedin. Ne bir çocukluk. Ne bir aile. *HİÇBİR ŞEY.*"

Chop beni işaret etti. "İşte burada yanıliyorsun evlat. Sana verebileceğim her şeyi verdim. Bu kulüp mü? Bu senin içindi. Tokmak senin içindi. Güç senin içindi. Sen bir Piç olmak için doğdun ama bu sana yetmedi. Kardeşlerin sana yetmedi." Kendisini işaret etti. "*Ben* sana yetmedim."

"Haklısın, benim için yeterli değildin. Bir babaya ihtiyacım vardı, lanet olası bir Prez'e değil." Duraksadım, bana her şeyi onun verdiği fikri o kadar gülünçtü ki güldüm. "O kafanda tarihin hangi bölümünü yeniden yazmaya karar verdin bilmiyorum Chop, ama sana annemden başlayarak benden neler aldığını hatırlatmama izin ver." Onun hayatta olduğunu bildiğim gerçeğinden bahsetmeyi ihmal ettim.

Chops'un omuzları titredi ve ben de kahkahasına inciklerine bir tekme atarak karşılık verdim. Durakladı, gözleri kısılmıştı. "Senin o amcık annene ne yaptığının bir önemi yok. Büyürken sana çok kötü davrandığımı düşünüyorsun ama onun gerçekte kim olduğunu sana söylemeye hiç cesaret edemedim." Chops'un çenesi titredi. "O lanet olası bir sıçandı."

Oynadığı oyun her neyse gözlerimi devirdim. "Saçmalık. Sen sadece ona kızgındın-"

"Çünkü seni benden almaya çalışıyordu," diye sözümü tamamladı Chop, ne söyleyeceğimi çok iyi bildiği için eğlenmiş görünüyordu. "Eğer durum böyle olsaydı, gazabımı hissederdi. Kadınları ve çocukları öldürmenin kurallara aykırı olduğunu biliyorum ama fare olan bir kadını öldürmek? Bu pek de hoş karşılanacak bir şey değil," dedi Chop.

Alay ettim. "Muhtemelen aynı cümleyi defalarca söyledin, o yüzden kendi yalanlarına gerçekten inandığını düşünüyorum, ihtiyar. Ama yalanlarınla ilgili bir sorun var. İkimiz de biliyoruz ki o sıçan annem değildi." Durakladım ve eklerken gözlerinin benimkilerde olduğundan emin oldum. "Ve ikimiz de onun hayatta olduğunu biliyoruz."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?" Chop aniden ayağa kalktı.

"Sakin ol ihtiyar," dedim ve ayağımı göğsüne koyarak onu sandalyesine geri ittim. Maskesi geçici olarak yüzünden düştü ve bir an için endişeli görüldüğüne yemin edebilirdim. Üzgün mü? Her neyse, bu ondan daha önce hiç görmediğim bir şeydi. "Senin saçmalıklarını dinlemeye ihtiyacım yok zaten. Buraya yeniden bir araya gelmek ya da babamla güzel bir sohbet etmek için gelmedim." Silahın horozunu indirdim. "Sadece kızın nerede olduğunu söyle," dedim dişlerimin arasından.

Chop parmaklarını oynattı. "Evlat, eğer o benim olsaydı, şimdiye kadar parmaklarını ve kulaklarını lanet bir kutuda sana teslim etmiş olmaz mıydım sanıyorsun?" Ofisin dışındaki silah sesleri daha da arttı.

Daha yakın.

Görünüşe göre Chop hikâye zamanı olmadığı mesajını almamıştı. "Beş yaşındaydın," dedi, dağınık masasının üzerindeki şişeden kendine bir bardak viski doldururken. Konuşurken gözleri bardağa sabitlenmişti. "Annen kıpır kıpır davranıyordu. Bir süredir öyleydi. Bir şeylerden daha önce şüphelenmeliydim ama ister inan ister

inanma,

O aptal kaltağı severdim. Ona yaşlı bir kadının payını verdim. Hatta onun için başka bir amdan bile vazgeçtim." İçkisini bir yudumda bitirdi ve bardağı yere bıraktı. "Aileden biriydi ve neredeyse benim kadar piçti. Hayatı seviyordu ya da en azından ben öyle sanıyordum." Chop bana döndü. "Ama sonra sorular sormaya başladı. Toplantılar hakkında sorular. Para hakkında. Nereden geldiği, nereye gittiği. Yaşlı kadınların bilmesine gerek olmayan şeyler. Bir süre hiçbir şey düşünmedim bile. O her zaman etrafta takılan diğer sürtüklerden daha ilgiliydi. Zekiydi de, bu yüzden bana karşı gelecek kadar aptal olabileceğini hiç düşünmemiştim." Chop'un annem hakkında konuştuğunu hiç duymamıştım. Ormandaki o geceden beri.

Bir kere bile.

Chop ellerini masasına dayadı ve dalgın bir şekilde kapıya baktı. "Adamlar daha önce hiç kızmadığımız şeyler yüzünden hapse girmeye başladı. Kanunlar bize aitti ama ilçe şerifi birdenbire kışımıza yapıştı. Aklım başıma geldi. Canım çok yandı ama onu test ettim. Ona bir şey sızdırdım, kendi uydurduğum bir şey. Ona silah kaçakçılığı yapacağımızı söyledim. Ne zaman, nereye ve hangi rotaya gideceğimizi söyledim. Tank ve gözetim altında olmayan birkaç çocukla birlikte gittim. Oraya vardığımızda kimse yoktu. Ne FBI ne de ATF. Çok rahatlamıştım ve çok mutluydum. Emin olmak için tam bir saat bekledim." Kendine bir bardak daha doldurdu, şişeyi boşalttı ve ilkinden daha hızlı bir şekilde mideye indirdi. "Her şeyin kafamın içinde olduğu sonucuna vardım. Kendimi sadece şanssız olduğumuza ikna ettim." Chop yumruğunu masaya vurdu. "Biz yola çıkana kadar ATF minibüsün etrafını sardı."

Chop güldü, ama söylediği şeyi komik bulmadığını belli edecek bir şekilde. Parmaklarını çıtlattı. "O geceyle ilgili tek iyi şey, ATF'nin kapıları açtığında ve sadece Y'ye bağışlamak için tamir ettiğimiz bir grup bisiklet bulduklarında yüzlerindeki ifadeydi."

Başında dikilip yüzünde yalan söyleyebileceğine dair herhangi bir iz aradım. "Bu doğru değil," dedim, içimden bir ses öyle olduğunu söylese de.

Chop masasının arkasındaki rafa uzandı ve ben de silahımı doğrulttum. "Sadece bir içki alıyorum, evlat." Yeni bir şişe Jack aldı.

ve kendine bir bardak doldurdu. Bardağın arkasına eğildi ve tüm bardağı tek bir yudumda devirdi. "Eğer kafamı uçuracaksan, en azından son bir içki istiyorum." Masasının üzerindeki açık paketten bir sigara çıkarıp yaktı. "Ve bir sigara."

"Işıklar sönmeden önce üç saniyen var. Senin oyunlarını oynamaktan bıktım. Bunu benim yöntemimle yapacağız. Thia'nın nerede olduğunu söyle yoksa tetiği çekerim." Çenem o kadar sıkılmıştı ki canımı acıtıyordu. Öfkem sadece Chop'a odaklanmıştı.

Chop ellerini havaya kaldırdı. "Biliyor musunuz? Keşke ona sahip olsaydım ama değilim. Keşke başladığım işi bitirebilseydim ve sana gerçek acının nasıl bir şey olduğunu gösterebilseydim. İhanetin. Annenin bir sıçan olduğunu öğrendiğimde kalbim kırılmıştı ama senin de tıpkı onun gibi olduğunu öğrendiğim zamanki kadar değil. Anne gibi oğul gibi. Pislik. Lanet olası. Sıçanlar," diye tısladı.

Yüzümü buruşturdum. "Sen neden bahsediyorsun ihtiyar?"

Dudaklarını hırıldayarak kaldırdı. "Senin, King'in ve o Tiki çocuğun neyin peşinde olduğunu öğrenmeyeceğimi düşünüyorsan, kafayı benden daha fazla sıyırmışsın demektir. Tekrar tahmin et, çünkü her yerde gözlerim ve kulaklarım var. Yine daha fazla tepki almaya başladık, işleri kaybettik, işleri kaybettik. Sanki annenle aramız yeniden bozulmuş gibiydi. İkiyle ikiyi bir araya getirmek zor olmadı."

"Kulübe asla ihanet etmedim. Bir kere bile. Asla," diye bağırdım.

Chop gözlerini devirdi. "Saçmalık. Ama biliyor musun? Başta ben de inanmamıştım. Ne yaptığımı görmüyor musun? Sana bir şans daha veriyordum. Düşündüğüm gibi pis bir sıçan olmadığını kanıtlaman için sana bir şans daha veriyordum ama tıpkı annen gibi sen de beni hayal kırıklığına uğrattın. Onları bize tercih ettin. Kulübün yerine kendi başına gitmeyi seçtin ve bana sırtını döndün." Bardağını tekrar bitirdi ve masaya çarptı, bardağın dibi çatlamıştı, kenarından eğri büğrü bir çizgi kıvrılıyordu. "Eğer Gus bana gördüklerini anlatmasaydı? Duyduklarını? Senin ona anlattıklarını? Buna asla inanmazdım. Bugün hâlâ o fareyi arıyordum. Ama şuraya bak," dedi bana bakarak. "I

artık aramak zorunda değilim. Çünkü fare tam önümde duruyor."

"Ne dedin lan sen?" Sözleri hâlâ beynimde çınlarken sordum. Mantıklı gelmiyordu ama Gus'tan söz edene kadar parçaları birleştirmeye başlamamıştım. "Benim bir sıçan olduğumu sana kim söyledi?"

Kaşlarını kaldırdı. Kıpırdarsam ilk tetik parmağım olacak korkusuyla taş gibi hareketsiz kaldım. "Gus. Şaşırdın, ha? Fırsatın varken onu kafasından vurmadığın için sana sadık olduğunu mu sanıyordun? Tekrar tahmin et. O küçük pislik bana senden daha sadıktı ve sen bunu-"

"Chop!" Bağırdım ama beni dinlemiyordu. "Her şeyi sana borçluyum seni bencil-"

"Chop!" Dikkatini çekmek için tekrar bağırdım. Sonunda bir kelime söyleyebilmem için yeterince durakladı. "Gus. Burada Isaac'le işler sarpa sardığında, Preppy'yi öldürdüğünde, içeriden birinin bu bilgiyi sızdırmış olması gerektiğini biliyordum."

Chop ona anlattıklarım yeni bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Bendim. Kardeşlerin seni dışarı çıkardığımı açıkça bilmelerini istemedim. Bir taşla üç kuş vuracağımı düşündüm." Gülümsedi. "Gerçekten."

Zaten bildiğim bir şeyi itiraf ettiğini duymak beni daha az kızdırmadı. "Sen olduğunu zaten biliyordum çünkü-" diye başladım, Chop sonunda ipucunu verdi.

"Gus," dedi, ikimizin de aynı kardeş tarafından çarpıldığını fark edince doğruldu.

Kapı aralığından bir ses yükseldi. "İkinizin benim hakkımda konuşuyor olması çok güzel." Bana baktı, yarı otomatik silahını kafama dayamıştı. "İndir şu lanet silahını." Silahımı isteksizce yere attım, yarı yarıya ateş alıp o orospu çocuğunu öldüreceğini umuyordum ama öyle olmadı.

"Siz iki salağın sonunda olayı çözdüğünüzü duyduğuma sevindim." Bana bakarak, "Her şeyi bir araya getirmeden önce babanı öldürmeni umuyordum. Ama neyse. Bu düzeltilebilir."

Chop sandalyesinden kalkarak, "Seni küçük pislik," dedi.

Gus dişlerini sıktı ve hedefini benden Chop'a çevirdi. "Bana böyle hitap etmeden gerçekten nefret ediyorum!" Gus kükredi, silahını bize doğrultmadan önce namlusunu kafasının üstüne vurdu. "Ve ben iyiydim. Çok, çok iyiydim. Ama iyi olmaktan bıktım. Senin kaltağın olmaktan bıktım. Tıpkı onun dediği gibi seni parça parça etmek için sabırsızlanıyorum. Ne istersem yapabilirim, çünkü sen benimsin. İkiniz de benimsiniz. Sizler bana onun armağanlarısınız." Gus yüzünde kocaman manik bir gülümsemeyle şöyle dedi.

Duyduklarıma inanamıyordum. "Hayatını bağışladım ve seni yanıma aldım, sen de bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Bir zamanların çırağına sordum. "Fırsatım varken tetiği çekmeliydim."

Gus odaya doğru bir adım daha attı. "Evet, ama sen yapmadın."

"Sen kimden bahsediyorsun oğlum?" Chop araya girdi.

"O kim lan?" Kimden bahsettiğini zaten biliyordum ve Chop'un da bildiğine dair bir his vardı içimde.

"Benden bahsediyor," dedi kadınsı bir ses. Kadın kapıda belirene kadar topuklu ayakkabıların betona çarpma sesi koridorda yankılandı.

Annem.

"Sadie," dedi Chop, zaten kırık olan bardağını düşürerek. Yerde paramparça oldu, Chop ve ben kapı aralığındaki kadına ters ters bakarken bir anlık sessizliği böldü. "Seni şeytani orospu."

Gözlerini devirdi ve Chop'a el sallayarak onu başından savdı. Bir kez daha kırmızı dudaklarında sert bir gülümseme vardı. "İşte," dedi ve yere bir çift kelepçe atıp bize doğru uzattı. "Kendinizi kelepçeleysin."

"Siktir git," diye tükürdüm.

Sesi tatlı ve tizdi, sanki şarkı söylüyor gibiydi, "Kendinizi toparlayın yoksa sevgili Thia'nızın on dakika içinde geçitten atılmasıyla sonuçlanacak bir telefon görüşmesi yapacağım," dedi.

Ona doğru bir adım atarak, "Eğer o kadar çok sikersen-" diye başladım. Gus silahını, Sadie de telefonunu uzattı.

"Kendine sakla, Abel. Kelepçeler. Hemen.

Yoksa kız ölür."

Kelepçeleri yerden aldım ve dediğini yaptım, elimi, bakışları hâlâ Sadie'ye sabitlenmiş olan yaşlı adamınkine kelepçeledim.

"Onu şimdi öldürebilir miyim?" Gus bir ayağından diğerine geçerek sordu. "Oyun zamanı gelmedi mi daha?"

Sadie, sanki ders verilmesi gereken bir çocukmuş gibi, "Hayır, tatlım," dedi. Gus'a doğru yürüdü ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Gus gözlerini kapatırken Sadie onunkileri açık tuttu ve silahı elinden çekip aldı. "Bunca yıldır bana karşı çok ama çok iyi bir çocuk oldun. O domuzun esiriyken bana çok iyi baktın ve bunun için sana teşekkür ederim." Başının üstünü okşadı ve silahı kaldırdı. Gus gözlerini şokun etkisinin geçmesine yetecek kadar açtı. "Ama bundan sonrasını ben hallederim, bebeğim." Tetiği çekti, birden fazla mermi ateşledi ve Gus'ın beyni pembe ve kırmızı bir sis içinde Chop'un eski kupa kutusuna sığdı.

* * *

"Ne oluyor?" Gus'ın beyni camdan aşağı kayarak alnından geriye kalanların üzerine düşerken sordum. Sadie kalçasındaki kılıftan kendi silahını çıkardı ve ikimize de birer tane doğrulttu.

Sadie beni County'de ziyaret eden kadından çok farklı davranmakla kalmıyor, aynı zamanda farklı görünüyordu. Yüksek belli kırmızı bir etek, dar siyah bir bluz ve parlak siyah ayakkabılar giymişti. Uzun saçları artık gümüş çizgilerden arınmış kumral bir renkteydi. Sırtından aşağı dökülmek yerine çenesine kadar kısa kesilmişti. Birkaç ay öncesine göre rahatlıkla on beş yaş daha genç görünüyordu.

"Ne olmuş yani? İntikam almak için mi buradasın?" Chop sordu ve ben de ona doğru koşarsam gerçekten ateş edip etmeyeceğini merak ettim. Gus'ın kanlar içindeki cesedine baktım ve büyük ihtimalle ateş edeceğine karar verdim.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı, koltuğun kenarına tünedi.

"Seni öldürmediğim için bana teşekkür etmelisin," dedi Chop kesin bir ifadeyle. Odaya girdiğinden beri gözlerini bir kez olsun ondan ayırmamıştı. Gus'ın kafasını uçurduğunda bile. Gözlerini bile kırpmadı.

Birkaç santim geri çekilerek Chops'un ifadesiyle arasına fiziksel olarak daha fazla mesafe koydu. "Teşekkür mü ediyorsun? Sana teşekkür mü etmeliyim?" diye bağırarak koltuktan kalktı ve silahı Chop'un kafasına doğrulttu. "Beni avladın ve vurdun!" Sadie alnının yan tarafındaki soluk yara izini göstererek çığlık attı. "Benim için geri gelmeden önce beni saatlerce lanet yolun kenarında bıraktın, ama sadece beni tutsak edebilmek için seni hasta, HASTA SİKİK!" Elleri gözle görülür şekilde titriyordu. Alt dudağı da öyle. "İnsanca olan şey beni öldürmek olurdu! On yıllardır insanlarla kurduğum tek ilişki o pislikti," dedi ve topuğunun ucuyla Gus'ı işaret ederek, vücudunun altındaki kan gölünün büyümesini sağladı. "Ve işkence etmeye karar verdiğin başka kim varsa onun feryatları."

Büyük resim bir araya geliyordu ama yeterince hızlı değildi.

"Neden Gus? Nasıl?" diye sordum ve elimi kaldırdığımda

Chop'unkini de kaldırdım, bu da bana hâlâ o ibneye kelepçeli olduğumu hatırlattı. Chop konuştu. "Çünkü onu besleyen oydu," diye mırıldandı. "Bu tür bir konuda güvenebileceğim tek kişinin o olduğunu sanıyordum.

bir şey. Onun tuhaflıkları ve her şeyi göz önüne alındığında."

Her şey yerli yerine otururken Sadie'ye baktım. "Chop haklıydı. O sendin. Fare sendin," dedim ve sadece Gus'ın kanının botumun burnuna ulaşmasını izlemek için durakladım. Gözlerim tekrar ona kaydı. "Sen ve o pislik," dedim. "Başından beri sendin." O anda doğru olduğunu bildiğim şeye hâlâ tam olarak inanamıyordum.

Sadie başını salladı ve dikkatini Chop'tan bana çevirirken ellerinin titremesi durdu. "Evet. Baban tarafından tecavüze uğramadığım, dövülmediğim ya da *işkence* görmediğim her günü uzun esaret altında geçirdim," dedi yavaşça İŞKENCE kelimesini vurgulayarak. "Bu kulübü yıkmak için elimden geleni yapıyordum." Komik bir şey hatırlamış gibi gülümsedi, ya da en azından onun için komikti. "Kartel çekiliyor mu? O bendim," dedi gururla. "Miami mafyasıyla yapılan anlaşmanın suya düşmesi? O da bendim. Kapındaki lanet olası ATF? O. BENDİM. BENDİM!" diye bağırdı ve silahını havaya kaldırarak bize doğrulttu. "Ve hiçbirinden pişman değilim. Gus'la tanıştığım ilk günden beri ikinizi birbirinize düşürmeye çalışıyorum ve görünüşe göre işe yaradı." Bana baktı. "Chop'un hain olduğunu düşündün ve Chop..."

yaşlı adama dönerek. "...sen olduğunu düşündüm. Gerçekten harikaydı."

"Madem Gus senin küçük orospu çocuğundu, o zaman neden Chop'u öldürtmedin?" diye sordum. "Neden bu kadar zahmete girdin? Neden beni de öldürmeye çalıştın?" Gözlerimi dikmiş, sorularıma cevap vermesi için ona meydan okuyordum. "Ben sana ne yaptım ki?" Elinde büyük bir silah tutan o küçük kadının boynunu kırmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Çünkü," dedi Sadie, gözleri cam gibiydi. "Sen benim küçük oğlumdun. Benim Abel'im. Onun gibi olmana izin veremezdim. Yapamazdım ve Gus bana gerçekten ona ne kadar benzediğini, yaptığın şeyleri anlattığında. Buna bir son vermem gerektiğini biliyordum."

"Yani beni Isaac ya da Eli'nin öldürmesini mi tercih edersin?" Midem bulanarak sordum. "Sonum Chop gibi olmasın diye beni öldürmelerini mi istedin? O hasta heriflerin bana ne yaptığını biliyor musun?"

Cevap vermedi. Gus'ın üzerine çıkarak pencereden kısa bir süre aşağıdaki askerlere baktı, asıl öldürmeleri gereken kişinin kendilerinden bir kat yukarıda olduğundan ve lanet bir etek giydiğinden habersizdi. "Evet. Seni hayal kırıklığına uğrattım ve üzgünüm ama artık çok geç. Artık her şeyi değiştirmek için çok geç."

Bir şey fark ettim. "Preppy'nin ölmesinin sebebi sensin. Seni hemen şimdi bitirmeliyim, seni lanet olası amcık!" Masayı kenara ittim ve istemeden de olsa yanımda sürüklediğim Chop'u neredeyse deviriyordum.

Sadie silahını göğsüme doğrulttu ve Ti'yi bir daha görmek umurunda olmasaydı, annemin kafasını koparmak için kurşunların arasından koşarak geçerdim. "Gördün mü?" Sadie beni işaret ederek sordu. "Tıpkı onun gibi." İç çekti. "Tek yaptığım seni sevmek ve sana daha iyi bir hayat vermeye çalışmaktı, ama o hepsini elimden aldı!" Sadie durakladı, gözleri cam gibiydi. "Seni sevdim!" diye bağırdı, elleri yine titriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde bunu söylerken bu kez bana bakmıyordu. Chop'a bakıyordu. "Seni seviyorum ve sana bir oğul verdim ve sen bunu mahvettin. Her şeyi mahvettin! Tek istediğim kulüpten, bu hayattan ayrılmandı. Bir aile olmamızı istedim. Birlikte olmamızı."

"Demek en başta bu yüzden sıçana dönüştün."

Chop boğazını temizledi ama bir şey söylemedi. Sadie'nin geçici sessizliğini bir itiraf olarak kabul ettim.

"Ben de seni seviyorum, biliyorsun," dedi bu kez bana. "I-"

Sözünü kestim. Zaten yeterince duymuştum. "SEN BENİM İÇİN BİR HİÇSİN!" Hayal kırıklığı içinde kendi saçımı çekerek kükredim. "Nerede olduğun, ne kadar zamandır orada olduğun ya da Chop'un sana ne yaptığı umurumda değil. Şu anda önemsendiğim tek bir şey var." Gözlerimi kıstım ve ona son bir uyarıda bulundum. "Bana onun nerede olduğunu söyleyen iyi edersin ve eğer ona parmağını bile sürersen-" Kurşun sesleri daha da arttı ama umurumda değildi. Oda'nın içinde süzülüyor olabiliyorlardı ve ben yine de gözlerimi kız arkadaşımı kaçıran sürtükten ayırmazdım.

Sadie'nin omuzları düştü ama sanki odada ben yokmuşum gibiydi. Yaptığı konuşma tamamen tek taraflıydı. Onu elde etmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, böylece bana kız arkadaşımın nerede olduğunu söyleyebilirdi. "Bir keresinde senin için geri gelmişim, biliyorsun," dedi. "Tek başıma kaçtım." Chops'un gözleri sanki bunu bilmiyormuş gibi büyüdü. "Kılık değiştirdim. İlk başta seni yanımda götürecektim, o zaman sonsuza dek. O zamanlar on altı yaşındaydın ve sonunda seni bulduğumda bir motorcu barındaydın. Kucağında bir fahişe oturuyordu. Bacaklarından burnuna o boku çekiyordun. İşte o an çok geç olduğunu anladım." Yüzümü aradı, "Orada otururken tıpkı ona benziyordun. Tüküren bir görüntü. O an seni kurtarmanın mümkün olmadığını anladım. O zaman çekip gidebilirdim. Ortadan kaybolabilirdim. Ama yapmadım. İkinizin de öldürüldüğünden emin olmalıydım ve bunu yapmanın en iyi yolu içeriden yapmaktı. Bu yüzden Chop gittiğimi fark etmeden önce deliğime geri döndüm ve siz deri giyen psikopatların her birini alaşağı edene kadar durmayacağımı bilerek her gün onun tacizlerine katlandım." Burnunu bize doğru çevirdi. "Özellikle de siz ikinize."

Gözlerimi devirdim. "Harika konuşmaydı. Şimdi, nerede benim kızım!"

Sadie güldü ve kapının yanına doğru bir adım attı. "Sana anlatacağım. Ama dışarı çıkmanız gerekiyor. ŞİMDİ!" diye emretti ve ikimiz de kıpırdamayınca aydınlatma armatürüne ateş ederek etrafımıza cam yağmasına neden oldu.

Önce Chop hareket etti, ben de onu takip ettim. Sadie, Gus'tan geriye kalanların arasından geçip

İkinci kadın, tek tük silah seslerinin duyulduğu avluya bakan balkonuna çıktı.

Altında tişört olmayan, tulum giymiş bir canavar, iki elinde yarı otomatik bir silahla aşağıdaki havuzun yanında rahatça yürüyordu ve ısıklık çaldığını duyduğuma yemin edebilirdim ama aşağıya tekrar baktığımda gitmişti.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti Sadie. Kendimi yere bıraktım ama bunun tek nedeni Ti hakkındaki soruma hâlâ cevap vermemiş olmasıydı ve Chop da aynısını yaptı çünkü kelepçeliydik ve başka seçeneği yoktu. "Dizlerimin üzerindeyim sürtük, şimdi bana kızımın nerede olduğunu söyle."

Sadie dilini şaklattı ve yanımıza doğru ilerledi. "Ne yazık ki seni buraya getirmek için kıza ihtiyacım vardı ve Gus bu gece burada bana katılmakta çok ısrarcı olduğu için, ona yapmak istediği iğrenç şeyi yapması ve bunu kaydetmesi için dışarıdan yardım tuttu. Sana kaseti gösterirdim ama içimden bir ses izleyecek kadar uzun kalmayacağını söylüyor."

"Seni öldüreceğim!" Dizlerimden kalkarak bağırdım. Ateş etti, bir mermiyi doğrudan kalçama gönderdi ve beni tekrar yere düşürdü.

Chop sessiz kaldı, ben yerde çırpınırken sadece izledi, dişlerimi birbirine kenetledi, bacağımı yırtan acıya karşı savaştı. "Ona ihtiyacım olduğunda bu kız neredeydi?" Chop aniden dikkatimi acıdan başka yöne çekerek sordu. Sağlam dizimin üzerinde doğrulmayı başardım ve boştaki elimle kan kaybını yavaşlatmak için yaraya bastırdım. "Bu kız yirmi beş yıl önce neredeydi?" diye sordu. "Neden, Sadie kızım? Neden bana sırtını döndün? Bana gelebilirdin. Bana neler olduğunu anlatabilirdin. Ne yapmak istediğini. Bir seçeneğin vardı ve sen yanlış olanı yaptın. Bu senin hatan. Bana o lanet tetiği çektirdin!"

Sadie ona döndü, gözleri ağlamak üzereymiş gibi kırmızıydı. "Bizi senin pisliğinin altından kurtarabileceğini düşündüğüm şeyi yaptım," diye tükürdü.

"Ama görmüyor musun?" diye sordu. "Bunu yapamazdım. Yaptığın şeyden sonra seni öldürmem gerekirken bile öldüremedim. Bu yüzden seni sakladım. Seni sakladım."

"Hâlâ anlamadın değil mi Chop-Chop?" diye sordu. "Artık bunların hiçbir önemi yok." Sadie arkamda durdu ve silahı başımın arkasına dayadı. "Önce değerli oğlunu öldüreceğim, böylece sen de onun ölümünü izleyebileceksin. Sonra sıra sana gelecek, bebeğim." Ona bir öpücük verdi.

"Bırak ben yapayım," dedi Chop. "Bana bir silah ver. Sonra da beni öldürebilirsin. Sadece senin için bu tek şeyi doğru yapmama izin ver."

Sadie sessizdi ve kafam uçmamıştı ama onun teklif ettiği şeyi düşündüğüne bile inanamıyordum ve Chop'un yaptığı onca şeyden sonra bile teklife şaşırdığım için kendime kızıyordum.

Chop tetiği çekti.

Silah sesi kulakları sağır ediyordu.

BÖLÜM 1

UR

Ayı

ENTİ E 100 Bir top ateşlenmiş gibi sarsıldı. Kafamın içi de öyle. Islak ve ılık sıvı başımın ve omuzlarımın üzerine kalın bir şekilde döküldü. Chop'un cansız bedeninin ağırlığı üzerime çöktü ve yüzümü paslı korkuluklara dayamaya zorladı.

Chop'u üzerimden ittim, vücudu kırık korkuluklara düştü. King ortaya çıkıp bacaklarıma tutunmasaydı ben de onunla birlikte düşecektim. King, "Thia, silahı onun üzerinde tut," diye emretti ve onun adının anılmasıyla bile dayanacak gücü buldum. King yanıma yüzüstü uzandı ve balkonun korkuluklarının altından uzanabildiği kadar uzandı. "Çekebildiğin kadar yukarı çek," dedi. Kolumun eklem yerinden ayrıldığını hissettim. King Chop'a ulaşana kadar içimdeki her şeyle zorlayarak çekebildiğim kadar yukarı çektim. Gırtlaktan gelen bir kükremeyeyle şişko cesedini balkona geri çekti. Kolum ve omzum anında rahatladı.

King botundan pala tarzı bir bıçak çıkardı ve Chop'un bileğini kesti, kan havaya fışkırdı ve kopana kadar yüzüne ve gömleğine sıçradı ve King ve ben o kadar kan içindeydik ki sanki bir korku filminde rol almış gibi görünüyordu.

Yaşadığımız korku çok gerçektir.

"Nooooooooo!" Sadie çığlık attı ve bir an için dikkati dağılmışken Chop'un düşürdüğü silahı kaptım ve ona doğrulttum. Korkuluklardan silahı tutan pembe saçlı kıza bakarken Sadie'nin ağzı bir karış açıldı.

Ti.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

"Seni kaltak!" Sadie Ti'ye bağırdı, "Ne yaptın sen?"

"O lanet silahı indirmezsens ben de sana aynısını yapacağım."
Chop'a kurşunu King'in sıkıtiğini sanmıştım ama yanılmışım.
Beni kurtaran benim kızım dı.

"Onu rahat bırak," dedim annemle kızımın arasında durarak.
"İndir şu lanet silahını."

"Abel," diye yalvardı, bana doğru bir adım atarak.

"Dur," diye uyardım. "Bana öyle deme. Bana böyle hitap edemezsin." Başımı Sadie'den çevirmeden Ti'ye seslendim, "İyi misin? Bu kaltak sana zarar verdi mi? Gus sana zarar verdi mi?"

"Ben iyiyim bebeğim," dedi, sesi içime doğru süzölüyor, kendimi merkezde ve topraklanmış hissetmemi sağlıyordu.

Tamamlandı.

Sadie Chop'un elsiz bedenine baktı. "Gerçekten gitti mi?" Sadie silahı tutmayan eliyle ağızını kapatarak ağladı. Gözünden bir damla yaş düştü ve yanağından aşağı süzölldü. "Yani, istediğim şey buydu. Onu. Gitmesini. Ama şimdi... gerçekten öyle."

"Ne olacağını sanıyordun ki?" diye sordum.

Sadie başını salladı ve bir adım geri çekildi. Bakışları benden Ti'ye, oradan da King'e kaydı. "Ne düşünüyordun bilmiyorum," dedim. "Ama buradan çıkıp gitmene imkân yok," dedim ve bunda ciddiydim.

Sadie elinin tersiyle yanağını sildi. "Ah, Abel'ım." dedi burnunu çekerek. "Buradan yürüyerek çıkmayı hiç planlamamıştım." Ti'ye doğru baktı. "Oğluma iyi bak," dedi silahı ağızına yerleştirmeden önce.

Sonra Chop'un yıllar önce yapamayacak kadar korkak olduğı şeyi yaptı ve her şeyi sona erdirdi.

BÖLÜM TRİFIVE

Thia

Bear Dannesinin ölü bedenini kaldırdı ve yüzümü kabaca ellerinin arasına aldı. "Hey, güzelim." Çenemi bir o yana bir bu yana çevirdi ve sanki fiziksel bir hasar olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi bana baktı.

"Ben iyiyim, benim için endişelenme," diye onu rahatlattım. "Sadece sıyrıklar ve çürükler."

"Sıyrıklar ve çürükler çok fazla olurdu ama ben saçmalık diyorum. Yanakların şişmiş ve sana tokat atmışım gibi yüzünü buruşturmuşsun. Ne oldu lan?" Burun delikleri alevlendi.

Sorusunu duymazdan geldim, dişlerim o kadar da önemli görünmüyordu. Kalçasındaki kanlı deliği göstererek, "Görünüşe göre ben senden daha iyi kurtuldum," dedim.

"Sadece sıyrıklar ve çürükler," dedi, yalanımı tekrarlayarak. Gözlerimi devirdim. "Şimdi bana ağzına ne olduğunu söyle."

"Birkaç dişimi kaybettim. Sadece arkada," diye ekledim, sanki bu Bear'ın gözlerini daha az öldürücü hale getirecekmiş gibi. Ona söylediğime anında pişman oldum.

"Kim?" diye sordu. "Gus seni kiminle bıraktı?" Bear, öldürülecek insanlar listesine kimin adını ekleyebileceğini bilmesi gerekiyormuş gibi sordu. "Sen nasıl dışarı çıktın ki?"

Her iki sorunun da cevabı aynıydı. "Jake." Bear'ın gözleri kocaman oldu. "Ama sorun değil," dedim koluna tutunarak. "Beni o kurtardı." O dişleri çekecek kişilerden biri olduğu kısmını atladım.

"Siktir," dedi Bear, alnını alnıma bastırarak ve enseme tutunarak. "Bu her iki şekilde de olabilirdi."

"Ama olmadı," diye onu rahatlattım. "Ben iyiyim. Yemin ederim."

"Özür dilerim bebeğim. Çok özür dilerim," dedi Bear ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Kanlar içindeydi ve az önce tanık olduklarımdan bu kanların çoğunun ona ait olmadığını biliyordum.

"Bear," dedim ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak. "Sana iyi olduğumu söylediğimde bana inanmalısın. Sadece fiziksel olarak değil, tüm bunlarla birlikte." Kulüp binasının etrafına baktım. "Sen hayattasın. Ben de hayattayım. Bilmen gereken tek şey bu."

Bear parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi. "Neden buraya geldin? Gelmemeliydin."

Başımı salladım. "Görüyorsun, işte burada yanıliyorsun. Senden vazgeçmeyeceğime dair sana bir söz verdim ve..."

"Ve?" diye bastırdı.

"Ve ben de yapmadım," dedim ve ekledim, "ve ister inanın ister inanmayın, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok." Bear güldü ve ben de güldüm çünkü kulağa saçma gelse de doğruydu. Ayı saçımı çekiştirdi. Parmak uçlarımdan üzerinde durdum ve ağzının köşesine bir öpücük kondurdum. Dudakları hareket etmedi, benimkiler de. Bir dakika boyunca öylece durduk. Sadece aramızdaki bağı hissediyor, birbirimizin nefesini içimize çekiyor ve kendimize artık birlikte olduğumuzu hatırlatıyorduk.

Yaşıyor.

BÖLÜM TRYSX

Ayı

"~~Be~~ ~~at~~ ~~this~~," dedi King ve anımıza son noktayı koydu. Ti'nin elini bırakmadan, onu da yanımda sürükleyerek balkona doğru yürüdüm ve King'in aşağıda işaret ettiği yere baktım. Önümdeki manzara karşısında şaşkına dönmüştüm. Havuzun etrafını Piçler sarmıştı. Eski kardeşlerim, en az yirmi kişiydiler ve hepsi diz çökmüş, elleri başlarının arkasındaydı; Munch, Wolf, Stone ve tanımadığım birkaç yaşlı adam da silahları hazır bir şekilde etraflarında dikiliyordu.

Grupta tanıdığım bir adam vardı. Görünüşe göre onu daha önce gördüğümü hayal etmemiştim. "Ted?" diye sordum.

"Nasılsınız bakalım!" Ted neşeyle seslendi, üstü başı kan içindeydi. Ben ayrıldığımda aday olan ve şimdi kesiğinin üzerinde bir üye yaması bulunan Thor ayağa kalkmak için hamle yaptı ama Ted dizlerinin arkasına bir tekme atarak onu yere yatırdı ve gülümsemesini hiç bozmadı.

Ti'ye döndüm. "Bu sen miydin?" Tanımadığım adamlara el sallayarak sordum.

Küçük bir yarım gülümsemeyle omuz silkti. "Savaşa gideceksen bir ordun olmalı diye düşündüm." Eğildi, nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Ben de bir ordu çağırdım."

O geceden önce Ti'ye aşık olduğumu zaten biliyordum, bilmediğim şey ise onu zaten sevdiğimden daha fazla sevebileceğimdi, ama tam orada, ailemin kanının biraz da kendi kanımla karıştığı bir havuzda dururken, ona öyle bir aşık oldum ki, ona duyduğum sevgiden göğsüm ağrıdı.

Ted beni selamladı. "Bu gece yıllardır eğlenmediğim kadar eğlendim," diye tekrar seslendi ve yarı otomatik silahlarından birini ön tarafa yerleştirdi.

Kamyoncu şapkasını ayarlayabilmek için tulumunun cebini açtı.
"Panayırdaki domuzları toplamak gibiydi."

"Onlarla ne yapacaksınız?" King diz çökmüş adamlara doğru başını sallayarak sordu ve gerçekte ne sorduğunu hemen anladım.

Omuz silktim. "Önce onlarla konuşacağım."

Sonra da toplu cinayetleri tartışacağız.

* * *

Thia

"Sana ~~mar~~," dedim Bear'dan uzaklaşarak. İyi olduğu için rahatlamıştım ama henüz onu bırakmaya hazır değildim. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum çünkü aşağıdaki adamların da ona en az benim kadar ihtiyacı vardı.

Beni başımın üstünden öptü. "Çok uzağa gitme bebeğim." King, Bear'ın omzuna o erkeksi hareketlerinden biriyle vurdu, güven verici, bu bir sarılma değil hareketleri yaptı ve merdivenlerin başında bana katıldı.

Bear hem şimdiki hem de eski kardeşlerine döndü. Merdivenlerin tepesinde durduğumuz yerden hem Bear'ı tüneğinde avını takip eden bir kartal gibi yüksekte hem de aşağıdaki adamları görebiliyordum, hepsi de farklı farklı darmadağınklık aşamalarında, muhtemelen kendilerini nasıl bir kaderin beklediğini merak ediyorlardı.

Ben de bunu merak ediyordum.

Bear, Chop'un cansız bedenine sanki kanaması bile onu rencide ediyormuş gibi baktı.

Bear, Chop'un kesiğini çekip çıkardı ve üzerinde BAŞKAN yazan yamayı yırttı. Chop'un cesedine tükürdü, sonra korkuluklara tutunarak sağlam bacağının tekmesiyle onu ikinci kattan aşağıya, soluk soluğa kalan ve ölen liderlerinin cansız bedenine çarpmamak için dizlerinin üzerinde sürünen kalabalığa doğru tekmeledi.

"D i n l e y i n , orospu çocukları!" Bear bağırdı, sesi gürleyerek sanki mikrofona konuşuyormuş gibi avluya bakıyordu. Bir o yana bir bu yana topallayarak yürürken sanki ateş kusacakmış gibi görünüyordu,

ikinci kat balkonunda volta atıyordu. Eskiden Chop'a bağılı olan tek kelepçe bileğinden sarkıyor, elini üstten geçirirken korkuluğun paslı metaline çarparak şingirdiyordu.

Bear durdu ve eğilerek, yüzlerindeki ifadeden çoktan ölmüş olma ihtimallerinin yüksek olduğunu anlayan adamlara ters ters baktı.

"Bu," dedi Bear, kollarını sallayarak binanın duvarlarını ve sonra da adamların kendilerini işaret ederek. "Bunun kardeşlik olması gerekiyordu. Chop'un yönetimi altında bir yerlerde, siz maymunlar bu kulübü lanet bir çeteye dönüştürdünüz, hem de çok kötü bir çeteye. Buranın bir diktatörlük olmaması gerekiyordu. Siz lanet olası haydutlar değilsiniz. Burası lanet olası bir savaş alanı olmamalıydı." Sözler geldikçe kendine güveni artıyordu. Daha net. Daha güçlü. "Bunun bir iş olması gerekiyordu." Bear bana döndü. "Bir aile." Arkasına döndü, sırtındaki kurumuş kan dövmelelerini kırmızı bir parıltıyla kaplıyordu.

Başını salladı. Durdu. Düşündü. "Hepimiz kimin bize yanlış yaptığına o kadar takıldık ki, kimin bize doğru yaptığını görecektik kadar kendi silahlarımızın namlusunun ötesine bakamadık." Tekrar bana baktı ve aramızdaki değişim elektrikten başka bir şey değildi.

"Çok uzağa düştük," dedi Bear. "Biz kardeşlik. Biz kardeşiz" dedi, yumruğunu kan sıçramış çıplak göğsünün üzerine kapatarak. "Aile," dedi anne ve babasının cesetlerine bakarak. "Senin lanet DNA'nı bağışlayan türden bir aile değil, senin için seve seve lanet bir kurşunu göze alabilecek türden bir aile."

Bir karar vermiş gibi boğazını temizledi ve ben de söyleyecekleri için kendimi hazırladım. İyi ya da kötü, Bear'ın ileride ailesi için doğru olanı yapacağını biliyordum. Bu, adamların yaşaması ya da ölmesi anlamına gelse de tamamen ona bağılıydı ve her iki durumda da bu kararı destekleyecektim. "*Tek bir* geçiş hakkın var. BİR," dedi Bear, ardından rahatlatıcı iç çekişleri ve tutulmuş nefesler patladı. "Ve tam şu anda," dedi, yeri göstererek. "Eğer içinizden biri çıkmak istiyorsa, şimdi tam zamanı. Bu, sırtınızda sopa tehdidi olmadan o kapıdan çıkmak için tek ve son şansınız. Ted ve adamları

Memnuniyetle kenara çekilir ve gitmene izin veririm ama kalmayı seçersen, benimle birlikte olmayı seçersen, o zaman artık Plaj Piçi olmayı seçmiyorsun demektir." Kalabalık yine kıpırdandı ama bu kez 'huh'lar ve 'n'lerle karıştı. "O kulüp benim babam kadar ölü. Çok fazla kan var. Bu lekeler kalıcı. Eğer kalırsanız, benimle yeniden başlamayı seçmiş olursunuz." Kalabalık onun söylediklerini sindirirken Bear durakladı. "O yüzden fırsatınız varken hemen gidin."

Tek bir adam bile kımıldamadı. Bunun yerine hepsi Bear'a baktı ve devam etmesini bekledi.

King, "Lanet olsun, onlara gerçekten izin verdiğine inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Gerçekten hepsini öldüreceğini mi düşündün?" Ağzımın kenarından sordum.

"Evet."

"Yeni MC'mizin bir kardeşi olarak artık kardeşliğin ne anlama geldiğini unutmayacaksınız. Artık arkadaşlarımızın kim olduğunu unutmayacağız. Bu hayata kendi kurallarımıza göre yaşamak için girdik. Kulübün kuralları ve yolun kuralları. Biz kanunsuzuz. Biz özgürüz. Biz *AİLEYİZ*," dedi Bear göğsüne tekrar vurarak. Gururun ne olduğunu hiç bilmemiştim. Hiçbir zaman övünebileceğim büyük başarılarım olmamıştı. Ama Bear'a bakarken, onun kardeşleriyle konuşmasını izlerken hissettiğim şeyin saf gurur olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Artık buranın dışında kardeşlerine neler olduğunu biliyor musun?" Bear devam etti. "Bu ay faturalarını ödeyip ödemediğini biliyor musun? Çocuğunun geçen hafta arabayı mahvedip mahvetmediğini ya da yaşlı karısının o evde yokken küçükler ligi koçunu becermek için gizlice kaçıp kaçmadığını biliyor musun? Çünkü bilmelisin. Ve eğer kardeşiniz bunlardan herhangi birini yaşıyorsa, yardım etmek sizin işinizdir ve yardım etmek benim işimdir çünkü yardım sadece insanların öldürülmeye ihtiyacı olduğunda anlamına gelmez. Yardım, lanet bir cümleye sığdırabileceğin her şekilde *yardım* demektir."

Tekrar Chop'un cesedine baktı, kanı havuzun dibinde bir hale oluşturmuştu. "Lanet dizlerinin üzerinden kalk," diye emretti. Silahları tutan adamlar geri çekildi ve

Şimdi yüzlerini kaldırmış, Bear'ın sözlerinin her birine tutunarak duran adamlar.

"Kardeşlik her şey demektir. Aile her şey demektir. Bu sefer bunu sakın unutma." Bear, King'i işaret etti. "King benim kardeşim, ailem ve kulübün bir dostu. Ona ya da karıma saygısızlık edersen cehenneme tek gidişlik bilet alırsın. Bu hepimizin ailesi için geçerli. Yaşlı hanımlarınız, çocuklarınız, kulüp dışındaki arkadaşlarınız." Korkulukların üzerinden eğilebildiği kadar eğildi, neredeyse beline kadar eğilmişti. "Eskiden işler iyiydi çünkü kulüp olarak işlerimiz iyiydi, ta ki insanlar bize pervasız bir grup suçlu olarak bakmaya başlayana kadar. Artık bu durum değişti. *Artık her şey* değişti. Bu boku söküp atacağım ve eskiden olduğu gibi, en başından beri olması gerektiği gibi geri götüreceğim."

Bear başını salladı. "Bu iş tek taraflı da olmayacak. Sana burada ve şimdi söz veriyorum, senden asla kendim yapmak istemeyeceğim bir şey istemeyeceğim. Ve sizi temin ederim ki, tıpkı sizin benim için yaptığınız gibi, ben de sizin için hayatımı ortaya koymaya hazırım. Ben de her biriniz gibi bir üyeniz, bir kardeşinizim ve kardeşiniz olarak yaşayacak ve öleceğim. *Bunun* için size söz verebilirim."

Adamlardan biri Bear'a bir şey fırlattı ve o da yakaladı. "Benim eski kesiğim," dedi Bear, ona nefretle karışık bir duyguyla bakarak

Hürmet.

"Al," dedi King, Bear'a bıçağını fırlatarak.

Bear onu pantolonuna sildi ve kesiği kazıyarak Bastards amblemlerini yırttı ve işi bittiğinde boş deri parçasını havaya kaldırdı. Bir zamanlar sessiz olan gruptan ıslık ve alkış sesleri yükseldi. "Sıra sizde," dedi Bear, bıçağı kalabalığın içine fırlattı ve adamlar hevesle kendi kesiklerini yırtmaya başladılar.

Bear parmaklıkların üzerinden eğildi ve gülümsedi. Kendi elementindeydi, saf güç yayıyordu. Yüzüne nadir görülen bir gülümseme yayıldı. Hakiki. Gerçek. Kocaman. Gözlerine kadar uzanıyordu. "Yeni kulübünüze hoş geldiniz. Artık Lawless MC'nin kardeşlerisiniz."

Kalabalıktan yuh sesleri ve alkışlar yükseldi. Bear bana baktı, omuz silkti ve bana göz kırptı.

Artık resmileşmişti.
Bear artık Lawless'ın başkanıydı. Ve
ben de onun yaşlı karısıydım.

BÖLÜM VII

Thia

Avucumun içiyle ateş çukurunu çevreleyen plastik sandalyelerden birini sildim ve oturdum. Ayak bileklerimi tuğlaların üzerinde çaprazlayarak arkama yaslandım ve sandalyeyi iki ayağımın üzerine yatırdım. Gözlerimi kapadım ve körfezin karşısındaki uzun ağaçların arkasında kaybolan güneşin son sıcaklığını içime çektim.

Bear'ın beni ilk sahiplendiği yer tam da burasıydı. Güzel ağzıyla beni iyileştirmek için her yaramın ve sakatlığımın etrafını öpüp yaladığında yaptığı şeyin bu olduğunu bilmiyordum ama artık biliyordum.

Hatırladıkça ürperiyordum, başka bir parçam da o geceyi hatırlarken kalçalarımı birbirine bastırıyordum.

"Hey, güzelim," dedi Bear, sadece bu iki kelimeyle bile midemin altüst olmasına ve meme uçlarımın sertleşmesine neden oldu.

Gözlerimi açtığımda Bear'ı bana bakarken buldum. Beni tepeden tırnağa süzerken safir mavisi havuzları beni hipnotize ediyordu. Belki de hafıza şeridinde yolculuk yapan tek kişi ben ve kadınsı parçalarım değildik.

"Çok şık görünüyorsunuz Bay McAdams," dedim alçak bir ıslıkla. Bear'ın üzerinde daha önce giydiğini görmediğim bir şey vardı. Yeni kesimi, ki aslında eski kesimiydi, çünkü kendisinin de söylediği gibi "deriyi giymek için çok uğraşmam gerekti." Sağ göğsünün üzerindeki yamalar BAŞKAN, KANUNSUZ, LOGAN'S BEACH, FLORIDA yazıyordu ve parlak beyaz renkleri ve lekesizlikleri, kalın siyah işlemlerle sertleştirilmiş yeni olduklarını haykırıyordu.

"Hazır mısın bebeğim?" diye sordu kaşlarını sallayarak.

"Evet, ama önce bu sana geldi." Üzerinde iade adresi olmayan beyaz zarfı ona uzattım.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Size gönderilmiş. Mail America'daki adam birkaç dakika önce bıraktı. King için de bir tane vardı. Ray'e verdim. Açmadım. Posta dolandırıcılığına karşı ne tür bir yaşlı kadın motorcu kuralınız var bilmiyorum. Ayrıca şarbon da olabilir."

Bear bana baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Şarbonu benim için sakladığın için teşekkürler bebeğim," dedi ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. Ateş çukurunun kenarına oturdu ve zarfı yırtarak açtı.

"Elimden geleni yapıyorum," dedim omzumdaki görünmez bir şeyi fırçalayarak.

Bear iki sayfalık bir mektuba benzeyen bir şeyi açtı ve okurken gözleri dardan geniş doğru kaydı. Okurken dudakları sessizce hareket ediyordu. Ayağa kalktı, birkaç adım yürüdü ve sonra arkasına uzandı. Eli bir sandalye bulduğunda, gözlerini mektuptan ayırmadan sandalyeye çöktü.

"Ne?" dedim. Bear'ın tepkisini izliyor ve yeni keşfettiğimiz mutluluğumuzu silip süpürecek yaklaşan kıyametin ne olduğunu merak ediyordum.

"Bu bir mektup," dedi Bear.

"Beni sana yumruk atmaya zorlama Kaptan Apaçık. Kimden?"

"Bu..." Bear sayfaları kaldırdı. Ayağa kalktım ve kaptım. Dirseklerini kalçalarına dayayarak başını ellerinin arasına aldı. "Bu Grace'den."

Okumaya başlayana kadar sadece şaka yaptığını düşünerek alay ettim.

Sevgili Abel,

Size uzun, çok uzun zaman önce anlatmam gereken bir hikâyeyi anlatma vakti geldi.

Dünyaya gelince, Edmund ve benim kendi çocuğumuz olamayacağını düşünüyorlar çünkü herkesi buna inandırmıştık ama bu sadece kısmi bir gerçek. İnsanlar çocuğumuz olup olmadığını sorduklarında hep hayır dedik. O zamanlar bu konu hakkında konuşmak çok acı vericiydi ve açıkçası hala da çok acı verici.

Bunu Şimdi yazıyorum, ama size gerçeği borçluyum ve gerçeği alacaksınız.

Bildiğiniz gibi annem eski kafalıydı ve dünyaya çığlık çığlığa geldiğim gün Edmund'umla evlenmemi onun annesiyle ayarlamıştı. Onunla ilgilenmiyordum. Evlenmek istemiyordum. Asla.

Macera istedim.

Yani uzun zaman önce, başka bir hayatta, maceramı yaşadım.

Bir MC'de takılmaya başladım ve kulüp hayatının içine çekildim. Piçler için BBB neyse, ben de Kurt Savaşçılar için oydum.

Şok edici biliyorum, ama inanır mısınız, eskiden oldukça yakışıklıydım.

Cehennem gibi asi de, gerçi bunun gerçekten ortadan kalktığını hiç sanmıyorum. Yaşın, isyanı gevşek ve kırışık bir derinin altına sıkıştırmak gibi komik bir yolu var.

Savaşçıların Başkan Yardımcısı Joker'den çok erken yaşta bir çocuğum oldu.

Bir kızım var.

Ona Sadie adını verdik.

Joker o sırada evliydi ve asla nefret dolu olmamasına rağmen Sadie'yi hiçbir zaman kendi çocuğu olarak kabul etmedi. O doğmadan kısa bir süre önce kulüp hayatını bıraktım, böylece onu büyütebilecektim. Her Şeye rağmen Edmond'la evlendim çünkü Sadie için en iyisinin bu olduğunu düşünüyordum ve neyse ki o da kabul etti çünkü başlangıcımız sarsıntılı olsa da iki insanın olabileceği kadar birbirimize delicesine aşık olduk.

Ama benim kızım, Sadie'm, en başından beri bir asiydi, tıpkı annesi gibi.

On beş yaşına geldiğinde uyuşturucunun dibine vurmuştu. Ağır Őeylere. Bizden çalıp sattığı Şeylerin parası bitene kadar ayda en az bir kez kaçardı.

Böyle bir seferinde, bir daha geri dönmedi. İzini sürdüm ve onu bulduğum yer hiç de şaşırtıcı değildi. Onu rahat ettiren, uyuşturucu ve parti yaşamına gömülmesini sağlayan Piçlerin yanına girmişti. Oraya birçok kez gittim ama kapıdan öteye geçemedim. Polisleri aradım ama hiçbir sonuç alamadım çünkü bildiğiniz gibi Logan's Beach'teki polisler gündüzleri rozet takar, geceleri ise keser. Hatta Joker'i arayıp bana yardım etmesi için yalvardım ama Piçler ve Savaşçılar arasındaki destansı savaş yine devam ediyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir gün Stop-N-Go'da karnının yuvarlak olduğunu görene kadar kızımın hamile olduğunu bile bilmiyordum. Onunla konuşmaya çalıştım ama beni tanıımıyormuş gibi davrandı. Aynı sıralarda Edmund ve ben, kızımın zor doğumu nedeniyle bir daha asla çocuk sahibi olamayacağımı öğrendik. Sadece kızımı kaybetmekle kalmadım, aynı zamanda torunumu ve yeniden hayat kurma olasılığımı da kaybettim.

Aylar sonra postadan iade adresi olmayan bir resim geldi. Bir bebek fotoğrafı. Sendin. Sadie mi göndermişti yoksa Joker bir şekilde ele geçirip bana mı göndermişti bilmiyorum. Her iki durumda da o resim seni ilk görüşümdü ve seni o anda sevmiştim.

Sadie'me ulaşmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedim. Joker beni arayıp Sadie'nin kaybolduğuna dair söylentiler olduğunu söylemişti. Neredeyse arabamı Piç yerleşkesinin kapısına kadar sürdüm ve seni görmeyi talep ettim, ancak başardığım tek şey silah zoruyla dışarı çıkarılmak oldu. Chop geri dönersem sadece beni değil, seni de öldüreceğini söyledi. Babasının o olduğunu bile bilmiyordum.

silah zoruyla. Ve onu Sadie'yi öldürmekle suçladığımda, bunu inkar etme nezaketini bile göstermedi.

Bir depresyona girdim, Edmund'un yaptığı hiçbir şey beni bundan kurtaramadı. Evi Sadie'nin varlığına dair tüm kanıtlardan temizledi, beni bu hale getirenin onun anısı olduğunu düşündü, hatta bundan çok daha fazlası olduğunu düşündü. Bununla birlikte, bir yere saklayacağıma söz verdiğim sürece resmini saklamama izin verdi, ben de sakladım. Sonunda görünürde hiçbir umut kalmayınca kederden yatağa düştüm, tek tesellim Edmund işe giderken günde bir kez güzel yüzüne bakmaktı.

Brantley'e kadar.

Hayatıma girdiğinde kalbimdeki boşluğu doldurmaya başladı. Neyse ki Edmond da vefat etmeden önce onu kısa bir süre tanıma fırsatı buldu. Brantley, öfke ve zümrüt gözlerle sarmalanmış küçük nimetimdi. Sonra Samuel geldi ve kendimi neredeyse yeniden bütün hissetmeye başladım.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Çünkü sıcak bir yaz günü, bisikletinle çıkageldin. Sarı saçların ve safir mavisi gözlerinle babanın tıpatıp aynısıydın. Neredeyse verandadan düşüyordum.

İşte oradaydın. Torunum. Büyümüş ve tam önümde.

O zaman sana söylemek istedim. O günden sonra da pek çok kez denedim. Ama Chop'un seni benden koparacağına dair büyük korkum... Seni kaybedemezdim.

Bir daha
olmaz.

Bir daha
asla.

Ancak sonunda öğrendi çünkü yarım düzine piçle birlikte eve geldi ve güllerime saldırdı. Bana sorduğu ilk şey kim olduğumu bilip bilmediğiymi ve bilmediğini söylediğimde rahatladı.

Kızıma yaptıklarından dolayı elimde bir silah olsaydı onu hemen orada vururdum. Bana senden uzak durmamı ve bunun son uyarım olduğunu söyledi. Ona neden bir ailen olmasına izin vermemeye bu kadar kararlı olduğunu sordum.

"Çünkü bir ailesi var, Piçler onun ailesi. Babasına, büyükannesine ya da ot satan haydut çocuklara ihtiyacı yok. Onun kardeşleri var." Gitmek için döndü.

"Sen de kalabilirsin, böylece beni vurmak için başka bir yolculuk yapmak zorunda kalmazsın çünkü onunla görüşmeyi bırakmayacağım. Görüşmeyeceğim. Eğer beni bunun için öldürecekse şimdi öldür çünkü ondan vazgeçmeyeceğim."

Beni öldürmek yerine yüzüme güldü ve sonra bir anlaşma yaptık.

Gurur duymadığım, ama sana gerçekte kim olduğumu söylemeyeceğim ve onun da sana gelmeni yasaklamayacağı bir şey.

Oh, ve bizi de öldürmezdi.

Bencilceydi, biliyorum ama sonunda hayatıma girdin ve seni tekrar kaybetme riski çok büyüktü. Bu yüzden seni bildiğim tek şekilde sakladım ve çok ama çok üzgünüm Abel. Benim bebeğim. Oğlum. Sadece seni tüm kalbimle sevdiğimi ve sana iyi bir büyükanne olmak ve seni babanın kötülüklerinden korumak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bil.

Sen ondan çok farklısın. Sen iyi bir adamsın. Kalbimi ve hayatımı o kadar doldurdun ki, her şey aynı şekilde bittiği sürece tüm zor zamanları tekrar yaşayabilirim.

Ailemle birlikte.

**Benim sonsuz aşkım, sonsuza dek ve daima,
Büyükanne Grace**

"Lanet olsun," dedim ağzımı kapatarak. Gözlerim, bulunduğum süre boyunca oluşmakta olan yaşları dökmekle tehdit ediyordu.

Grace'in mektubunu okuyordum.

Onu Bear'dan aldığımda kızgın ya da üzgün olduğunu düşünmüştüm ama başını kaldırdığında gördüğüm tek şey saf ve katıksız bir sevinçti. "Benim bir büyükannem var," dedi burnunu çekerek ve gözlerinin kenarlarını silerek.

"Ve bu Grace," dedim onun mutluluğunu hissederek.

"Ve bu Grace," diye tekrarladı Bear, beni kucağına çekerek.

"Senin de bir deden var! Adı ... olan bir adam." Mektuba tekrar baktım.

"Joker." Bear güldü. "Onunla daha önce tanıştığımı biliyorsun. Uzun zaman önce. Onda bir gariplik vardı. Kimse küçük bir müşteri adayıyla konuşmak istemezdi ama o zaman ayırdı. Kibardı da, inan bana, kimse adaylara karşı kibar değildir. Bana yıllar boyunca unutamayacağım şeyler söyledi."

"Belki de orada seni kontrol ediyordu," diye belirttim.

"Sanırım yaptığı şey tam olarak buydu." Bear bana sıkıca sarıldı ve bir an için birbirimizin kollarında mutlu bir şekilde öylece oturduk.

"Şimdi hazır mısın?" Bear bir süre sonra sordu. Beni sandalyeden kaldırdı ve ayaklarımın üzerine yatırdı.

"Değişir mi? Nereye gidiyoruz?" Ayağa kalkıp elini tutarak sordum. Bear beni araba yoluna doğru sürükledi.

"Seni gezintiye çıkarıyorum," dedi Bear, bisikletini işaret ederek. Ben daha ne sorduğunu düşünemedim, pleksi camdan yüz koruması olan büyük, yuvarlak bir kaskı kafama geçirmişti bile.

"Eminim öylesindir," dedim, kelimelerim kaskın içinden boğuk boğuk çıkıyordu. "Ama nereye gidiyoruz?"

"Tanrı aşkına, Ti, hep soru soruyorsun," dedi Bear ve sözleri kızgın olsa da gülümsemesini gizlemeye çalıştığını anlayabiliyordum. "Bir kez olsun sana söyleneni yapamaz mısın?"

"Yapabilirdim, ama bunun neresi eğlenceli olurdu?" Dilimi dışarı çıkarıp istemeden de olsa kaskın içini yalayarak sordum. Yüz korumasının arkasını göremiyordum çünkü kask kafamdan çok aşağıdaydı. Bear hatasını anlamış olmalı ki, güzel yüzünü bana bakarken ve çene kayışını ayarlarken gülerken görebileceğim kadar yukarı çekti. İşi bittiğinde kaskın tepesine vurdu ve sesi kulaklarımda yankılandı.

"Kaskın nerede?" Başımı çevreleyen devasa akvaryumun içinden sordum.

"İşte burada." Bear daha çok plastik bir sporcu kayışına benzeyen küçük siyah bir kask çıkardı ve kafasına geçirdi. Kayışı bağladığında saçları yanlardan dışarı çıkmıştı.

"Nasıl oluyor da sen o küçük olanı giyebiliyorsun da ben aya çıkmaya hazırlanıyormuşum gibi görünüyorum?" diye sordum.

Ayı kıkırdadı. "Sen değerli bir yüksün bebeğim. Benim olanı korumalıyım," dedi yumuşak bir sesle ve sesini alçaltarak beni bir aptal gibi bayılttı ve tekrar duymak için ona sahip olduğum her şeyi sunmak istememe neden oldu.

Lanet olsun ona.

"Bu şeyi temizledin mi? Eski kullanıcılarından herhangi birinden oral zührevi hastalık kapmak istemiyorum."

"Bebeğim, inan bana, bunu daha önce hiç kimse giymedi," dedi gülerek. "Bu sabah Wolf'a sadece senin için aldırđım." Bana ne yaptığını çok iyi bildiğı için göz kırptı ve ben de onun yeni elbisesini gönderdiğini düşünerek bir kız gibi eridim.

¶ sadece bana bir kask almak için.

Bear büyük, parlak bisiklete bindi ve arkasındaki selenin küçük boşluğunu okşadı. "Daha önce hiç bir bisikletin arkasına binmemiştim," diye itiraf ettim, tam olarak nasıl bineceğimden ya da ellerimi nereye koyacağımdan emin değildim.

"Arkama atlayın," diye emretti ve motoru çalıştırdı. Bear'ın motorunu daha önce duymuştum ve gürültülü olduğunu biliyordum ama yanında durmak tamamen farklı bir deneyimdi. Yer ayaklarımın altında gümbürdüyordu. Bear motoru kalçalarımı birbirine bastıracak şekilde devirirken tüm vücudum uğuldadı. "Ti, Bike, şimdi," dedi Bear sabırsızlanarak.

Elimden geldiğince tırmandım, ama Bear'ın iri gövdesi zaten bisikletin üzerindeyken kısa bacaklarımı geniş selenin üzerinde manevra yapmak zordu, ama kafasına tekme atmadan veya diğer taraftan düşmeden bunu başardım.

Kazandım.

"Neye tutunacağım?" diye bağırdım. Bear motosikleti yana yatırdı ve sehpayı tekmeledi, arkaya uzandı ve benimkilerden birini yakaladı.

kollarını beline doladı.

"Bana tutun, güzelim." İma dolu sözleri motordan inip yatağa geri dönme isteği uyandırdı bende. Motorun gürültüsünden bile sesindeki kötü niyet anlaşılabilirdi ve bunun ne kadar uzun bir yolculuk olacağını düşünmeden edemiyordum.

Diğer kolumu ona doladım ve ellerimi sert karnının çıplak tenine, kemerinin hemen üstüne yerleştirdim. Karın kasları dokunuşumla esnedi ve keskin bir nefes aldığını hissettim.

Kıkırdama sırası bendeydi.

Belki Ayı için de uzun bir yolculuk olacaktı.

Yavaşça yola çıktı, bizi araba yolundan aşağı salyangoz hızıyla indirdi ve hareketlerini yavaş tuttu. İşte o zaman Pancakes'in yanımızda bize ayak uydurduğunu fark ettim, ta ki Bear gazı kökleyene ve biz ileri doğru fırlayana kadar, zavallı Pancakes'i araba yolunun sonunda durduğu yerden ayrılışımızı izlemek zorunda bıraktık.

Bisiklete binmek hiç de beklediğim gibi değildi.

Rüzgar. Hız. Adrenalin.

Aynı anda hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. "Woouooooohoooooo!" İçimde kabaran heyecana engel olamayarak bağırdım.

Ayı'nın izlediği rotayı hemen fark ettiğimde başladığı gibi bitti. Bunun sadece bir tesadüf olduğunu ve her an bir sonraki çıkışa yönelebileceğini ummuştum. Ama yolun kenarındaki tanıdık haçı ve JESSEP'E HOŞGELDİNİZ tabelasını geçince içime bir korku çöktü.

Bear'ın beni götüreceğini düşündüğüm son yerdi. Biz Andrews Çiftliği Yolu tabelasının arkasındaki aşırı büyümüş portakal ağacı tarafından tamamen yenildiği daha da küçük toprak yola giden toprak yolda hızla ilerlerken midem bulanmaya başladı. Bear'ın karnına daha sıkı sarıldım, tırnaklarımı karın kaslarına geçirdim ki bu gezinti tercihinin beni nasıl etkilediğini hissedebilsin. Bear'ın vurulduğu ve bisikletiyle kaza yapıp iki eski kardeşini öldürdüğü yer de bu yoldaydı.

Uzun akıllı yoldan aşağı inip çocukluğumdan kalma küçük beyaz evin önüne park ettiğimizde midemin bulandığını hissettim.

Dış cephe kaplamasının soyulan boyası evin sadece güneşe bakan tarafına değil, her tarafına yayılmış gibiydi. Kiremitlerin çoğu artık yoktu. n pencerenin altındaki otlar artık kirli camın çoğunu kaplamıŐ, arkasında bir pencere olduğu gerçeğini tamamen engellemiŐti. Son gördüğümüzden çok daha yıkık dökük görünüyordu ama bu mümkün değildi.

Sadece günler geçmişti.

"Neden *yine* buradayız?" İlerlemeye hazır ve evin benim için temsil ettiği tüm saçmalıkların içinde sıkıŐıp kalmaktan çok yorulmuŐ bir halde sordum. Orada olmak istemiyordum.

Bear indi ve çene kayışını çözerek kk kaskını önümdeki koltuğa yerleştirdi. Tutmam için elini uzattı ve ben başımı salladım. "Hayır," dedim, motosikletten inmek istemiyordum ve kaskımın ii buĐulanmıŐtı. "nce bana neden burada olduğumuzu söyle." Ellerimi uzattım ve endiŐeyle parmaklarımı çektim.

"Neden burada olduğumuzu sanıyorsun?" Ayı sordu.

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum." n kapının kırık perdesine baktım ve engabeli n verandaya göz attım. "Buradan nefret ediyorum," dedim ve bunda ciddiye dim. Dünyada gerçekten nefret ettiğimi söyleyebileceğim çok az Şey vardı ve kötü üstüne kötü yığmaktan başka bir Şey yapmayan bu zavallı ev de onlardan biriydi.

"Biliyorum," dedi Bear, elimden tutup beni motosikletten sürükleyerek. Kaskımı çıkardım ve onunkinin yanındaki koltuğa koydum. "Bana Rage'in ikinizin orayı yakmanızı önerdiğini söylediğinde, bu fikir hoşuna gitmiş gibiydi." Omuz silkti. "yleyse yapalım Şu işi."

"Ne?" diye sordum. Ona döndüm ve yüzünde bir Şaka belirtisi olup olmadığına baktım.

Hiç yoktu.

"Senin normal anlayışın bu mu?" Birden omuzlarımdaki ağırlığın kalkmaya başladığını hissederek sordum.

Bear bir sigara yaktı ve çakmağı bana fırlattı, ben de sağı elimle yakaladım. "Evet," dedi, bir nefes çekti ve dumanı burnundan dışarı üfledi. Sigara içmenin seksi olmaması gerekirdi ama Tanrı aşkına Bear bunu yaparken çok seksi görünüyordu. "Bilirsin işte. Küçük bir öğle yemeğı. Biraz şakalaşma. Biraz kundakçılık. Normal olmayabilir bebeğim, ama konu biz olduğumuzda bu kelimeyi kullanmamamız gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bence normal ikimizin asla olabileceğı bir şey değil." Bir an alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı, önce eve sonra da bana baktı. "Sana bir şey sorayım, Ti."

"Öyle mi?" Önümde durmaya geldiğinde sordum.

"İstediğın bu mu? Normal mi?" diye sordu, sigarasını tutan elinin topuğıyla kafasının tıraşlı kısmını kaşıyarak.

Başımı salladım. "Hayır, normalin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Evi işaret etti. "Çitlerle çevrili bir ev olduğunu, kadının her akşam saat altı buçukta masaya yemek koyduğunu, adamın da yemeğı hiç geç kalmadığını ve peçetesini her zaman kucağına koyduğunu hayal ediyorum."

Bu fikirle alay ettim. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Bear ama senin normal anlayışın ellili yıllara ait. Ayrıca bu biraz cinsiyetçi ve tüm bu senaryo kulağı gerçekten çok sıkıcı geliyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sana bunu veremem. Bunun neye benzediğini bile bilmiyorum," dedi Bear, yüzeyde bir kırılğanlık çatlağı belirmişti. "O yüzden bana ne istediğini söyle. Dürüst ol, çünkü bu sana sorduğum tek soru olabilir."

Omuz silktim çünkü cevap kolaydı. "Sen. Seni istiyorum."

Bear sigarasını toprakta söndürdü ve başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Senin için iyi değilim, Ti."

Kelimeler kulaklarımla arasında çınladı ve beynimde zıpladı, ancak az önce söylediklerini ne kadar çok kaydetsem de, duyduklarıma hala inanamıyordum. "Benim için iyi değil mi?" diye sordum. Ayı'ya doğru ilerlerken boğazıma bir sıcaklık çöktü, küçük pembe kafamdaki her şeyle ona bakıyordum. "Benim için neyin iyi neyin kötü olduğuna karar verecek kişinin ben olduğumu düşünmüyor musun? İyi ya da kötü neden bir faktör olsun ki? İyi, kötü, doğru, yanlış. Nasıl

"Ben lanet bir yetişkinim ve benim için iyi olması gereken tek kişi benim. Sen sevdiğim adamsın." Göğsüne bastırdım. Sertçe. Ama o dimdik durdu, yüzü ifadesizdi. "Beni daha iyi bir insan yapmayabilirsin ama olmak istediğim ben olmamı sağlıyorsun."

Arkamı döndüğümde Bear'ın kolları belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. "Bu konu hakkında son kez konuşmak istiyorum, tamam mı?" Şimdi Bear'ın sakalı şakaklarımı ve boynumu gıdıklarken ve güçlü dövmeli kollarının rahatlığıyla çevrelenmişken çok daha yumuşak bir tonda sordum.

"Evet hanımefendi," dedi, derin sesi boğazımda gümbürdüyordu, güneyli çekik sesinin her parçasını bir şey söylediğinde yaptığı şeyi yapmak için kullandı ve benim amacım pencereden dışarı çıktı.

"Seksi olmaya çalışırken aksanını daha kalın kullanman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Kollarında dönerek, cevabını zaten bildiğini bildiğim bir soru sordum.

"Ah, bebeğim," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Dudakları bir öpücükten fazlası olmayan ama yine de beni titreten ve kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir öpücükle benimkilerin üzerine indi. Kollarına mükemmel bir şekilde sığmıştım.

Etrafım

sarıldı.

Güvenli.

Çok sevdim.

"Buradan nasıl görünüyor?" O geri çekildikten sonra sordum. Koruya baktım, ağaçlar birbirine karışmıştı. Çürüyen portakallar, toprak onları emdiği için artık kokmuyordu. "Bizimle birlikte."

"O kafanın içinde neler oluyor?" Bear başımın tepesine vurarak sordu.

"Ben sadece... Yani." Derin bir nefes aldım. "Seninle birlikte olduğum süre boyunca bir MC'nin başkanı değildin. Sen sadece Bear'dın. Kulüp hayatı, neler olduğu ya da benim bunların neresinde yer aldığım hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bu yüzden sadece bilmek istedim, bilirsin... bize ne oluyor?" Birkaç dakika önceki özgüvenim hızla kayboldu ve beni onun pençesinde kıvrandırdı ama o beni daha da sıkı tuttu.

"Ti, bize hiçbir şey olmaz."

"Ah," dedim, kalbim sıkışıyor, boynuna doladığım elim gevşiyordu. "Hayır." Bear gözlerini devirdi. "Hiçbir şeyin değişmediğini kastetmiştim. Bu hâlâ ben ve sen, bebeğim."

Hiçbir şey söylemedim. Yaşlı bir kadın olmanın ne demek olduğunu öğreneceğimi biliyordum ama bu süreçte Bear'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. "Yaşam tarzı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ya da benim bu hayattaki yerim hakkında."

Bear gülümsedi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bu çok kolay. Senin yerin tam burada, benim yanımda. Diğer her şeyi öğreneceksin. Sana bir şey söyleyeyim. Piçler'deki pek çok adam motorcu hayatını ve aile hayatını ayrı tutardı, neredeyse iki farklı insanmış gibi. Evde eşler, kulüpte fahişeler. Motorcu olup da erkek olmamanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Her ikisi de olabileceğinizi fark etmenizi sağlayan kişiyi bulduğunuzda nasıl hissettiğinizi biliyorum. Ben iki kişi olmak istemiyorum." İç çekti. "Bir süre için ne sen vardın ne de bir kulüp, şimdi ikiniz de varsınız ve hiçbir şeyi ayrı tutmuyorum ve seni saklamıyorum. Benim için o sensin, bebeğim. Biz bir aileyiz. Ben, sen, King, Ray, onların çılgın çocukları ve şimdi de kardeşlerim."

"Bu kadar basit, ha?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Sana yalan söylemeyeceğim. Sana bir şeyler anlatamayacağım zamanlar olacak. Bazı sırlar sadece kardeşler arasında saklanır. Ama sana bir şey söyleyemeyeceksem, söyleyemeyeceğimi söylerim," dedi Bear. "Elimden geldiğince dürüst olacağım ve senden de aynısını bekliyorum."

"Tamam," diye kabul ettim. Yeterince basit.

"Söz veriyorum seni dışlamayacağım. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Seni bir daha kaybetmeyeceğim." Gözlerimin içine bakabilmek için çenemi yukarı kaldırdı ve "Sen benimsin" dedi.

"Ve sen de benimsin," dedim. Bear sanki ona sert bir şeyle vurmuşum gibi gözlerini kapattı ve tekrar açtığında gözleri tepedeki berrak gökyüzünün rengindeydi.

"Sanırım sana söylemeye çalıştığım şey, artık her şeyin yolunda olduğu. Beni korudun. Asla tutmak istemediğin bir sözü çoktan yerine getirdin. Seni geride tutmak istemiyorum. Kulübün var. Kardeşlerin var. Ben güvendeyim. Her şey yolunda. Ne yapmak istersen iste," dedim, onun yükümlülüğünü bilmesini istiyordum.

benim için bitmişti. Eğer beni bırakmak isterse bu canımı yakacaktı. Bu asla atlatamayacağım bir şey olurdu.

Ama yaşardım.

Çünkü geçen yıl öğrendiğim bir şey varsa o da hayatta kalmayı başardığımdı.

Ben hayatta kalan biriyim.

"Beni engellemek mi?" diye sordu, baş ve işaret parmaklarını kaşlarına bastırarak, sanki başı ağrıyormuş gibi. "Beni tutmuyorsun. Bunu anlamın için ne yapmam gerekiyor? Tanrı aşkına, sana zaten evlenme teklif ettim. Anlamıyor musun?"

"Neyi gördün?"

"Anlamadığına inanamıyorum," dedi, gözlerindeki ateş geri dönmüştü. "Beni geride tutmuyorsun çünkü beni ileriye taşıyan sensin."

Duymam gereken sözleri duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Artık bu yeni hayata başlamak için tamamen hazırdım. Ayı'yla birlikte. "Beni buraya getirmenden korkuyordum çünkü beni temelli eve götürüyordun," diye itiraf ettim.

"Ev mi?" diye sordu yumruğuyla göğsüne vurarak. "Burası," dedi. "Burası senin evin." Ellerimi bileklerimden tutup kaldırdı ve açık avuçlarımı göğsüne bastırdı. "Burası senin evin."

Gözümün kenarından bir damla yaş aktığını ve durduramadan yanağımdan aşağı yuvarlandığını hissettim.

"Ben senin evimin bebeğim, tıpkı senin benim olduğun gibi ve eğer söylediğin gibi acımasız bir dürüstlük istiyorsan, o zaman sana hemen söyleyeyim, gitmek istesen bile sana izin vermem. Artık benimsin, bu yüzden ne yazık ki senin için böyle bir seçenek yok," diye hırladı Bear.

Burnumu çektim, çünkü ben aptal bir kızdım ve güzel erkeğim bana güzel şeyler söylüyordu ve kendime engel olamıyordum. "O seçeneği istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Benimle evleneceğini söylemiştin ve beni sözümün eri yaptığına göre, sana bir yüzük almamız gerekiyor," dedi Bear, parmaklarını sol elimdeki yüzük parmağımın boşluğunda gezdirerek.

"Hayır," diye karşı çıktım.

"Hayır mı?" Bear endişeli bir ifadeyle sordu. "Neden olmasın ki?"

Boynumdaki zinciri çekiştirdim. "Çünkü" dedim, kafatası yüzüğünü gömleğimden çıkarıp önünde sallandırarak. "Benim zaten bir tane var."

Bear gülümsedi ve elini uzatarak yüzüğü aldı ve beni kendine çekmek için kullandı. "Seni bulduğuma çok sevindim," diye fısıldadı.

"Ben de beni bulmana çok sevindim."

BÖLÜM TRİYE

GHT

Thia

BİZ ~~h~~ ELY ~~D~~ sadece taşındı giysiler uzakta
itibaren ve

önemli kısımları. Bear şortumu ve külotumu kenara itti, kemerini ve fermuarını indirmeden açtı. Bisikletinin üzerine oturdu ve beni üzerine çekti, az önce bana söylediği her şeyi sağlamlaştırıyormuş gibi içime girdi.

"Bekle, bu ne?" Nefes nefese sordum, parmaklarımı sağ kulağının hemen üzerinde, saçlarının örttüğü yeni mürekkebin üzerinde gezdirdim.

"O mu? Bu sadece benim yaşlı karımın adı," dedi Bear ve beni kucağına bastırarak ağlamama neden oldu. Ayağa kalktı ve beni kendisiyle birlikte taşıdı, bağlantımızı sadece beni döndürecek kadar uzun süre kesti. "Ellerini koltuğa koy," diye emretti bana çarparak.

Sonsuza dek

onun oldum.

O benimdi.

Gitmeme asla izin vermeyecekti.

Beni seviyordu.

"İzle," diye kulağıma hırladı, saçlarımı geri çekti, böylece Bear beni arkadan becerirken nefret ettiğim evin yerle bir olmasını izlemekten başka seçeneğim kalmadı. Çatı çöktüğünde boşalıyordum, Bear beni takip edene kadar gırtlaktan gelen bir çığlıkla onun adını haykırdım, içime boşalırken neredeyse kükrüyordum.

Çocukluğumun enkazını bir duman ve kül bulutu içinde geride bırakarak Logan's Beach'e geri döndük.

Hiç bu kadar özgür

hissetmemiştim. Daha

canlı.

Bear eve dönüş yolunda şiddeti artırdı, trafikte ceza değil tutuklama gerektiren hızlarda bir o yana bir bu yana savruldu.

Kendimi

Özgürlüğün, altımızdaki gürleyen makinenin ve kalçalarımın arasındaki motorcunun her saniyesini seviyordum.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Bear başını hafifçe çevirerek geri seslendi. "Evet!" Ona daha sıkı sarılarak bağıldım. Başımı arkaya yatırdım

ve derin bir nefes aldı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen ilk derin nefesimi almıştım. Belki de hayatımda ilk kez.

Bize sonsuzluk verilmedi. Bu dünyada bize sadece sınırlı bir süre verildi. Bu zamanı nasıl geçireceğimize ve kiminle geçireceğimize karar vermek bize kalmış.

Bear'ın bisikletinin arkasında, zamanımın böyle anları daha fazla yaşamakla geçeceğine karar verdim.

Bear ile daha fazla an, dünyanın bizim merhametimizde olduğunu hissetmek, tam tersi yerine.

Ayı haklıydı. Ev bir yer değildi. Jessep ya da Logan's Beach değildi. Ev, kendinizi en çok kendiniz gibi hissettiğiniz yerdir. Ev, bu kısacık hayatta sizi en çok mutlu eden şeydir.

Seni en çok mutlu eden *kişi*.

Gerçek bir evin ne olduğunu hiç bilmemiştim ve şimdi onu bulduğuma göre, asla bırakmayacaktım.

Benim için ev her zaman ve sonsuza dek Ayı olacaktı.

Tutulmaması gereken bir söz olarak başladık. Sonsuzluk sözüyle bitirdik.

ED G UE

Ayı

Ö^b EEN Ti'yi gezintiye çıkardığımdan beri iki gün geçti ve Ona bu kadar acı çektiren o boktan evi yerle bir etti.

Hayatımda ilk kez, ufukta yaklaşan bir ölüm ya da dikkatimi dağıtacak bir şey yokken, kendimi mutlu hissediyordum.

Hatta huzurlu.

Sadece yaşlı karımın omuzlarından dünyanın yükü kalkmış gibi görüldüğü ve bu yükün bir kısmını hafifletmeye yardım ettiğim için değil, aynı zamanda işler her zamanki gibi yoluna girdiği için.

Her zamanki gibi değil. Normalden daha *iyi*.

Artık savaş resmen sona erdiğine ve Chop bu dünyadan resmen gittiğine göre, Kanunsuzlar için ilk iş kiliseydi. Subaylarımı en iyilerden seçtim ve Wolf, Munch, Stone, Craze ve Lock arasında, Piçlerin mevcut iş bağlantılarına ulaşmaya ve hangi ilişkileri kurtarabileceğimizi ve hangi köprülerin tanınmayacak kadar yandığını anlamaya karar verdik.

İkinci işim, yerleşkenin bir kulübe dönüştüğü için üzgün olan bahanesini düzeltmektir. Ben ayrıldığımda boktan bir yerdi ama şimdi sanki bomba patlamış gibiydi.

Ayrıca, ceset gibi kokuyordu.

Çoğunlukla cesetler yüzünden.

Motorcu tarihinin en kapsamlı "temizliğinin" ortasındaydık. Geçmiş ve nereden geldiğimizi hatırlamanın bir yolu olarak sakladığımız bilardo masasının üzerinde asılı küçük bir pankart dışında Beach Bastards'ın tüm hatıra eşyalarını yırttık.

Bir daha asla gitmek istemediğimiz yerlerin bir hatırlatıcısı.

Cesetler çıkarıldı. Kan temizlendi.

İkinci günün sonunda Munch, havuzu bir kalıp çukurundan gerçek bir çalışma havuzuna bile dönüştürdü.

Bir takım gibi çalışmamızı istedim. Bir birim gibi. Bunu yapmak için zamana ihtiyacımız vardı ama bunun olacağından emindim. Birbirimizi yeniden öğrenmemiz, tanımamız ve en önemlisi yeniden kardeş olmayı hatırlamamız gerekiyordu.

Bir parti vermeyi düşündüm ama vazgeçtim. Ortalık ölüm kokmayana ve yeniden kutlayacak bir şeyimiz olana kadar ne parti, ne kutlama, hiçbir şey olmayacaktı.

Belki Ti'yi hamile bıraktığımda ilk resmi partiyi verebiliriz. Ya da aramızdaki boku yasal hale getirdiğimde.

Onun her yönden benim olduğunu düşündükçe sikim sertleşiyordu.

Kendimi sonsuza dek birine bağlama, gerçek bir yaşlı kadına sahip olma düşüncesi beni güldürürdü ya da en azından belki biraz midemi bulandırırды.

Şimdi Ti'ye soyadımı verme düşüncesi, ki bunu tekrar iyi bir soyadı yapmayı planlıyordum, sikimin kotuma dayanmasına neden oldu.

Kıkırdadım. Ne kadar da güçlüler düşmüş.

O lanet düşüşün her bir saniyesini nasıl da sevdim.

Bütün gün yerleşkede dolaştım, yapılması gerekenleri değerlendirdim ve tüm bunların ne kadara mal olacağını hesapladım. Keşke Preppy de orada olsaydı diye düşündüm. Sadece iki gün önce sesini duymayı bıraktığım için değil, ciddi bir konuşma yapmakta ne kadar kötü olsa da, çocuk sayılar konusunda bir dahiydi. Muhtemelen onun iki katı kadar zamanımı aldı ama hallettim ve sanırım o da gurur duyardı.

Chop'un kasasında bulduğum parayla King'in evinin arkasındaki adaya gömdüklerim birleşince, çöplüğü tekrar gurur duyabileceğimiz bir yer haline getirmek için fazlasıyla yeterli olacaktı.

Kanunsuz Bileşik.

Stone'un ikinci katın birinden kan lekeli bir yatağı taşımasına yardım eden Wolf'a seslendim: "Ben bu gece yokum."

Odalar. Şilteyi balkondan aşağı attılar, şilte kırık bir sandalyenin üzerine düşüp ayaklarından birini kaldırıma savurunca havaya bir toz bulutu yayıldı.

Eve, Ti'nin yanına gitmek istiyordum ama aynı zamanda King'le Piçler'in dövmelelerini örtmek için tasarladığı şey hakkında konuşmak istiyordum. Ti ayrıca Ray'den ilk dövmesi için bir şeyler çizmesini istemişti ve ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

Solgun ve mükemmel teni inanılmaz bir mükemmellikteydi.

O teni, onu temsil eden bir dövme ile bozma düşüncesi

Biz mi?

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Oradan yeterince hızlı çıkamadım.

"Yarın görüşürüz, Prez. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," Wolf geri aradı. "Bunu çöp kutusuna götüreceğiz."

"Arka binayı kontrol edin. Bak bakalım orada kırılan eşyaların yerine koyabileceğimiz fazladan yatak, lamba ya da başka bir şey var mı? Burası eskiden bir çeşit moteldi. Belki orada kullanabileceğimiz bir şeyler vardır," diye talimat verdim.

"On dört, Prez," dedi Wolf, ellerini kot pantolonunun önüne silerken.

Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutlu hissederek eve döndüm. Pancakes beni garaj yolunda karşıladı, ama her zamanki dil çıkarması yerine hırlıyor ve arkama odaklanıyordu. Arkamı döndüğümde siyah bir minibüsün bisikletimin arkasına yanaştığını gördüm. Silahımı kaptım ve minibüse doğru yürümeye başladım, çünkü her kimse, ön kapıma bir savaş getiriyorsa, Ti'ye yaklaşmadan durdurulacaklardı. King bunu güvenlik kameralarından görmüş olmalı, çünkü bir anda yanımda belirdi, elinde kendi silahı vardı.

Sürücü kapısı açıldı. "Benim, patron!" Wolf yolcu tarafına doğru koşarak seslendi. Yan kapıyı kaydırarak açtı ve Munch dışarı fırlayarak Wolf'la çarpıştı, Wolf onu geriye itti ve kol mesafesinde tuttu.

"Ne oluyor lan?" İkimiz de silahlarımızı indirirken King sordu.

"Patron, sen gittikten hemen sonra seni aramaya çalıştık ama telefonuna cevap vermedin, biz de elimizden geldiğince hızlı bir şekilde buraya geldik," dedi Wolf, içeri atlayıp karanlıkta etrafı karıştırarak.

"Eski yatakların yerine koyabileceğimiz yatak var mı diye bakmak için arka binaya gittik ve o sırada çığlıklar duyduk. Sadece bir tane de değil, bir sürü çığlık. İçerisi sesi bastırmak için şiltelerle kaplanmıştı. Yerde zincirli bir çeşit rögar görünümlü bir şey vardı. Cıvata keskişiyle kopardık. İçeride toprak zeminli ve sıfır ışıklı derme çatma hücreler vardı. Onlardan tonlarca vardı. Bazıları boştu ve bazılarının yüzlerinde derileri çürümüş iskeletler vardı. Ve bazı Prez... canlıydı. Uzun zamandır görmediğim fahişeler, hatta Lance bile."

"Lance?" diye sordum. Lance, Chop'un en az beş yıl önce hain ilan ettiği ve bir gezinti sırasında öldürdüğünü iddia ettiği kardeşiydi.

"Chop'un onca yıl anneni tuttuğu yer burası olmalı," dedi Munch, sanki bize bir resim çiziyormuş gibi ellerini havada sallayarak. "Herif hasta ve sapıktı ama hiçbirimiz onun kendi Piçler hapishanesini işlettiğini bilmiyorduk."

"Lanet olsun," dedim, "bu imkansız..."

Munch, Wolf ve Stone'a yer açmak için kenara çekildi; ikisi ağır bir şekilde manevra yapıyordu.

"İmkânsız değil, çünkü oldu işte. Bakın," dedi Wolf karanlıktan çıkarak. Onunla Stone'un arasında bir deri bir kemik kalmış bir ceset vardı; kolları iki adamın omuzlarına dolanmış, başı öne eğilmiş ve bize doğru yürürken bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Saçları o kadar kirliydi ki ne renk olduğunu anlayamadım ve giysileri kan lekeli paçavralardan başka bir şey değildi.

"Ne oluyor lan?" diye sordum. "Lance'i neden buraya getirdin?"

"Yaşıyor mu?" King kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu.

"Evet, yaşıyor, tamam," diye onayladı Stone, adamın kafası hareketleriyle gevşekçe sallanırken bize doğru yürüyordu. Yalan söylüyor olmalıydılar. Çok ceset görmüştüm ve bu da onlardan birine çok benziyordu. Belki daha da kötüsü. Bu durumdaki bir adamın hâlâ hayatta olmasına imkân yoktu.

nefes alıyordu ama yaklaştıklarında nefes almak için zorlandıklarını duydum.

King bana doğru baktı. "Neden Chop..." diye başladı ama ne sorduğunu biliyordum ve cevap için fazla beklememize gerek kalmadı çünkü Lance'in kafası yukarı fırladı ve birdenbire bir hayaletle yüz yüze geldik.

Lance olmayan.

"Dediğim gibi, aşağıda düzinelerce vardı," dedi Wolf. "Ama sadece beş ya da altısı hayatta."

"Hayatta olmaz," diye soluk soluğa kalan King, garaj yolunda dizlerinin üzerine çöktü. Ben de düşecektim ama tek bir kasımı bile oynatamayacak kadar sersemlemiştim. Başımı çevirip bakamayacak kadar sersemlemiştim.

Nefes alamayacak kadar sersemlemiştim.

Hayalet benimle King'in arasına baktı ve bayılmadan önce boğuk boğuk birkaç kelime söylemeyi başardı.

Hayatım boyunca duyduğum en güzel sözlerdi.

"Beni özlediniz mi, orospu çocukları?"

NUS SAHNESİ

Thia

Yıllar sonra.

"A, TELL ME a stowey," dedi Trey, esneyerek ve gözünü ovuşturarak küçük elinin tersiyle.

"Hangi hikâye, bebeğim?" Sanki her gece aynı hikâyeyi sormuyormuş gibi sordum.

"Sen ve babamın olduğu," dedi kucağıma tırmanarak. "Tamam tatlım," dedim, ikimizi de battaniyeyle örttüm ve Melek yumuşaklığındaki beyaz saçlarını yüzünden fırçaladım ve her gece yaptığım gibi gözlerinin altındaki tanıdık çilleri öptüm. "Annem on yaşındayken büyük bir motorcuyla tanıştı..."

"Baba!" Trey tezahürat yaptı, hikâyeyi milyonlarca kez dinlediği için çok iyi biliyordu. Tam o sırada kapıda duran Ayı'yı fark ettim, kesilmiş elbisesini giymiş, bir bezle ellerindeki yağı siliyor ve hikaye saatimizi dinliyordu.

"Evet, doğru, babamdı. Çok uzun boylu ve çok güçlüydü. Annemin bulunduğu dükkana doğru yürüdü ve ona gülümsediği anda annem anladı..." Bear bana aynı gülümsemeyi gösterdiğinde, tüm duygularım bir anda geri geldi.

"Neyi bildin anne?" Trey gömleğimin yakasını çekiştirerek sordu. "Ne biliyormuş?"

Bear ve ben gözlerimizi kilitledik. "Onun sonsuza dek kendisi olduğunu biliyordu."

Hikâyeyi bitirdim ve Trey'i yatağına yatırdım. Lambayı kapattım ve ona son bir öpücük verdim. "Anne, bana şarkı söyleyebilir misin?" Yüksek sesle gülmek için ağzını kapatmak zorunda kalan Bear'a baktım. Her gece böyle oluyordu. Tam da ben

Trey'in tamamen yerleřtiđini dűřűnűrken bir řey daha istedi ve tıpkı babası gibi ona hayır demekte çok zorlandım.

"Tabii, bebeğim. Hangi şarkıyı dinlemek istersin?" Bear, "Sinatra" diye cevap verdi.

O gece kűűk ođlumu uyutmak için babası dinlerken "Fly Me To the Moon" řarkısını sűyledim ve řarkı bitip Trey'in gűzleri kapandıđında bir varlık hissetmekten kendimi alamadım. Grace'in tıpkı sűz verdiđi gibi benim ve ođullarımın yanında olduđunu biliyordum.

Hep istediğim aile bizdik. Gerçek bir aile.

Hayaletler ve hepsi.

Other a p TM er

[GűNűN KARANLIK IřIđI Jake & Abby'nin . .](#)

[Hikayesi](#)[KING](#)

[TYRANT](#)

[LAWLESS](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.